

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5
โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

โดย

ผศ.ดร.ผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ

สนับสนุนโดย

เงินทุนเพื่อการวิจัย กองทุนคณะครุศาสตร์

ปี 2550

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2562

บทคัดย่อ

เรื่อง : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์
ผู้วิจัย : ผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ
ปีที่วิจัย : 2550 - 2560

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตา กรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ก่อนการสอนและหลังการสอนระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีสอนต่างกัน 2 วิธีคือกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์กับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการปกติและระหว่างชั้น 2 ชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (2) ติดตามศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนระหว่างเรียนรวม 8 ครั้งเฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 (3) ศึกษาผลของรูปแบบการสอนและระดับชั้นที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 31 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) แบบวัดคุณธรรม แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเองและแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยเพื่อน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบ t (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง

ผลการวิจัยพบว่า

(1) ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้านของกลุ่มตัวอย่างในระดับป.4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียนซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

(2) ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูของกลุ่มตัวอย่างในระดับป.5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนต่ำกว่าหลังเรียนซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

(3) ระดับชั้นที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ส่วนวิธีการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

(4) ระดับชั้นและวิธีสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)

(5) ระดับชั้นและวิธีสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน

ABSTRACT

Title:	The development of English achievements and moral of grade 4 and 5 students by using Aesop's fables and the Cornell note taking method
Researcher:	Phasphan Thanompongchart
Researcher grant:	Faculty of Education, Chulalongkorn University
Study period:	2007-2019
Location of data collection:	Chulalongkorn University Demonstration Elementary School
Field of study:	Development of English achievement and moral in elementary student

The purpose of this research were to (1) Investigate the English achievement and moral including 4 areas: honest, gratefulness, sacrifice, kindness and students' learning behavior at the beginning and the end of the teaching between the two different teaching methods, the first teaching method was using Aesop's fables and the Cornell Note Taking method. The second teaching method was the traditional method and 2 different levels were grade 4 and grade 5. (2) To follow up the English achievement, morals and learning behavior of the experimental group during the teaching period for 8 times. (3) To explore the effectiveness of teaching method and student level in English achievement, morals and students' learning behavior.

The samples students were assigned into 2 experimental groups. They consisted of 31 students of grade 4 and 40 students of grade 5. Another 2 groups were assigned to control groups. They consisted of 30 students of grade 4 and 40 students of grade 5. Researcher collected data by (1) English achievement test A and B (2) Moral test (3) Learning behavior evaluation form evaluated by teacher (4) Self learning behavior evaluation (5) Learning behavior evaluation form evaluated by friend. All data were analyzed by descriptive statistics, means comparison using t-test, repeated measured analysis of variance and two-way ANOVA.

The findings were: (1) The English achievements post-test mean and the morals post-test mean in grade 4 were higher than pre-test mean. The results were based on the assumption. The learning behavior evaluated by teacher pre-test mean was higher than the post-test mean. It was not consistent with the research assumption. (2) The moral post-test mean and the learning behavior evaluated by teacher post-test mean in grade 5 were higher than pre-test mean. The results were based on the assumption. The English achievement test (A) post-test mean was less than the pre-test mean. It was not consistent with the research assumption. (3) The different level affects the English achievement test (A). The different teaching method affects the English achievement test (A) was not significantly different at .05 level and there was no interaction both of level and teaching method to the English achievement test (A). (4) The different level and teaching method affect the English achievement (B) were not significantly different at .05 level and there was an interaction of both level and teaching method to the English achievement test B. The different level and teaching method affect B were not statistically significant at level .05

กิตติกรรมประกาศ

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ลัดดา ภู่เกียรติ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตพัฒนา และอดีตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายประถม อาจารย์ที่ปรึกษาที่กรุณาแนะแนวทางให้งานวิจัยสำเร็จด้วยดี

กราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย ที่ปรึกษาสาขาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์เป็นผู้สอนและนำทางผู้วิจัยเข้าสู่ศาสตร์ด้านการวิจัย อาจารย์แนะนำแนวทางในการดำเนินงานให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณและซาบซึ้งใจในความกรุณาและความมีเมตตาที่อาจารย์มอบแต่ผู้วิจัยเสมอมา

กราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.จิรดา วุฒยากร อาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์เปิดโลกทัศน์ด้านการวัดและประเมินผลทางด้านภาษาแก่ผู้วิจัยตลอดจนชี้แนะแนวทางในการดำเนินการวิจัยในยามที่ผู้วิจัยพบกับปัญหา

กราบขอบพระคุณอาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กรุณาให้ความรู้อบรม สั่งสอน แนะนำและเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้วิจัยในด้านกระบวนการวิจัย และการปฏิบัติงาน

กราบขอบพระคุณ อาจารย์ชฎารัฐ ปลุกเพาะ อาจารย์ยุพดี กะจะวงษ์ อาจารย์สมพิศ วงษ์แหยม Mr. Bradley Fasquel Mr. Douglas Aaron Mallett และ Mr. Anthony Lincoln Carnazza ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ อาจารย์แคทลียา ศรีแปลก อาจารย์ภคมน เหลืองแสงทอง อาจารย์ศิริพร โขติแสงศรี อาจารย์ทศพร ศรีแสง อาจารย์ดวงพร ช้องเกี่ยวพันธุ์ และอาจารย์ Stewart Stead-Harris อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่ 5 และกลุ่มที่ 7 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่ 4 และกลุ่มที่ 7 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณ คุณสุพจน์และคุณเพ็ญ ถนอมพงษ์ชาติ คุณพ่อและคุณแม่ของผู้วิจัย ผู้ส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือผู้วิจัยทุกด้านด้วยความรัก

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยทุนสนับสนุนการวิจัยจากเงินทุนเพื่อการวิจัยคณะครุศาสตร์ปี 2550 ผู้วิจัยขอขอบพระคุณยิ่ง

ผู้สพพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	7
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	9
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	10
ประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์	11
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	13
ตอนที่ 2 คุณธรรม	15
ความหมายของคุณธรรม	15
การพัฒนาคุณธรรม	17
ตอนที่ 3 การบันทึก	22
ความหมายของการบันทึก	22
ประโยชน์ของการบันทึก	23
แนวทางการเขียนบันทึก	24
ตอนที่ 4 การบันทึกแบบคอร์ดเนลล์	30
วิธีการบันทึกแบบคอร์ดเนลล์	30
ประเภทของการบันทึก	32

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
	32
ตอนที่ 5	34
ความหมายของนิทาน	34
ประเภทของนิทาน	34
นิทานอีสป	36
ตอนที่ 6	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
งานวิจัยเกี่ยวกับนิทาน	37
งานวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรม	41
งานวิจัยเกี่ยวกับการบันทึก	47
งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	52
3	61
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
การรวบรวมข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	77
4	80
ตอนที่ 1	81
ตอนที่ 2	93
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	
ตอนที่ 3	97
ตอนที่ 4	117
และระดับชั้นต่างกัน	
5	122
สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	122
สรุปผลการวิจัย	122
อภิปรายผลการวิจัย	131
ข้อเสนอแนะในการวิจัย	137
รายการอ้างอิง	139
ภาคผนวก ก	150
ภาคผนวก ข	152

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
ภาคผนวก ค.	แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน	157
ภาคผนวก ง.	แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเอง และแบบประเมิน พฤติกรรมการเรียนเพื่อน	160
ภาคผนวก จ.	แบบวัดคุณธรรม	163
ภาคผนวก ฉ.	นิทานอีสปและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ที่ใช้ระหว่างการวัด	165
ภาคผนวก ช.	แบบบันทึกคอร์เนลล์	186
ภาคผนวก ซ.	แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อปฐมนิเทศวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึก แบบคอร์เนลล์	188

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	รูปแบบกิจกรรมการสอนเพื่อปลูกฝังคุณธรรม	21
3.1	แสดงกลุ่มตัวอย่างจัดตามตัวแปรวิธีการสอนและตัวแปรชั้นเรียน	61
3.2	นิทานอีสปและคุณธรรมที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้	65
3.3	การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์และการรวบรวมข้อมูล	65
3.4	การดำเนินการสอนตามวิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และวิธีการสอนแบบปกติ	67
3.5	ความเที่ยงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)	69
3.6	ความเที่ยงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	71
3.7	ความเที่ยงของแบบวัดคุณธรรมฉบับทดลองตามด้านที่วัด	72
3.8	ความเที่ยงของตัวแปรคุณธรรมตามครั้งที่วัด ด้านที่วัด	72
3.9	ความเที่ยงของพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนตามครั้งที่วัดและด้านที่วัด	75
3.10	ปฏิทินการรวบรวมข้อมูล	76
3.11	สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย	78
4.1	จำนวนและร้อยละของประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	82
4.2	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มทดลอง	83
4.3	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 4 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มทดลอง	84
4.4	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 7 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มทดลอง	85
4.5	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 10 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มทดลอง	86
4.6	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มควบคุม	87
4.7	ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 10 จำแนกคุณธรรมเป็นด้านของกลุ่มควบคุม	88

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.8	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) กลุ่มทดลอง	89
4.9	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) กลุ่มควบคุม	90
4.10	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) กลุ่มทดลอง	90
4.11	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) กลุ่มควบคุม	91
4.12	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มทดลอง	91
4.13	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มควบคุม	92
4.14	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู โดยตนเองและโดยเพื่อนของกลุ่มทดลอง	92
4.15	ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ของกลุ่มควบคุม	93
4.16	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง	94
4.17	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม	95
4.18	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง	96
4.19	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุม	97
4.20	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	98
4.21	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	99

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.22	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	99
4.23	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 10 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	101
4.24	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	103
4.25	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	104
4.26	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณธรรมจากการวัด 4 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	107
4.27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรคุณธรรม วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	108
4.28	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรคุณธรรม ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	109
4.29	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	110
4.30	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	111
4.31	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	112

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.32	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนรวม 3 ครั้ง (วัดครั้งที่ 4, 7, 10) กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	113
4.33	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	114
4.34	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง จากการวัดระหว่างเรียนรวม 3 ครั้ง (วัดครั้งที่ 4, 7, 10) กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	114
4.35	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	116
4.36	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5	116
4.37	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)	117
4.38	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน	118
4.39	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	118
4.40	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน	119
4.41	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณธรรมรวม 4 ด้าน	120
4.42	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน	120
4.43	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู	121

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.44	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรพหุติกรรรมการเรียนรู้จากการประเมินโดยครู ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน	121

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ตัวอย่างการบันทึกแบบรายการซื้อของ (shopping list)	25
2.2	ตัวอย่างการบันทึกแบบตัวอักษร T (T-formation)	26
2.3	ตัวอย่างรูปแบบการบันทึกของ Fry	27
2.4	ตัวอย่างการบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note-taking)	33
2.5	กรอบแนวคิดในการวิจัย	59
3.1	กรอบแนวคิดในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์	64
4.1	ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น	98
4.2	ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 จำแนกตามระดับชั้น	102
4.3	ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรม วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น	108
4.4	ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น	110
4.5	ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น	113
4.6	ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น	115

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้นั้นต้องมีพื้นฐานมาจากการพัฒนาคนในประเทศให้มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ ตลอดจนสามารถคิดวิเคราะห์ ประยุกต์ใช้ความรู้ดังกล่าวให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติ

การแสวงหาความรู้จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาตนเอง เมื่อกล่าวถึงการการศึกษาหาความรู้ในยุคปัจจุบันนี้ แหล่งข้อมูลจากตำรา หนังสือ หรือเอกสารต่างๆ มีปรากฏทั้งที่เป็นภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ จึงทำให้แหล่งความรู้มีความหลากหลาย การค้นคว้าความรู้จากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งอ้างอิงที่เป็นภาษาไทยนับว่ามีประโยชน์ แต่ยังมีข้อจำกัดตรงที่ขอบเขตเนื้อหาอาจจำกัดอยู่เฉพาะในประเทศไทย หรือข้อมูลอาจไม่เท่าทันยุคสมัยเนื่องจากการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย เป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลา แต่ถ้าหากเรามีความรู้ในภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งได้รับการจัดให้เป็นภาษานานาชาติ (International Language) หรือภาษาสากล (Global Language) แล้วการศึกษา ค้นคว้า หาข้อมูล เพื่อการเรียนรู้และการอ้างอิง ย่อมไร้พรมแดนทางภาษา อีกทั้งข้อมูลความรู้ที่มีความทันสมัย มักจะเผยแพร่ หรือจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กไทยในปัจจุบัน

หากการมุ่งเน้นความเจริญก้าวหน้าของประเทศเป็นเป้าหมายของการพัฒนาประเทศแล้ว การพัฒนาคนในประเทศให้มีความเจริญทางด้านจิตใจก็เป็นหน้าที่ของทุกฝ่ายอันได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา องค์กรต่างๆ ฯลฯ ควรตระหนักในภารกิจนี้เช่นเดียวกัน ด้วยการให้ความสำคัญต่อความเจริญทางด้านจิตใจของมนุษย์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดหมายของหลักสูตร ให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า “คุณธรรม” เปรียบประดุจเข็มทิศแห่งชีวิต ที่จะชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิต การศึกษา การประกอบอาชีพ เพื่อพัฒนาตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติให้ไปสู่ความเจริญที่ยั่งยืน

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อปลูกฝังหรือส่งเสริมคุณธรรมพบว่า คำตัน วิชัยคำจร กิทธิณส์ (2555) ศึกษากลยุทธ์การบริหารการเปลี่ยนแปลงเพื่อส่งเสริมคุณธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา วราภรณ์ เตชะสุวรรณ (2554) ได้พัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนาคุณธรรมสำหรับนักเรียนนายร้อยตำรวจ ศิวธิดา ทรัพย์เหมือน (2554) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของปัจจัยสี่ด้านในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ชลดา ทองเซียง (2552) ได้เสริมสร้าง

คุณธรรมผ่านบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 นีรนุช เหลือลมัย (2552) ได้วิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน Reynolds, Dang, Yam, Leavitt (2014) ศึกษาความรู้เรื่องศีลธรรมในสังคมกับนักศึกษาปริญญาตรี Zhiyenbayeva, Abdrakhmanova, Abdrakhmanov, Tapalova, Kassenova and Uaidullakzy (2014) ศึกษาการพัฒนาศีลธรรมในจิตใจของนักศึกษา โดยการศึกษาพฤติกรรม Karabonova และ Sadovnikova (2014) ศึกษาความแตกต่างของบรรยากาศเชิงคุณธรรมที่นักเรียนรับรู้ จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล 2 ประเภท และโรงเรียนเอกชน เนื่องจากบรรยากาศเชิงคุณธรรมของโรงเรียนจัดว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาทางสังคม Manea (2014) ได้ศึกษาอิทธิพลของศาสนาต่อสำนักด้านคุณธรรมของนักเรียน Greene (2015) ศึกษาการเพิ่มขึ้นของการรับรู้ด้านคุณธรรม โดยศึกษาจากงานวิจัยด้านคุณธรรม และด้านที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อาทิ จิตวิทยาสังคม ทฤษฎีวิวัฒนาการ และพฤติกรรมทางเศรษฐศาสตร์ Yonden (2015) ศึกษาการวัดผลด้านคุณธรรมจริยธรรมตามแนวคิดของ Kant Hewko, Cooper และ Cumming (2015) ศึกษาเรื่องการใช้เหตุผลทางคุณธรรมกับนักศึกษาวิชาโภชนาการและนักโภชนาการ Chorus (2015) ศึกษารูปแบบของการตัดสินใจเชิงคุณธรรม โดยศึกษาจากวรรณกรรมและงานวิจัย จากการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยได้ค้นพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อปลูกฝังคุณธรรมได้ทำการศึกษาในระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาต่อถึงแนวทางในการพัฒนาคุณธรรม ผู้วิจัยได้พบว่ามีการวิจัยหลายท่านใช้นิทาน หรือเรื่องเล่า เป็นส่วนประกอบ หรือเป็นสื่อในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก ดังได้พบว่า นันทน์ภัส อยู่ประยงค์ (2555) ศึกษาการใช้นิทานคุณธรรมภาษาอังกฤษจำนวน 10 เรื่อง เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางสังคม อภิญา อินทรรัตน์ (2554) ได้วิจัยและพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาล : การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ สุกัญญา พวงเกตุ (2551) ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์โดยใช้นิทานชาดกที่มีต่อคุณลักษณะความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นิสารัตน์ อิศระมโนรส (2552) ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่องที่มีต่อพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กวัยอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ดวงใจ รุ่งเรือง (2551) ศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานวงกลมที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กอนุบาลด้านโครงสร้างประโยคและความคล่องในการใช้ภาษา มานิตา ลีโทชวลิต (2544) วิเคราะห์นิทานชาดกที่ส่งเสริมสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย สุดารัตน์ พลแพงพา (2544) ศึกษาผลของการสอนนิทานชาดกเรื่องพระมหาชนกโดยใช้การสอนแบบโครงการที่มีต่อความเพียรของเด็กวัยอนุบาล พิชญ์ ขำมา (2543) ศึกษาผลของการส่งเสริมจริยธรรมทางสังคมตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ของเด็กอนุบาลโดยใช้การอภิปรายเพื่อแก้สถานการณ์ที่มีข้อขัดแย้งทางจริยธรรมในนิทานที่มีทางสอง

แพรง พรจิต แท้สูงเนิน (2542) ศึกษาผลของการใช้นิทานอิงปรัชญาจากหนังสืออ่านสำหรับเด็กที่มีต่อ มโนทัศน์ทางคุณธรรมของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รั้งสิมา สีนะพงษ์พิพิธ (2540) ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบในนิทานหุ่นมือต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียน จาก การศึกษาดังกล่าวข้างต้นนี้พบว่า มีการใช้นิทานหรือเรื่องเล่ากับผู้เรียนในระดับอนุบาล ประถมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้ขอค้นพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อ ปลูกฝังคุณธรรมได้มีผู้วิจัยทำทั้ง 3 ระดับ คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ส่วนการใช้ นิทานหรือเรื่องเล่าเป็นสื่อในการสอนและถ่ายทอดคุณธรรมให้เกิดในตัวเด็กนั้นได้ศึกษาวิจัยใน 3 ระดับ คือ ระดับปฐมวัย ระดับประถมศึกษา และระดับอุดมศึกษา แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้วิจัยส่วนมากสนใจ ศึกษาการสอนคุณธรรมโดยใช้นิทานในเด็กปฐมวัย ทั้งที่จริงแล้วเด็กในวัยประถมศึกษาเองเป็นวัยที่ ชอบฟังนิทาน เพราะนิทานทำให้เด็กเกิดความคิดและจินตนาการ นิทานสามารถชักจูงเด็กให้มีความคิด คล้อยตามไปกับเรื่องที่ฟัง หรืออ่านได้โดยง่าย โดยเฉพาะกับเด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้น ส่วน ประเภทของนิทานที่ได้ทำการศึกษาพบว่าใช้นิทานชาดก นิทานอิงปรัชญา นิทานที่มีทางสองแพร่ง นิทานประกอบหุ่นมือ และนิทานประกอบภาพ ประเภทของนิทานดังกล่าวนี้เป็นนิทานสำหรับเด็กเล็ก เพราะเป็นนิทานสั้น มีเนื้อเรื่องไม่ซับซ้อน ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย (ประถมศึกษาปีที่ 4-6)

เนื่องจากในประเทศไทยมีนิทานอีกประเภทหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในกลุ่มนักเรียน ประถมศึกษาสมัย 40-50 ปีมาแล้ว คือ นิทานอีสป ซึ่งเป็นนิทานที่มีความยาวปานกลาง เนื้อเรื่อง ซับซ้อนและแฝงคติคำสอนในตอนท้ายของนิทานจะมีลึกลับกล่าวว่า “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า.....”

นิทานอีสปมีต้นกำเนิดมาจากประเทศกรีซใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Aesop's fables (Leaf, 1979) เนื่องจากในนิทานส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก และแฝงคติสอนคุณธรรม ผู้วิจัย พิจารณาเห็นว่านิทานอีสปน่าจะเป็นสื่อการสอนที่มีคุณค่าในการปลูกฝังคุณธรรม และยังสามารถใช้เป็น เนื้อหาสาระในการสอนอ่านภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการปลูกฝังคุณธรรมและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานอีสปกับนักเรียนประถมศึกษา เพราะจากการค้นคว้าพบว่ายังไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาทั้งในเรื่อง คุณธรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาคุณธรรมสี่ ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณาอันเป็นคุณธรรมที่ พบว่าใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน เพราะความเมตตากรุณา เป็นคุณธรรมที่ทำให้การอยู่ร่วมกัน เป็นสุข เพราะเมื่อมีความเมตตากรุณาแล้ว จะมีการช่วยเหลือเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ซึ่งความ ช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้วยร่างกาย หรือความคิด หรือทรัพย์ ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้น จะต้องมีความเสียสละ จึงมอบความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่นได้ ส่วนผู้รับความช่วยเหลือ เมื่อได้รับความ ช่วยเหลือแล้ว ตนเองรอดพ้นจากความเดือดร้อน หรือความทุกข์ใจ หรือได้รับความปลอดภัยแล้ว ย่อม เกิดความรู้สึกขอบคุณ สำนึกในความมีอุปการคุณ หรือบุญคุณที่ผู้อื่นมีต่อเรา และเราควรตอบแทน

คุณท่านด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ด้วยน้ำใสใจจริง คุณธรรมทั้งสี่ประการนี้จึงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นคุณธรรมที่มีความเหมาะสมต่อการปลูกฝังให้เกิดในนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยที่ผู้วิจัยมุ่งหวังให้การปลูกฝังคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปครั้งนี้เป็นความรู้ที่หล่อหลอมเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนอย่างจริงแท้และยั่งยืน ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทบทวนและคิดสะท้อนเกี่ยวกับสาระในนิทานเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอีกกิจกรรมหนึ่งในที่นี้คือ กิจกรรมการจดบันทึกมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้

Oxford (1990) กล่าวถึงประโยชน์ของการจดบันทึกว่า การจดบันทึกจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเก็บข้อมูลความรู้ที่เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนเอาไว้เพื่อการทบทวนและอ้างอิง Spire และ Stone (1989) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการจดบันทึกว่า ครูที่นำวิธีการจดบันทึกไปใช้ในการสอนของตนนั้น นับเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการจดบันทึกอย่างอิสระของนักเรียนต่อไป นอกจากนี้การจดบันทึกยังเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มความทรงจำ ความเข้าใจ และเก็บรวบรวมในสิ่งที่ได้เรียนมา

Pauk (1984) นักการศึกษามหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ในขณะนั้น ได้เสนอแนวทางในการบันทึกแนวทางนี้เรียกว่า วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note Taking Method) นักเรียนนักศึกษาที่ได้ใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ สามารถพัฒนาผลการเรียนของตนได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถทำความเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น ใช้เวลาในการทบทวนบทเรียนน้อยลง และสามารถเรียนรู้ภายหลังได้ การจดบันทึกแบบคอร์เนลล์นอกจากจะใช้กับนักศึกษาแล้วยังมีนักวิจัยนำไปใช้ในระดับประถมศึกษาตอนปลายและระดับมัธยมศึกษาได้เป็นอย่างดี (Belmont-Redwood Shores School District, 2006)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้านได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

(The Cornell Note Taking Method) โดยทำการวิจัยเชิงทดลองและรวบรวมข้อมูลที่เป็นผลจากการทดลองในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านคุณธรรม ด้านพฤติกรรมการเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยพิจารณารวบรวมข้อมูลระยะยาวเพื่อให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านคุณธรรม ด้านพฤติกรรมการเรียน ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยที่ได้สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและปลูกฝังคุณธรรมให้แก่นักเรียน อันจะช่วยให้ครูผู้สอนได้มีแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมต่อไป ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2504 ที่ผู้วิจัยได้อัญเชิญมาความว่า “... การดำเนินชีวิตโดยใช้วิชาการอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ จะต้องอาศัยความรู้รอบตัวและหลักศีลธรรมประกอบด้วย ผู้ที่มีความรู้ดีแต่ขาดความยังคิด นำ

ความรู้ไปใช้ในทางมิชอบ ก็เท่ากับเป็นบุคคลที่เป็นภัยแก่สังคมของมนุษย์...” (ภูมิพลอดุลยเดช มหิตล, 2542)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนการสอนและหลังการสอนระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีสอนต่างกัน 2 วิธีคือ กลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์กับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการปกติและระหว่างชั้น 2 ชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อติดตามศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนระหว่างเรียนรวม 8 ครั้งเฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

3. เพื่อศึกษาผลของวิธีการสอนและระดับชั้นที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า นันทนภัส อยู่ประยงค์ (2555) ได้นำนิทานคุณธรรมภาษาอังกฤษจำนวน 10 เรื่อง ไปใช้ในการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางสังคมและค้นพบว่า บทเรียนนิทานภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ทำให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์คุณธรรมจริยธรรมจากเนื้อเรื่องหลากหลาย ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการซึมซับเหตุและผลของการมีและการขาดคุณธรรมนั้นๆ ด้วย บทเรียนนิทานภาษาอังกฤษนี้ถือเป็นบทเรียนที่ทำให้นักศึกษาได้ตระหนักในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมได้จริง ขณะที่ Brand (2001) ได้นำนิทานกริมม์ไปใช้กับนักเรียนเกรด 1, 2 และ 3 เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาทางจริยธรรมในนิทาน ผลการศึกษาพบว่าเด็กสามารถบ่งชี้เนื้อหาทางจริยธรรมที่พบในนิทาน เช่น ความซื่อ ความดี เจตนาภายใต้การกระทำ เหตุผลในความรัก ความยุติธรรม และความเห็นอกเห็นใจได้ Tsai และ Wu (2010) ศึกษาผลของการจดบันทึกภาษาที่ใช้ในการจดบันทึก และทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยให้กลุ่มทดลองใช้วิธีการจดบันทึกแบบคอร์เนลล์ ภาษาที่ใช้ในการบันทึกจำแนกตามที่นั่งของนักศึกษา เมื่อสิ้นสุดการทดลองนักศึกษาได้ทำแบบทดสอบการฟังเพื่อจับใจความ ผลการทดลองพบว่า วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ส่งผลกระทบต่อผลการฟังเพื่อจับใจความทั้งสองภาษาอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาที่จดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษสามารถจับใจความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้จดบันทึก

เป็นภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่จัดบันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งภาษาอังกฤษและจีนมีคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่จัดบันทึกแบบอื่น Bui และ Mayerson (2014) ศึกษาพบว่า บทบาทของความจำระยะสั้นของมนุษย์ต่อการจัดบันทึก จากการศึกษาพบว่า ความจำระยะสั้นของมนุษย์ คือความสามารถในการเก็บข้อมูลชั่วคราวและการจัดกระทำข้อมูลที่มีปริมาณจำกัด การจัดกระทำของข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญของความจำระยะสั้น ครูจึงควรจัดเสริมทักษะการจัดบันทึกให้แก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการจัดกระทำกับข้อมูล (จัดบันทึก)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐาน ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ,คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์จากการวัดทั้ง 4 ครั้งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นแบบเส้นโค้งพาราโบลาแบบโค้งคว่ำ

3. วิธีการสอนและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการประเมินโดยครู

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2550 ชั้นละ 4 ห้องเรียน รวม 8 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 ห้องเรียน โดยการเลือกแบบเจาะจงได้ห้องที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน ชั้นละ 1 ห้องเรียน รวม 2 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 31 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง และสุ่มอย่างง่ายได้ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวม 2 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คนเพื่อใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น มี 2 ตัวแปร ได้แก่ (1) วิธีการสอนภาษาอังกฤษซึ่งมี 2 วิธี คือวิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานอีสป และการบันทึกแบบคอร์เนลล์ กับวิธีการสอนปกติ (2) ตัวแปรระดับชั้น ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และ (B), คุณธรรม

(ประกอบด้วยความซื่อสัตย์สุจริต, ความเสียสละ, ความกตัญญูกตเวทิตี, ความเมตตากรุณา) และ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (ประกอบด้วย ความสนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในการเรียน, การตอบคำถาม) จากการประเมินโดยครู โดยเพื่อน และโดยตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การบันทึกแบบคอร์เนลล์ หมายถึง การบันทึกลงในกระดาษที่แบ่งหน้ากระดาษออกเป็น 2 ส่วน ตีเส้นแนวตั้งห่างจากริมกระดาษด้านซ้ายประมาณ 2.5 นิ้ว ส่วนซ้ายของกระดาษให้ตีเส้นขวางเหนือจากท้ายกระดาษประมาณ 2 นิ้ว หลังจากตีเส้นเรียบร้อยแล้ว ระยะเวลาที่เรียนให้บันทึกบทเรียนทุกอย่างลงในช่องว่างที่กว้างกว่าด้านขวามือ ในการบันทึกให้ใช้ภาษาของตนเอง สามารถใช้ตัวย่อได้ หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนให้อ่านสิ่งที่บันทึกไว้ซ้ำอีกครั้ง เขียนสรุปหัวข้อ ประเด็น ความสำคัญ หรือคำถามที่ได้จากการอ่านไว้ในช่องว่างซ้าย ขั้นสุดท้ายให้สรุปเนื้อหาทั้งหมดที่ได้บันทึก ลงในพื้นที่ว่างด้านท้ายของกระดาษโดยพยายามสรุปให้ได้เพียง 1 หรือ 2 ประโยค

คุณธรรม หมายถึง คະแนนจากแบบวัดคุณธรรมที่วัดในด้าน ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวทิตี

นิทานอีสป หมายถึง นิทานคุณธรรมขนาดสั้นมีความยาวประมาณ 50 คำ มีคุณธรรมสอนใจ ช่อนอยู่ผู้วิจัยใช้นิทานต้นฉบับภาษาอังกฤษที่ได้จากหนังสือของ (Leaf, 1979) โดยผู้วิจัยปรับปรุง คำศัพท์บางคำให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยตัวแปร 2 ตัวคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) หมายถึง คະแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดความรู้สองด้านได้แก่ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความรู้ทางโครงสร้างภาษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) หมายถึง คະแนนระดับความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยขั้น Warm up, Presentation, Practice, Production และ Wrap up เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน สอนโดยอาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จบการศึกษาปริญญาโท มีประสบการณ์ไม่แตกต่างจากผู้วิจัย

วิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ หมายถึง การใช้วิธีการสอนแบบปกติตั้งคำจำกัดความข้างต้น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง และการให้นักเรียนอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษแล้วบันทึกเนื้อหาตามความเข้าใจของนักเรียนเองเพื่อนำไปสู่การสรุป

สาระสำคัญของนิทานด้วยคำพูดของนักเรียนเองตามลักษณะของวิธีการบันทึก โดยวิธีการบันทึกนี้เรียกว่า การบันทึกแบบคอร์เนลล์

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเป้าหมาย 5 กลุ่ม คือ กลุ่มครูผู้สอนในระดับประถมศึกษา ได้รับประโยชน์ 4 ประการ คือ

1. พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์กับนิทานอีสป
  2. เกิดการปลูกฝังคุณธรรมสี่ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตา กรุณา ความกตัญญู กตเวทิตะ
  3. ได้แนวทางการแก้ไขปัญหาวิกฤตคุณธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทย
  4. ได้วิธีการสอนโดยใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ไปใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ต่อไป
- กลุ่มผู้ปกครองของนักเรียนระดับประถมศึกษา ได้วิธีการอบรม ดูแลให้บุตรหลานได้มีคุณธรรม สามารถเติบโตและดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข และปลอดภัย

กลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาระดับประถมศึกษา ได้นำไปใช้ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน คุณธรรม และการสอนภาษาอังกฤษ และยังได้แนวทางการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร และพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานของตน

กลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ได้รับประโยชน์ 3 ประการ คือ

1. นักเรียนมีทักษะในการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในวิชาอื่นได้
2. นักเรียนได้รับการปลูกฝังคุณธรรมอันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำรงชีวิต
3. นักเรียนได้รับความรู้จากการกิจกรรมการเรียนโดยใช้นิทานอีสป

กลุ่มนิสิต นักศึกษาครุศาสตร์ศึกษา ได้รับประโยชน์คือ นำแนวทางการวิจัยการปลูกฝังคุณธรรม การสอนนิทานอีสปโดยใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการวิจัยเพื่อปลูกฝังคุณธรรม และพัฒนาผู้เรียนได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาเยาวชนของชาติให้เติบโตขึ้นและสามารถพัฒนาประเทศชาติไปในทิศทางที่ต้องการได้นั้น เยาวชนควรมีความสามารถในการแสวงหาความรู้เพื่อจะได้นำข้อมูล และวิทยาการอันทันสมัยมาเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาประเทศให้ก้าวไกลทันยุคทันสมัยที่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตลอดเวลา การเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่ทันสมัยทำให้เกิดความได้เปรียบ อีกทั้งข้อมูลที่ทันสมัยส่วนมากมักจัดพิมพ์หรือเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นความสามารถทางภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่งสำหรับเยาวชนไทย การพัฒนาประเทศชาติของเราให้ก้าวหน้าในเชิงวัตถุแต่เพียงอย่างเดียวอาจทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อการพัฒนาทางด้านจิตใจ จึงมีความจำเป็นที่เยาวชนของเราควรได้รับการพัฒนาทางด้านจิตใจไปพร้อมๆ กัน ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ หรือพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั่นเอง และพัฒนาคุณธรรมของผู้เรียน ซึ่งการพัฒนาคุณธรรมนี้บรรจุไว้ในจุดหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 อีกด้วย โดยการนำนิทานอีสปมาใช้เป็นสื่อในการปลูกฝังคุณธรรมและวิธีการจดบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note Taking Method) มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้จึงเป็นที่มาของการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตอนที่ 2 คุณธรรม ตอนที่ 3 การบันทึก ตอนที่ 4 การบันทึกแบบคอร์เนลล์ ตอนที่ 5 นิทาน ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การจะพิจารณาว่าผู้เรียนเรียนแล้วประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้น ทางการศึกษาจะพิจารณาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2541) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนหลังจากได้เรียนเนื้อหาของวิชาใดวิชาหนึ่งแล้ว

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่แต่ละคนได้ศึกษาเล่าเรียนมาแล้วในอดีตหรือปัจจุบัน โดยจะประเมินความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาการเป็นหลัก

Stein (1980) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ว่า คือ ความรู้หรือความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนที่เขาได้เรียนรู้

Husen and Postlethwaite (1985) ได้ให้ความเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางซึ่งพอจะประมวลได้ว่าเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีการพัฒนาทางด้านทักษะและความรู้

Henning (1987) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นความรู้ความสามารถจากการเรียนที่มีเนื้อหากำหนดไว้ โดยมีจุดประสงค์ระบุไว้อย่างชัดเจน

Haladyna (2002) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเชาว์ปัญญาทุกประเภทที่เกิดจากการเรียนรู้ในโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมด้านความรู้ เช่น ความจำ ความเข้าใจ มโนทัศน์และหลักการ และพฤติกรรมด้านทักษะอันได้แก่ พฤติกรรมการปฏิบัติที่สังเกตได้ เช่น ทักษะการอ่าน เป็นต้น ตลอดจนหมายถึง ความสามารถในการประยุกต์ความรู้ และทักษะที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในวิธีการที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การแสดงความสามารถในการแก้ปัญหา การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

จากการศึกษาความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากนักการศึกษาชาวไทย 3 ท่าน และชาวต่างประเทศ 5 ท่าน พบว่า นักการศึกษาชาวไทยให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชิงความรู้ของผู้เรียนหลังจากผ่านการเรียนเนื้อหา โดยประเมินความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการเป็นหลัก ขณะที่นักการศึกษาชาวต่างประเทศให้นิยามในเชิงความรู้และทักษะของผู้เรียนแต่ละคนที่ได้เรียนรู้ โดยมีขอบเขตเนื้อหาและวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน ตลอดจนนำความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในวิธีการที่ซับซ้อนขึ้น

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษา 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ซึ่งวัดจากความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน จากการอ่านเนื้อเรื่องเพื่อความเข้าใจและความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างทางภาษา และ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ซึ่งวัดจากความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ผู้สอนจะทราบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน Brown (1987) กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นการวัดผลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบดูว่า

ผู้เรียนแต่ละคนหรือผู้เรียนทั้งหมดโดยส่วนรวม มีความรู้ และทักษะในเนื้อหา วิชาที่สอนไปแล้ว มากน้อยเพียงใด ดังเนื้อหาในแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) จึงจะต้องจำกัดอยู่ เฉพาะเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากแบบสอบวัดสมรรถภาพทางภาษา (Proficiency test) ที่เนื้อหาในแบบสอบไม่จำกัดตามหลักสูตรใด เพราะการวัดสมรรถภาพทาง ภาษา มุ่งวัดความรู้ความสามารถทางภาษาในปัจจุบันของบุคคลเท่านั้น โดยไม่คำนึงว่าบุคคลผู้เรียน นั้นได้เรียนภาษาอังกฤษหลักสูตรใดมาแล้ว เป็นระยะเวลาานานเท่าใด

ในการวัดผลสัมฤทธิ์ ผู้สอนอาจจัดสอบผู้เรียนในช่วงเวลาใดก็ได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสม เช่น ทดสอบผู้เรียนเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน หรือทดสอบทุกสัปดาห์ หรือจัดสอบปลายภาคการศึกษา หรือสิ้นปีการศึกษา เนื่องจากการวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนในสิ่งที่ผู้สอน ได้สอนไปแล้วผลที่ได้จากการทดสอบจึงเป็นข้อมูลป้อนกลับให้แก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) เป็น แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ (B) เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ เพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษทั้ง 10 เรื่อง แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง ดังนั้นแบบทดสอบฉบับนี้จึงมีคำถามแตกต่างกันทั้ง 10 ฉบับ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เพียงแต่ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนได้ทราบระดับความสามารถ ทางการเรียนรู้ของตนแล้ว ยังมีประโยชน์อื่นๆ อีก ผู้วิจัยนำเสนอประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงพัฒนาการของนักเรียนและประสิทธิภาพในการสอนของ ครู นักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2538) กล่าวถึงประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้ทราบสถานภาพการเรียนรู้ของนักเรียน
2. เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้มากขึ้น เพราะนักเรียนจะ ตื่นตัวอยู่เสมอ และได้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง
3. ช่วยให้ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ตามความสามารถได้เหมาะสม เพราะถ้าจัด นักเรียนในกลุ่มเดียวกันให้มีความสามารถทางการเรียนอยู่ในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน การ จัดการเรียนรู้จะสะดวกยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูยังสามารถจัดการเรียนรู้ซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษในกลุ่ม นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง และสามารถเรียนรู้ได้ทันนักเรียนกลุ่มอื่น
4. เป็นการประเมินผลการสอนของครูว่ามีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนมาก

น้อยเพียงใด และควรปรับปรุงด้านใดบ้าง

5. ช่วยในการวินิจฉัย และทำนายผลการจัดการเรียนรู้ และยังเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการที่จะตัดสินใจการดำเนินการจัดการเรียนรู้ว่าสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด
6. เป็นวิธีการหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ คือ เป็นการสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้ทดลองความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้
7. ช่วยให้ครูสามารถให้คะแนนนักเรียนได้ถูกต้อง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสรุปได้ดังนี้

1. นำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครู
2. นำผลการประเมินเสนอผู้ปกครอง เพื่อจะได้รู้ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งจะได้หาทางส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้สูงขึ้น
3. นำผลการประเมินไปปรับปรุงสื่อการเรียนรู้เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน
4. ผู้บริหารสามารถใช้ผลการประเมินเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางการเรียนรู้ของนักเรียน
5. นำผลการประเมินไปใช้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน โดยการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะครูทำการสอนแล้ว นำปัญหานั้นมาศึกษาทดลองเพื่อหาคำตอบผลของคำตอบจะใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียนต่อไป

ศิริเดช สุชีวะ (2546) ได้กล่าวถึงการนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไปใช้ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบความก้าวหน้าและผลการเรียนรู้ของนักเรียน
2. ให้นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องใช้เป็นข้อมูลสำหรับปรับปรุง แก้ไข ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้ประสบความสำเร็จสูงสุดตามศักยภาพของแต่ละบุคคล
3. ให้นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการเรียนกำหนดแนวทางการศึกษาและการเลือกศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ
4. ใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการออกเอกสารหลักฐานการศึกษาและรับรองผลการศึกษา

Doff (1988) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ ดังต่อไปนี้

ก. **สำหรับผู้สอน** ผลที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์บอกได้ว่า การสอนของตนมีประสิทธิภาพหรือไม่ ทั้งนี้เพราะคะแนนของผู้เรียนโดยรวมจะแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่เข้าใจสิ่งที่ตนสอนมากน้อยเพียงใด ซึ่งผู้สอนก็จะรู้ด้วยว่า ควรจะทบทวนหรือสอนเน้นในเรื่องใดเป็นพิเศษ นอกจากนี้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ ผู้สอนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับแบบสอบที่ตนสร้างขึ้นด้วยว่ายังมีข้อบกพร่องในด้านใดบ้าง เช่น คำสั่งไม่ชัดเจน เพราะผู้เรียนหลายคนไม่เข้าใจ หรือแบบสอบมีจำนวนมากเกินไป เพราะผู้เรียนส่วนมากไม่สามารถทำได้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ เป็นต้น ซึ่งจะ เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการปรับปรุงแบบสอบต่อไป

ข. **สำหรับผู้เรียน** การทดสอบผลสัมฤทธิ์ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้สอนจัดเป็นระยะ ๆ เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องเอาใจใส่การเรียนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ผลการทดสอบจะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ถึงระดับความสามารถของตนเองและรู้ว่าต้องปรับปรุงตนเองในด้านใดบ้าง อีกประการหนึ่ง ผลการทดสอบจะช่วยสร้างทัศนคติบวกแก่ผู้เรียนได้ คือทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งในกรณีนี้ แบบสอบต้องมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมและครอบคลุมเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนแล้ว รวมทั้งผู้สอนต้องบอกกำหนดการสอบล่วงหน้าพอสมควร ซึ่งจะ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่ายุติธรรมสำหรับผู้เรียนทุกคน

จากการศึกษาประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนักการศึกษาชาวไทย 4 ท่าน ชาวต่างประเทศ 1 ท่าน พบว่า นักการศึกษาชาวต่างประเทศ กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนและผู้สอน โดยยังมองถึงการนำผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนมาใช้พัฒนาแก้ไขปรับปรุง แบบสอบให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนอีกด้วย ขณะที่นักการศึกษาไทย กล่าวถึงประโยชน์จากการวัดผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงต่อผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง ผู้บริหาร และการนำไปวิจัยเพื่อแก้ปัญหาการเรียน ใช้เป็นฐานข้อมูลในการวางแผนอาชีพในอนาคต และหนังสือรับรองผลการศึกษานับว่าการวัดผลสัมฤทธิ์มีประโยชน์มากทั้งต่อผู้สอนและผู้เรียน และเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการเรียนการสอนทุกวิชา ซึ่งตรงกับที่ Spratt (1985) กล่าวไว้ว่า “การสอนที่ปราศจากการวัดผลสัมฤทธิ์นั้น จะจัดว่าเป็นการสอนที่แท้จริงไม่ได้ แต่ควรนับเป็นเพียงการบรรยายเรื่องราวหรือความรู้ให้ผู้เรียนฟังเท่านั้น เพราะการสอนที่แท้จริง ผู้สอนจะต้องรับรู้ด้วยว่าผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ตนสอนหรือไม่ ซึ่งการวัดผลสัมฤทธิ์จะช่วยบอกผู้สอนในเรื่องนี้ได้”

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือการตรวจสอบปริมาณและคุณภาพขององค์ความรู้ด้านภาษาและทักษะทางการใช้ภาษา นักภาษาศาสตร์นำเสนอสาระเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบัน การวัดผลสัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนจึงเป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากน้อยเพียงใด ดังนั้น การวัดความรู้เฉพาะหน่วยย่อยทางภาษา (Discrete point) เช่น การทดสอบเฉพาะไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ จึงนับเป็นการวัดผลที่ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การทดสอบที่เหมาะสมต้องเป็นการทดสอบรวม (Global test หรือ Integrative test) ซึ่งเป็นการผสมผสานความรู้ ความเข้าใจ และทักษะด้านต่าง ๆ ในการสื่อสารเข้าด้วยกัน ซึ่งตรงกับสภาพความจริงในการสื่อสารทางภาษาของมนุษย์ ดังที่ Madson (1983) กล่าวไว้ว่า “การวัดผลหรือการทดสอบทางภาษาควรเป็นการรวมเอาทักษะย่อย ๆ เข้าไว้ด้วยกัน เหมือนดังเช่นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การสอบฟัง – พูด ฟัง – เขียน หรือ อ่าน – เขียน พร้อมกัน” นอกจากนี้การทดสอบจะต้องคำนึงถึงตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมด้วย เช่น วัดความสามารถ ในการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ ดังที่ (Wesche , 1987) กล่าวไว้ว่า “ข้อสอบควรกำหนดสถานการณ์ บทบาทของบุคคล ตลอดจนจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาไว้ด้วย เพื่อให้ข้อสอบนั้นมีบริบทที่ใกล้เคียงชีวิตจริง และสามารถวัดได้ว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะอย่างได้ในสถานการณ์ที่กำหนดหรือไม่”

Savingnon (1983) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบทักษะรวม” (Global test / Integrative test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะเหมาะสมใช้วัดความสามารถในการสื่อสารนั้น มีแบบทดสอบ 3 ชนิดที่นิยมใช้กันมากในการทดสอบในชั้นเรียนคือ 1) ข้อสอบโคลซ (Cloze) 2) การเขียนตามคำบอก (Dictation) 3) การสอบสัมภาษณ์ (Oral interview) มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อสอบโคลซ (Cloze)

Cohen (1980) ให้ความเห็นว่า ข้อสอบโคลซ (Cloze) จัดเป็นวิธีการทดสอบโดยตรงในด้านการอ่านและการเขียน สิ่งที่เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันและยังเป็นวิธีการทดสอบโดยอ้อมในด้านการฟังและการพูดอีกด้วย (ข้อสอบโคลซใช้วิธีเว้นคำให้เติมอย่างมีระบบเช่น ทุก ๆ 5 คำ 7 คำ หรือ 9 คำ การที่ผู้เรียนจะสามารถทำข้อสอบโคลซได้ ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับภาษา (Linguistic Knowledge) เช่น การเลือกคำและใช้ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ความรู้ด้านความสัมพันธ์ระหว่างคำที่ให้เติมกับส่วนอื่น ๆ ของประโยคหรือข้อความในย่อหน้านั้นหรือกับเนื้อเรื่องทั้งหมด ซึ่งนับเป็นการทดสอบความสามารถในการใช้บริบทเข้ามาช่วยในการคิดหาคำมาเติม และในบางครั้งก็ต้องการอาศัยความรู้รอบตัวด้วย

2. การเขียนตามคำบอก (Dictation)

Savingnon (1982) ให้ความเห็นว่า การเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นการทดสอบทั้งทักษะฟังและทักษะเขียนพร้อมกัน และเสนอว่าสำหรับวิธีการทดสอบแบบนี้ การอ่านให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ต้องเป็นการอ่านด้วยความเร็วปกติ หรือให้ฟังเทปเจ้าของภาษาพูดด้วยความเร็วปกติ และการแบ่งประโยคก็จะต้องแบ่งให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดด้วย ในครั้งแรกครูควรให้นักเรียน

ฟังข้อความทั้งหมดครั้งหนึ่งก่อน จากนั้นจึงฟังครั้งที่ 2 โดยหยุดเป็นระยะ ๆ ให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ตนได้ยิน จากนั้นจึงให้ฟังครั้งที่ 3 เพื่อให้นักเรียนตรวจสอบสิ่งที่ตนเขียนอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ Cohen (1980) กล่าวถึงการทดสอบโดยให้เขียนตามคำบอกว่าการทดสอบแบบนี้จะทำให้รู้ถึงความสามารถและความชำนาญทางภาษาของผู้เรียนและยังช่วยให้ผู้สอนได้รู้ปัญหาของผู้เรียนในด้านโครงสร้างด้วย เช่น ผู้เรียนบกพร่องด้านการใช้กริยาให้ถูกต้องตามกาล เป็นต้น

3. การสอบสัมภาษณ์ (Oral interview)

Finocchiaro และ Sako (1983) กล่าวถึง การสอบสัมภาษณ์ (Oral interview) หรือ การสนทนา เป็นวิธีการทดสอบทักษะพูดที่เหมาะสมและเป็นธรรมชาติมากที่สุดวิธีหนึ่ง โดยทั่วไปเป็นการสนทนาหรือสัมภาษณ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยผู้สอนกำหนดหัวข้อหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนพูด ซึ่งจะต้องเป็นหัวข้อที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนหรืออาจเป็นการสนทนาระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการแสดงบทบาทสมมุติ (Role play) ก็ได้ ซึ่งการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยวิธีนี้มักไม่เข้มงวดเรื่องความถูกต้องของภาษามากนัก แต่จะเน้นที่การสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้ตลอดจนความเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของผู้ที่พูดมากกว่า

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ที่ใช้ในการวิจัยนี้ ประกอบด้วย การอ่านข้อความ เพื่อจับใจความสำคัญแล้วตอบคำถาม และการเลือกคำตอบเพื่อทำให้คำถามหรือบทสนทนามีความถูกต้องอ่านได้ใจความสมบูรณ์ จัดว่าเป็นการทดสอบรวม (Global test หรือ Integrative test)

นอกจากการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว งานวิจัยเรื่องนี้ต้องการพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ผู้วิจัยนำเสนอสาระเกี่ยวกับคุณธรรมไว้ดังนี้

ตอนที่ 2 คุณธรรม

ความหมายของคุณธรรม

การมีคุณธรรมเป็นการแสดงออกของพฤติกรรมทางกาย และทางวาจา ในทางที่ดี ในทางบวก และในทางสร้างสรรค์ ทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม ส่วนการมีคุณธรรมทางใจนั้นแสดงออกโดยการคิดดี คิดชอบ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคุณธรรมไว้ดังนี้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2525) ได้อธิบายว่า คุณธรรมหมายถึง ถึง ความงาม ความดีของบุคคลที่กระทำไปด้วยความสำนึกในจิตใจ โดยมีเป้าหมายว่า เป็นการทำความดีหรือเป็นพฤติกรรมที่ดี ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น ความเสียสละ ความมีน้ำใจงาม ความเกรงใจ ความยุติธรรม ความรักเด็กและรักเพื่อนมนุษย์ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

ประภาศรี สีหอำไพ (2535) กล่าวว่า คุณธรรม (Moral) คือหลักธรรมจริยาที่สร้างความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในทางศีลธรรม มีคุณงามความดีภายในจิตใจอยู่ในขั้นสมบูรณ์จนเต็มเปี่ยมไป

ด้วยความสุข ความยินดี การกระทำที่ดีย่อมมีผลผลิตของความดีคือ ความชื่นชม ยกย่อง ในขณะที่กระทำความช่วยเหลือนำมาความเจ็บปวดมาให้ การเป็นผู้มีคุณธรรมคือ การปฏิบัติอยู่ในกรอบที่ดั่งงาม ความเข้าใจในเรื่องการกระทำที่มีคุณธรรมเป็นเกณฑ์สากล การไม่ฆ่าสัตว์ไม่เบียดเบียน ไม่ลักขโมย ไม่ประพฤติผิดในกาม เป็นต้น

อภิญา มานะโรจน์ (2539) ที่ให้ความหมายคุณธรรมว่า หมายถึง หลักของความดีงามแห่งการประพฤติตน และลักษณะอุปนิสัยอันดีงามที่สั่งสมอยู่ในจิตใจของบุคคลเป็นเวลานาน มีคุณค่าก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ยึดถือและปฏิบัติตามอันนำมาซึ่งความเจริญของตนเองและสังคม ซึ่งคุณธรรมที่เกิดขึ้นในจิตใจนั้นเกิดจากการอบรมและปลูกฝัง

ทิสนา แชมมณี (2546) ที่กล่าวว่า คุณธรรมคือคุณลักษณะหรือสภาวะภายในจิตใจของมนุษย์ที่เป็นไปในทางถูกต้อง ดีงาม ซึ่งเป็นภาวะนามธรรมอยู่ในจิตใจ

ลิขิต วีระเวทิน (2548) กล่าวว่า คุณธรรม คือ จิตวิญญาณของปัจเจกบุคคล ศาสนา และอุดมการณ์ เป็นดวงวิญญาณของปัจเจกบุคคลและสังคมด้วย ปัจเจกบุคคลต้องมีวิญญาณ สังคมต้องมีจิตวิญญาณ คุณธรรมของปัจเจกบุคคลอยู่ที่การกลม่อเกล่าโดยพ่อแม่ สถาบันการศึกษา ศาสนา พรรคการเมืองและองค์กรของรัฐ

นงลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ (2551) ให้ความหมายของคุณธรรมว่าหมายถึง คุณสมบัติที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่ถูกต้องและดีงาม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ให้ความหมายว่า คุณธรรม คือ สภาพคุณงามความดี

Good (1973) ให้ความหมายว่า “คุณธรรม หมายถึง ความกล้าเลิศแห่งอุปนิสัยและความประพฤติ

ชัยวัฒน์ อัมพพัฒน์ (2523) ให้ความหมายของคุณธรรมว่าเป็นคุณงามความดี เป็นสภาวะจิตใจที่มั่นคง ซึ่งแสดงออกในรูปการกระทำที่จงใจและอยู่ในทางสายกลาง

จากความหมายที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า คุณธรรม หมายถึง คุณงามความดีภายในจิตใจของมนุษย์ เป็นคุณสมบัติของมนุษย์ที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่ถูกต้องดีงาม เป็นหลักความดีงามแห่งการประพฤติตน หรือ ลักษณะอุปนิสัยอันดีงามที่สั่งสมอยู่ในจิตใจของบุคคลเป็นเวลานาน โดยได้รับ

การกล่อมเกล่า ปลุกฝัง จากพ่อ แม่ และสถาบันต่างๆ เป็นการแสดงออกด้วยสำนึกในจิตใจโดยมีเป้าหมายว่าเป็นการกระทำหรือความประพฤติที่ดี มีคุณค่ามากก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ยึดถือ และปฏิบัติตาม นำมาซึ่งความเจริญของตนเองและสังคม

จากการศึกษาความหมายของคุณธรรมจากนักการศึกษาชาวไทย 7 ท่าน และชาวต่างประเทศ 2 ท่าน สรุปได้ว่า นักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ต่างให้ความหมายของคุณธรรมตรงกันใน 2 ด้านคือ (1) ด้านที่สังเกตได้โดยตรง คือความประพฤติ หรือการกระทำของมนุษย์ที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่ถูกต้อง ดีงาม และ (2) ด้านที่สังเกตได้โดยอ้อม คือ อุปนิสัย ใจคอ และจิตใจของมนุษย์ ที่ได้รับการกล่อมเกล่าปลุกฝังจากพ่อแม่และสถาบันต่างๆ โดยมีเป้าหมายไปสู่ความประพฤติที่ตนเอง อันจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ผู้ยึดถือและปฏิบัติตาม

สำหรับงานวิจัยนี้ให้ความหมายของคุณธรรมว่า หมายถึง ลักษณะอุปนิสัยอันดีงามของนักเรียนที่ซ่อนอยู่สะท้อนจากคะแนนแบบวัดคุณธรรมที่วัดในด้าน ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา และความกตัญญูทวาที ที่นักเรียนได้ประพฤติ

การพัฒนาคุณธรรม

การปลุกฝังและหล่อหลอมคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนจึงมีความสำคัญ นักการศึกษาได้เสนอแนวทางในการพัฒนาคุณธรรมไว้ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ดังต่อไปนี้

1. การสอนคุณธรรมจริยธรรมโดยตรง

คุณธรรมจริยธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็นจะต้องมีการสอนกันอย่างจริงจัง โดยจัดให้มีเนื้อหาโครงสร้างที่จะสอนจะเรียนกันอย่างชัดเจน จัดการเรียนการสอนเป็น 2 แบบคือ แบบมีโครงสร้างแน่นอน และแบบบูรณาการ มีลักษณะดังนี้

1.1 แบบมีโครงสร้างแน่นอน หมายถึง การจัดการสอนคุณธรรมจริยธรรมให้เป็นวิชา โดยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน มีการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนช่วยให้การเรียนรู้บรรลุได้รวดเร็วขึ้น

1.2 แบบบูรณาการ หมายถึง การจัดการสอนคุณธรรมจริยธรรมในลักษณะบูรณาการไปพร้อมๆ กับเนื้อหาวิชาอื่น กล่าวคือไม่มีการจัดเนื้อหาทางคุณธรรมจริยธรรมขึ้นเป็นพิเศษ แต่ผู้สอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ จะต้องพยายามระลึกและตระหนักให้มีความสำคัญถึงบทบาทในการสอนคุณธรรมจริยธรรมของตนเอง และพยายามสอดแทรกแนวคิดด้านคุณธรรมจริยธรรม การสอนในลักษณะนี้จะช่วยให้ได้รับประโยชน์ถึง 2 ทาง คือ จะช่วยให้การเรียนคุณธรรมจริยธรรมมีความหมายมากต่อผู้เรียนมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้เห็นความสัมพันธ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่เรียน และในขณะเดียวกันยังช่วยให้การเรียนเนื้อหาวิชาต่างนั้นๆ มีความสัมพันธ์กันลึกซึ้งขึ้น

2. การสอนคุณธรรมจริยธรรมโดยอ้อม

ความเชื่อในแนวนี้มีแนวคิดว่าคุณธรรมจริยธรรมต่างๆ เป็นสิ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการสอน แต่เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่แทรกซึมเข้าไป วิธีการที่ดีที่สุดคือ สถานศึกษา จะต้องจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศภายในสถานศึกษา ให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม จะเรียนรู้คุณธรรมจริยธรรมต่างๆ โดยการซึมซับได้เองไม่ต้องมีการสอนและบอกกล่าว หากสถานศึกษามีการจัดระบบที่ดี มีหลักสูตร และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดี ผู้เรียนก็จะต้องมีพัฒนาการเรียนรู้ทางคุณธรรมจริยธรรมได้มากตามไปด้วย

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จะช่วยส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมให้เกิดกับผู้เรียน มีดังต่อไปนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (role play) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออก แสดงความรู้สึกนึกคิด ในการสวมบทบาทของผู้อื่นที่ไม่ใช่ตนเอง ได้ทดลองหรือฝึกประสบการณ์ในการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจในเหตุการณ์ที่สมมติขึ้นมาจากความเป็นจริง การแสดงบทบาทสมมติจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและได้รับเจตคติในเรื่องที่ตนแสดงบทบาทสมมติอย่างยาวนานและลึกซึ้ง และมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของผู้เรียนในการปรับและแก้ไขปัญหาต่างๆ เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเหล่านั้นในเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้จริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียนแต่ละคน

2.2 กรณีตัวอย่าง (cases) เป็นสื่อการสอนที่สร้างขึ้นง่าย มีสาระ น่าสนใจ ให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมมาก ผู้สอนสามารถสร้างกรณีตัวอย่างได้หลายรูปแบบ หลายประเภท โดยการเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมสิ่งแวดล้อม ชีวิตประจำวันที่น่าสนใจชวนติดตาม และยังหาข้อสรุปที่ชัดเจนไม่ได้ มาปรับปรุงให้เป็นตัวอย่างแก่ผู้เรียนอย่างมีกระบวนการและขั้นตอนที่เหมาะสม ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนกับการเผชิญเรื่องราว ปัญหาที่เกิดขึ้นของบุคคลหลายประเภท หลายเหตุการณ์ ในรูปแบบของกิจกรรมการสอนที่นำหลักกระบวนการกลุ่มมาใช้ ผู้เรียนจะได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ แยกแยะประเด็นปัญหา มีความคิดเห็นเป็นของตนเองเกิดขึ้น รู้จักประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ และตัดสินใจได้อย่างมีหลักเกณฑ์ มีเหตุผล นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสบการณ์ ความรู้สึก เจตคติของตนเองต่อผู้อื่นด้วย ได้พัฒนาทักษะการเป็นผู้นำ การทำงานกลุ่ม การอภิปรายกลุ่มย่อย และการยอมรับมติของกลุ่ม

2.3 สถานการณ์จำลอง การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่ดี ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ในสถานที่จริง แต่การสอนด้วยสถานการณ์จริงมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการลงทุน เวลา และเหตุการณ์ที่ต้องการ ดังนั้นการใช้สถานการณ์จำลองที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมด้วยตนเอง ด้วยการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ทางสังคม ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีลักษณะของความใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ความสามารถในการคิดวิเคราะห์วินิจฉัย และตัดสินใจด้วยตนเองตามคุณลักษณะที่สังคมคาดหวัง

2.4 กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน หลักการสอน เพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เห็นจริงว่าคุณธรรมจริยธรรมสามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน ดังนั้น ข่าวและเหตุการณ์ประจำวันจึงเป็นการสื่อการสอนอย่างหนึ่งที่ผู้สอนสามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมการสอนได้ ทั้งที่เป็นกิจกรรมชั้นนำ กิจกรรมชั้นสอน และกิจกรรมชั้นสรุปทเรียน

2.5 กิจกรรมการสอนโดยใช้สื่อการสอน ผู้สอนสามารถนำสื่อประเภทของจริง และสื่อเทคโนโลยีประกอบการบรรยายเพื่อใช้ในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม

2.6 กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกม ผู้สอนสามารถนำเกมมาจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมโดยจัดเป็นกิจกรรมสลับ กล่าวคือจัดสลับกับกิจกรรมหลักที่ใช้เวลาในการสอนเป็นเวลานาน เกมเป็นกิจกรรมการเล่นที่ต้องกำหนดให้มีข้อตกลงหรือกติกาเฉพาะเรื่อง ซึ่งผู้เล่นต้องแสดงความสามารถเฉพาะตน หรือความสามารถในการรวมใจเพื่อนๆ ในกลุ่มเพื่อแข่งขันให้ได้รับชัยชนะ การสอนโดยใช้เกมเป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนและผู้เรียนมีความสนิสนกัน ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถ ความคิด และคุณธรรมในจิตใจของตน เกิดความสนุก ตื่นเต้น การสอนโดยใช้เกมจึงทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน

2.7 กิจกรรมการเรียนการสอนโดยการแสดงละคร เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนและผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถของตนเองทั้งในด้านการใช้ทักษะภาษา การแสดงสีหน้าท่าทาง รวมไปถึงการฝึกวางแผนงานร่วมกันอีกด้วย นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนได้ผ่อนคลายความเคร่งเครียด ได้แสดงความรู้สึกนึกคิดที่เก็บไว้ ผ่านบทบาทในการแสดงละครอย่างมีชีวิตชีวา และได้ปรับตัวให้อยู่กับเพื่อนๆ อย่างมีความสุข นอกจากนี้อาจจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เพลง โดยการวาดภาพ ในบางโอกาสตามความเหมาะสม

ทิศนา แคมมณี (2546) กล่าวว่า วิชาครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อส่งเสริมความมีคุณธรรมของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้

1. **การเล่นนิทาน** ใช้ได้ดีกับเด็กเล็ก และเด็กระดับประถมศึกษา
2. **การเล่นเกม** เป็นวิธีการฝึกคุณธรรมต่างๆ ได้ดี เช่น ความเสียสละ ความอดทน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การให้อภัย และการทำงานร่วมกันเป็นทีม เป็นต้น
3. **การจัดกิจกรรมโดยใช้กรณีตัวอย่าง** จากหนังสือพิมพ์หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นการสอนที่มีประเด็นคำถามทำให้นักเรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา
4. **การใช้บทบาทสมมติ** ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทที่ตนเองเป็นอยู่ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความรู้สึกนึกคิด เจตคติของตนเอง ทำให้เกิดการพัฒนาคุณธรรมภายในจิตใจได้ดี
5. **การใช้สถานการณ์จำลอง** ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ความเป็นจริงจากสถานการณ์นั้น ทำให้นักเรียนเกิดข้อคิดและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับเพื่อนร่วมสถานการณ์ได้ดี

6. การสอนโดยใช้กระบวนการและกิจกรรมกลุ่ม เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำงานร่วมกัน

สุขุมาล เกษมสุข (2548) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่สามารถปลูกฝังคุณธรรมแก่นักเรียนได้ดังนี้

1. การสอนคุณธรรมโดยตรง คือ การสอนวิชาจริยศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาศาสตร์ และวัฒนธรรม หรือจัดเป็นชั่วโมงอบรมจริยธรรม ครูผู้สอนต้องสามารถถ่ายทอดความรู้ ยกตัวอย่างและมีสื่อประกอบการสอนให้นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระได้โดยง่าย

2. การสอนแบบสอดแทรกในการสอนเนื้อหาในกลุ่มสาระอื่นๆ ในทุกวิชา โดยตั้งจุดประสงค์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน ในลักษณะของการบูรณาการบทเรียน

3. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น กิจกรรมพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมพัฒนาเจตคติ กิจกรรมปรับพฤติกรรม กิจกรรมส่งเสริมศีลธรรม ซึ่งรูปแบบการจัดอาจจัดเป็นกิจกรรมประจำภาคการศึกษา หรือกิจกรรมประจำปี แล้วแต่ความเหมาะสม

4. การให้แรงเสริมเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี เพื่อให้เด็กมีกำลังใจในการทำความดีต่อไป โดยการให้แรงเสริมนี้ คือการแสดงออกของบุคคลที่อยู่รอบข้าง เช่น ครู พ่อแม่ กลุ่มเพื่อน ในรูปแบบแรงเสริมที่หลากหลาย เช่น คำชมเชย หรือการให้รางวัล เป็นต้น

5. การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี เป็นการจัดสภาพต่างๆ ในโรงเรียนให้เหมาะสม เริ่มตั้งแต่ ตัวครู ควรเป็นแบบอย่างที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีจิตเมตตาต่อผู้เรียน พุดจาไพเราะ มีบุคลิกภาพที่ดี สภาพโรงเรียนมีความสะอาด โดยจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดร่วมกัน เพื่อเป็นการฝึกความมีวินัย ความรับผิดชอบ และสร้างเสริมลักษณะนิสัยรักความสะอาด ครอบคลุมถึงเรื่องความสะอาดในเรื่องการแต่งกาย และความสะอาดภายในห้องเรียนด้วย นอกจากนี้ต้องจัดสภาพโรงเรียนให้สวยงามร่มรื่น สงบ เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทั้งด้านวิชาการ และด้านคุณธรรมจริยธรรม

นอกจากนี้ สุขุมาล เกษมสุข (2548) ได้จำแนกรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อปลูกฝังคุณธรรมแก่นักเรียนออกเป็น 2 รูปแบบ คือ การสอนคุณธรรมแบบบูรณาการ และการสอนแบบโดยตรง รายละเอียด แสดงในตารางที่ 2.1 รูปแบบกิจกรรมการสอนเพื่อปลูกฝังคุณธรรม

ตารางที่ 2.1 รูปแบบกิจกรรมการสอนเพื่อปลูกฝังคุณธรรม

	รูปแบบกิจกรรม	ลักษณะกิจกรรม
การสอนแบบบูรณาการ	1.กิจกรรมการถ่ายทอด	เด็กได้รับการถ่ายทอดคุณธรรมจากครูผ่านการเรียนการสอนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ มีสื่อการสอน เช่น ภาพ เพลง การ์ตูน เกม นิทานประกอบการเรียนรู้
	2.กิจกรรมปรับพฤติกรรมและฝึกอบรม	เด็กเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงโดยการเรียนรู้แบบทำกิจกรรมกลุ่ม สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ การเล่นละคร การแสดงดนตรี มุ่งสร้างลักษณะนิสัยที่ดีจากกระบวนการทำงาน
	3.กิจกรรมการคิดวิเคราะห์	ลักษณะกิจกรรมอาจเป็นกิจกรรมการถ่ายทอดหรือปรับพฤติกรรม โดยครูมีบทบาทในการกระตุ้นให้เด็กเกิดกระบวนการคิดมากขึ้น โดยการตั้งคำถามให้เด็กตอบจากสถานการณ์ปัญหาที่กำหนดขึ้น
การปลูกฝังโดยตรง	1.กิจกรรมโฮมรูม	ครูอบรมนักเรียนก่อนเข้าเรียน 30 นาที อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
	2.กิจกรรมทางศาสนา	จัดกิจกรรมทำบุญตักบาตร เวียนเทียน ฟังธรรม หรือนิมนต์พระมาสอนศีลธรรมในโรงเรียน
	3.กิจกรรมพัฒนาจิตใจ	จัดโครงการแข่งขันตอบปัญหาธรรมะ ประกวดคำขวัญ ประกวดมารยาท หรือจัดงานสัปดาห์ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมนักเรียน

จากการศึกษาแนวทางในการพัฒนาคุณธรรมจากนักการศึกษาทั้ง 3 ท่าน สรุปได้ว่า การพัฒนาคุณธรรมสามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ประกอบด้วยการสอนคุณธรรมรายชั่วโมง การสอนคุณธรรมโดยการสอดแทรกบูรณาการเนื้อหาเข้ากับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในเรื่องการพัฒนาคุณธรรม การเสริมแรง การให้รางวัล คำชมเชย การจัดสภาพแวดล้อมบรรยากาศให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาคุณธรรม จะเห็นได้ว่าแนวทางการพัฒนาคุณธรรมที่กล่าวไปแล้วนี้ครูผู้สอนและสถานศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ แต่การพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนจะอาศัยเพียงแต่กำลังของโรงเรียนคงไม่เพียงพอและมีประสิทธิภาพไม่เต็มที่ สถาบันครอบครัว ผู้ปกครองจึงควรให้ตระหนักถึงความจำเป็นและเห็นความสำคัญของการพัฒนาคุณธรรม โดยการให้การสนับสนุน ร่วมมือกับทางโรงเรียน หรือเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจนำวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์มาให้ผู้เรียนได้ฝึกบันทึก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านนิทานอีสปแล้วสามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาในนิทานได้ การบันทึกมีสาระดังนี้

ตอนที่ 3 การบันทึก

การนำเสนอสาระในตอนนี้ แยกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1.ความหมายของการบันทึก 2.ประโยชน์ของการบันทึก 3.แนวทางในการสอนวิธีการบันทึก 4.รูปแบบของการบันทึก ดังนี้

ความหมายของการบันทึก

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการบันทึกไว้ดังนี้

Oxford (1990) กล่าวไว้ว่า คำว่าบันทึก หมายถึงการบันทึกแนวคิดหลัก หรือประเด็นสำคัญ

Alm (1996) ให้ความหมายของการบันทึกไว้คือ การเขียนที่ให้นักเรียนบูรณาการความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่แล้วเพื่อให้เกิดการคิดสะท้อนและช่วยให้นักเรียนรู้ว่าสิ่งที่กำลังเรียนรู้คืออะไร

Hiemstra (2001) ให้ความหมายของบันทึกไว้ว่า คือ การเขียนบันทึกความคิด การตอบสนอง ความรู้สึก ความคิดเห็นส่วนบุคคล ความคาดหวัง หรือความกลัวของตนเอง

McIntosh และ Draper (2001) ให้ความหมายของบันทึกไว้ว่า บันทึกคือโอกาสของผู้เรียนในการสื่อสารความคิดของตนเองต่อบุคคลอื่น เพื่อให้มีความชัดเจน โดยผ่านการขีดเส้นและทำให้เกิดความมั่นคงในการคิด

Ibarreta และ McLeod (2004) กล่าวว่า การบันทึก คือการบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ การสังเกต ความรู้สึก และบริบทที่ใช้เป็นฐานสำหรับการวิเคราะห์ การสะท้อน การวางแผน และการประเมินของผู้เรียน

Heuser (2005) กล่าวถึงบันทึกไว้ว่า บันทึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้จากกิจกรรมการสืบเสาะหาความรู้

จากการศึกษาความหมายของการบันทึกจากนักการศึกษาชาวต่างประเทศรวม 8 ท่าน สรุปได้ว่า การบันทึกมีความหมายเป็น 2 แนวทาง ตามจุดประสงค์ของการบันทึก แนวทางแรก คือการบันทึกแนวคิดหลัก ประเด็นสำคัญ ความรู้สึก ความคิดเห็นส่วนตัว ความคาดหวังของผู้บันทึกเอง จัด

ว่าเป็นการสื่อสารความคิดของตนเองต่อบุคคลอื่น เพื่อให้ความคิดมีความชัดเจน โดยผ่านการขัดเกลา และทำให้เกิดความมั่นคงในการคิด และแนวทางที่สอง คือการบันทึกเหตุการณ์ สิ่งที่เกิดขึ้นได้ ความรู้สึก สิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ สะท้อน วางแผน และประเมินผู้เรียน ตลอดจนการบูรณาการความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่มีอยู่ เพื่อให้เกิดการคิดสะท้อน ช่วยให้นักเรียนรู้ว่า กำลังเรียนอะไร เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้จากกิจกรรมการสืบเสาะหาความรู้ ถือว่าความหมายของการบันทึกในแนวทางนี้ เป็นการบันทึกเพื่อนำประโยชน์ของการบันทึกไปใช้ต่อ ประโยชน์ของการบันทึกมีดังนี้

ประโยชน์ของการบันทึก

Spires และ Stone (1988) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการบันทึกไว้ว่า ครูที่ใช้วิธีการบันทึกในการสอนนับเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการบันทึกอย่างอิสระของนักเรียนต่อไป วิธีการบันทึกมีประโยชน์ต่อนักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักเรียนระดับนี้ควรจะได้รับการสอนและฝึกฝนเกี่ยวกับวิธีการบันทึกเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้นำไปใช้ในการเรียนระดับสูงต่อไปในอนาคต นอกจากนี้การบันทึกยังเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ในการเพิ่มความจำ ความเข้าใจและเก็บรวบรวมสิ่งที่ได้เรียนมา

Borasi และ Rose (1989) กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนบันทึก สรุปได้ดังนี้

ประโยชน์ต่อนักเรียน

1. เพิ่มการเรียนรู้ในเนื้อหา นักเรียนได้ใช้ภาษาของตนเองในการเขียนอธิบายทำให้เกิดความเข้าใจในความคิดรวบยอด
2. ปรับปรุงการเรียนรู้และทักษะการแก้ปัญหา นักเรียนได้เขียนวิธีแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้ หรือวิธีการเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ทำให้นักเรียนได้ทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไป

ประโยชน์ต่อครู

1. ทำให้มีการประเมินผลที่ดีขึ้น และสามารถช่วยซ่อมเสริมนักเรียนเป็นรายบุคคล ทำให้ครูทราบถึงปัญหาของนักเรียนแต่ละคน และยังทราบถึงด้านความรู้ ทักษะคิดและยังเพิ่มระดับความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนอีกด้วย
2. เป็นผลสะท้อนการสอนของครู งานเขียนของนักเรียนจะสะท้อนสิ่งที่ครูสอนทั้งด้านโครงสร้างและวิธีการสอนซึ่งครูสามารถนำมาปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้นได้

Oxford (1990) กล่าวถึงประโยชน์ของการบันทึกไว้ว่า การบันทึกจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเก็บข้อมูลความรู้ที่เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนเอาไว้เพื่อทบทวนและอ้างอิง

Jurdak และ Zein (1998) ระบุประโยชน์ของการเขียนบันทึกไว้ดังนี้

1. ทำให้ครูสามารถตรวจสอบระดับความเข้าใจบทเรียนของนักเรียนแต่ละคนได้
2. ช่วยนักเรียนในการตรวจสอบระดับความเข้าใจบทเรียนของตนเอง
3. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้นอกเหนือจากการรับรู้โดยตรง
4. ทำให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึกรักของตนเอง
5. ช่วยในด้านความจำ ความเข้าใจของนักเรียน

จากการศึกษาประโยชน์ของบันทึก สามารถสรุปได้ว่า บันทึกมีประโยชน์ต่อทั้งครูและนักเรียน โดยประโยชน์ต่อครูนั้น การบันทึกช่วยให้ครูสามารถประเมินผลได้ดีขึ้น ช่วยให้ครูทราบปัญหาของนักเรียนแต่ละคน และจัดการเรียนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคลได้อย่างถูกต้อง และยังทราบระดับความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติของนักเรียนจากสิ่งที่นักเรียนบันทึก ทั้งยังเป็นการเพิ่มระดับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนด้วย นอกจากนี้บันทึกยังเป็นหลักฐานสะท้อนการสอนของครู ซึ่งครูสามารถนำมาปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้นได้ บันทึกมีประโยชน์ต่อนักเรียนเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ช่วยนักเรียนเก็บข้อมูลความรู้ที่เกี่ยวกับการเรียนไว้ทบทวนและอ้างอิง อีกทั้งยังเป็นการตรวจสอบระดับความเข้าใจบทเรียนของตนเอง ได้แสดงความรู้สึกรักของตนเอง เกิดการเรียนรู้ นอกเหนือจากการรับรู้โดยตรงจากผู้สอน การใช้ภาษาของตนเองในการเขียนอธิบาย ทำให้เกิดความคิดรวบยอด ปรับปรุงการเรียนรู้ และทักษะการแก้ปัญหา มีพัฒนาการส่วนบุคคล Hiemstra (2001) กล่าวว่า การเขียนบันทึกมีประโยชน์ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการส่วนบุคคลและมีความสามารถในการทดสอบความรู้ใหม่อย่างมีวิจารณญาณ โดยนักเรียนมีการแสดงออกได้อย่างอิสระและยังทำให้นักเรียนได้ค้นพบตนเอง โดยการเรียนรู้ที่จะฟังความคิดของตนเองและเพิ่มความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น และยังช่วยให้นักเรียนลดความเครียด ความกังวลลงได้ โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมควรได้รับการสอนและการฝึกฝนเกี่ยวกับวิธีการบันทึก เพื่อนำไปใช้ในการเรียนระดับสูงต่อไป

จากประโยชน์ของบันทึกที่ได้เสนอดังข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจนำการบันทึกมาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียน ผู้วิจัยนำเสนอแนวทางการเขียนบันทึกไว้ดังนี้

แนวทางการเขียนบันทึก

Kerka (1996) ได้แนะนำขั้นตอนการเขียนบันทึก โดยสรุปคือ ในระยะเริ่มต้น ครูควรอธิบายว่าบันทึกคืออะไร มีลักษณะและรูปแบบอย่างไร และแนะนำหัวข้อในการเขียนบันทึก โดยการใช้คำถามนำ เช่น วันนี้นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างและจะประยุกต์สิ่งที่เรียนมานี้อย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้ควรอธิบายนักเรียนด้วยว่าบันทึกนี้มีจุดประสงค์เพื่ออะไร และสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างไร

Dougherty (1996) ได้อธิบายถึงการเขียนบันทึกไว้ว่า นักเรียนควรแสดงพฤติกรรมถึงความรู้ ความเข้าใจความคิดรวบยอดที่นักเรียนได้รับ เช่น นักเรียนสามารถให้คำจำกัดความเกี่ยวกับความคิดรวบยอดนั้น นักเรียนสามารถบอกกระบวนการแก้ปัญหาได้ นักเรียนแสดงเจตคติในการเรียน

Heuser (2005) กล่าวถึงการเขียนบันทึกไว้ว่า ครูควรเน้นให้นักเรียนเขียนสิ่งที่นักเรียนคิดหรือรู้สึกจริงๆ โดยกำหนดระยะเวลาให้นักเรียนเขียนบันทึกประมาณ 10 นาที เมื่อนักเรียนเขียนบันทึกมาส่งครูควรถามคำถามกลับไปเพื่อให้นักเรียนคิดหรือสร้างความรู้ใหม่

จากการศึกษาแนวทางการเขียนบันทึก สรุปได้ว่า ครูควรเริ่มต้นอธิบายแก่นักเรียนว่า บันทึกคืออะไร ลักษณะ รูปแบบของการบันทึกเป็นอย่างไร แล้วจึงแนะนำหัวข้อในการเขียนบันทึกให้นักเรียน โดยครูเน้นให้นักเรียนเขียนสิ่งที่นักเรียนคิด หรือรู้สึกจริงๆ และเมื่อนักเรียนเขียนมาส่งครูแล้ว ครูควรตั้งคำถามกลับไปเพื่อให้นักเรียนได้คิดหรือสร้างความรู้ใหม่ โดยในบันทึกนั้น นักเรียนควรแสดงถึงความรู้ ความเข้าใจ ความคิดรวบยอดที่นักเรียนได้รับ รูปแบบการเขียนบันทึกมีหลายรูปแบบ ผู้วิจัยนำเสนอรูปแบบของการบันทึกไว้ดังนี้

รูปแบบของการบันทึก

Lyons (1983 cited by Oxford,1990) ได้เสนอรูปแบบการบันทึกออกเป็น 2 แบบ แบบแรกคือ การบันทึกแบบรายการซื้อของ (shopping list) แบบที่สอง เป็นการบันทึกแบบตัวอักษร T (T-formation) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แบบบันทึกรายการซื้อของ (shopping list)			
ส่วนผสมในการทำเค้กกล้วยหอม	น้ำมะนาว	แป้งทำขนม	นม
	น้ำตาล	เนยเหลว	เนยแข็ง
	กล้วยหอม	วนิลา	ไข่ไก่
	ชามผสม	ถ้วยตวง	ช้อน
	ส้อม	กระทะที่ทาเนยไว้แล้ว	
อุปกรณ์			

ภาพที่ 2.1 ตัวอย่างการบันทึกแบบรายการซื้อของ (shopping list)

แบบบันทึกแบบตัวอักษร T (T-formation)	
เค้กกล้วยหอม (Banana cake)	
ส่วนผสม	
นํ้ามะนาว	
แป้งทำขนม	
กล้วยหอม	
นํ้าตาล	
เนยเหลว	
เนยแข็ง	
นม	
วนิลา	
ไข่ไก่	
อุปกรณ์	
กระทะที่ทาเนยไว้แล้ว	
ชามผสม	
ถ้วยตวง	
ช้อน	
ส้อม	

ภาพที่ 2.2 ตัวอย่างการบันทึกแบบตัวอักษร T (T-formation)

1. การจดบันทึก (Note-Taking) เป็นการเขียนย่อแนวคิดต่างๆ ของเนื้อหาให้สั้นช่วยในการจำ
2. การเขียน (Writing-Out) คือ การคัดลอกประเด็นต่างๆ หลายครั้งเพื่อช่วยในการจำ
3. การจดยรายการ (Listing) เป็นการรวบรวมคำศัพท์ต่างๆ ซึ่งมีคำแปล หรือคำเหมือน (synonymes) ไว้ด้วยการจดยรายการ (listing) เป็นวิธีการในการกำหนด และเลือกคำศัพท์ใหม่ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการเรียน และเป็นรูปแบบที่มีประโยชน์สำหรับการทดสอบตนเอง
4. การจดย่อ (Noting Down) มักใช้ในการจดประเด็น หรือคำพูดที่ยากๆ ซึ่งผู้เรียนต้องศึกษาให้มากพอก่อนที่จะแยกแยะทำความเข้าใจ บางครั้งเป็นการจดจำคำต่างๆ ซึ่งผู้เรียนรู้สึกว่าจะสามารถจำได้ หรือเกือบจำได้ทั้งหมด
5. การทำให้เด่นชัด หรือ การขีดเส้นใต้ (Highlighting or Underlining) ใช้เพื่อต้องการ

เน้นเลือกข้อความหรือประเด็นสำคัญ และวิธีการนี้ยังช่วยใช้ในการคัดเลือกข้อมูล หรือภาษาในส่วนที่เป็นเป้าหมายของผู้เขียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการเรียน

Fry (1991 cited by Mohammed, 2014) ได้เสนอรูปแบบการบันทึกแบบการเขียนโครงร่างไว้ว่า การเขียนโครงร่างที่เป็นมาตรฐานนั้นจะใช้เลขโรมัน ตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ เลขอารบิก และตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์เล็ก โดยเขียนย่อหน้าเอียงกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ และความสำคัญของประเด็นต่างๆ ดังนี้

ชื่อเรื่อง	
I	หัวข้อสำคัญหัวข้อแรกในบท
A	หัวข้อย่อยแรก
1	หัวข้อย่อยแรกของ A
a	หัวข้อย่อยแรกของ 1
b	หัวข้อย่อยที่สองของ 1
II	หัวข้อสำคัญหัวข้อที่สองในบท

ภาพ 2.3 ตัวอย่างรูปแบบการบันทึกของ Fry

Sotiriou (1993) ได้นำเสนอรูปแบบการบันทึกแบบแผนภูมิ (Mapping) เป็นเทคนิคการบันทึกที่ใช้รูปทรงทางเรขาคณิตเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียดต่างๆ รูปทรงที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นรูปวงกลม สี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม เส้น หรือลูกศร ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่พบว่า วิธีนี้เป็นวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสอบกลางภาค และปลายภาค การบันทึกแบบแผนภูมิ (mapping) นี้ ช่วยให้นักเรียนเห็นความสำคัญระหว่างเนื้อหาทั่วไป และเนื้อหาเฉพาะ นอกจากนี้ยังสามารถทำให้นักเรียนเห็นภาพทั้งหมด หรือบางส่วนของบทเรียนเมื่อเวลานักเรียนทำข้อสอบ

Payne และ Whittaker (2006) ได้เสนอรูปแบบของการบันทึกไว้ดังนี้

1. คำอธิบายประกอบ (Annotation) คือ การจัดทำคำอธิบายประกอบเนื้อหาขณะกำลังอ่าน เช่น ขีดเส้นใต้ประเด็นสำคัญ การเน้นประเด็นสำคัญโดยใช้ปากกาสะท้อนแสง และใช้ช่องว่างของกระดาษเพื่อจดบันทึกโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น เครื่องหมาย (?) เมื่อไม่เข้าใจ ขีดถูก (✓) หรือผิด (✗) เวลาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

การเน้นข้อความประเด็นสำคัญ (Highlighting) โดยใช้ปากกาสะท้อนแสง ช่วยให้การเรียนรู้ง่ายและเร็วขึ้น เพราะว่าเมื่อผู้อ่านกลับมาอ่านหนังสือจะได้ทบทวนเฉพาะส่วนที่เน้นข้อความไว้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการนี้ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงสาระของเนื้อหาให้อยู่ในรูปคำพูดของตนเอง ดังนั้น ผู้อ่านอาจจะไม่เข้าใจความหมายทั้งหมด ซึ่งหากเป็นเช่นนี้แล้ว ผู้อ่านอาจต้องกลับมาอ่านเนื้อหาใหม่อีกครั้งเมื่อตอนทบทวน ดังนั้น ผู้อ่านต้องแน่ใจว่าเข้าใจสิ่งที่ได้อ่าน และส่วนที่เน้นข้อความไว้ อย่างเพียงพอ โดยไม่ต้องกลับมาอ่านเนื้อหาทั้งหมดใหม่อีกครั้ง วิธีการนี้จำเป็นต้องมีการลองฝึกเน้นข้อความที่มีความสำคัญเด่นชัด การเน้นข้อความ ไม่ควรเน้นเนื้อหาทั้งหมด ให้เลือกเฉพาะประเด็นที่สำคัญ

2. การบันทึกโดยการเขียนมีวิธีการบันทึกที่แตกต่างกัน 2 ประการ คือ จดแบบเรียงลำดับต่อเนื่อง (sequential) หรือ จดโดยการกำหนดแบบแผน (pattern) ได้แก่

2.1 การจดแบบเรียงลำดับต่อเนื่อง หรือเป็นเส้นตรง (Sequential or Linear Notes) เป็นวิธีการธรรมดาที่สุดในการจดบันทึก วิธีการนี้จะเกี่ยวข้องกับการฟัง หรือ การอ่าน แล้วก็จดบันทึกลงไปในรูปแบบคำพูดของตนเอง ซึ่งจะทำให้เกิดข้อมูลที่มีความเกี่ยวเนื่องไปตามลำดับต่างๆ ในขณะที่มีการบรรยาย ดังนั้นจึงเรียกว่า การจดบันทึกแบบเรียงลำดับต่อเนื่องหรือเป็นเส้นตรง การจดบันทึกเช่นนี้อาจเขียนในรูปของการสรุปความ หรือ เป็นโครงร่าง

2.2 จดบันทึกแบบสรุปความ (Summary Notes) เป็นวิธีการสรุปสิ่งที่ได้อ่าน หรือ ฟังในรูปแบบคำพูดของตนเอง ซึ่งค่อนข้างจะมีความสั้นและย่อเท่าต้นฉบับ ในการจดสรุป ผู้อ่านหรือ ผู้ฟังต้องเขียนความจริง และความคิดที่มีประโยชน์จากสิ่งที่อ่านหรือฟังในรูปแบบของการจดบันทึก ข้อดีของวิธีการนี้คือ เป็นการจดบันทึกในรูปแบบคำพูดของตนเองจึงทำให้เกิดความเข้าใจได้มากกว่า และอาจนำไปใช้ในการจัดทำรายงาน หรือเรียงความ อย่างไรก็ตาม วิธีการนี้จะใช้เวลามากในการรวบรวมความคิด และข้อโต้แย้งของผู้เขียนให้อยู่ในคำพูดของตนเอง

2.3 การจดบันทึกแบบเขียนโครงร่าง (Outline Notes) เป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมวิธีหนึ่ง โดยจะจดเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ และใช้การเรียงลำดับโดยตัวเลข หัวเรื่องใหญ่ หัวเรื่องย่อย และการย่อหน้าเพื่ออธิบาย ซึ่งจะช่วยให้การจดบันทึกแบบการเขียนโครงร่างง่ายที่จะอ่านและจำ

3. แผนที่ความคิด (Mind Maps) รูปแบบนี้ไม่เรียงลำดับอย่างต่อเนื่องแต่จะเป็นรูปแบบอิสระ โดยวางประเด็นหรือหัวเรื่องสำคัญอยู่ตรงกลางของหน้ากระดาษ และจะมีความคิด หรือ หลักการกระจายเป็นสาขาออกไป แผนภูมิตามความคิดนี้จะชี้ให้เห็นความเกี่ยวพันอย่างชัดเจนระหว่างความคิด และหลักการ โดยการใช้เส้นต่างๆ อธิบายความเชื่อมโยง โดยจะมีการบันทึกเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ ซึ่งอธิบายประเด็นและความคิดหลักที่มีความสัมพันธ์กัน มีหลายคนกล่าวว่า วิธีการบันทึกแบบแผนที่ความคิดนี้มีประโยชน์มากที่สุด และเมื่อใดที่ผู้บันทึกมีความชำนาญในเทคนิคนี้ก็จะไม่ใช้วิธีอื่น ครูที่ใช้วิธีการนี้แสดงข้อคิดเห็นว่า ในขณะที่วิธีการอื่นเป็นแบบเส้นตรง

แต่วิธีการนี้จะเป็นการสร้างสรรค์โดยใช้ความคิดและสีสันทัน ซึ่งช่วยให้ง่ายในการจำ เพราะมันขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์แห่งความสัมพันธ์มากกว่าตรรกะ

วิธีทำแผนที่ความคิด

3.1 ปกติแล้วควรใช้กระดาษแนวนอน เริ่มโดยการเขียนชื่อหัวเรื่องไว้กลางหน้ากระดาษ แล้วเขียนวงกลมล้อมรอบ

3.2 ขีดเส้นต่างๆ ขยายเพิ่มเติมออกจากวงกลม และเขียนหัวข้อหลักหัวข้อรองลงบนเส้นต่างๆ นี้ โดยอาจจะขีดเส้นไปในทิศทางใดก็ได้

3.3 สำหรับหัวข้อย่อยต่างๆ ให้ขีดเส้นกระจายออกมาจากหัวข้อหลัก และเขียนคำอธิบาย

3.4 ใช้คำเพียงคำเดียว หรือ วลี หรือ ความคิดสั้นๆ ลงในเส้นต่างๆ นั้น

3.5 ในแต่ละเส้นให้ใช้เฉพาะความคิดใดความคิดหนึ่ง เพื่อช่วยให้เกิดความคล่องตัวและยืดหยุ่น

3.6 ให้ใช้สีแตกต่างกันระบายในแต่ละความคิด และตอนที่แตกต่างกัน

3.7 หลีกเลียงที่จะใช้เส้นตรง ซึ่งจะกระตุ้นให้มีความคิดแบบเส้นตรง

ผลที่ได้คือ รูปภาพซึ่งคล้ายกับแมงมุมซึ่งมีหลายขา หรือเมล็ดพืชซึ่งมีรากงอกออกมามากมาย แผนที่ความคิดนี้จะมีหัวเรื่องอยู่ตรงกลาง และแนวคิดหลักจะงอกออกมาจากศูนย์กลาง โดยความคิดที่สำคัญสุดจะใกล้ศูนย์กลางมากที่สุด และความคิดที่มีความสำคัญน้อยสุด จะอยู่ไกลออกไป แผนที่ความคิดนี้สามารถที่จะช่วยในการแกะรอยสาระดั้งเดิม หรือที่ได้มีการพัฒนาขึ้นมาใหม่ รวมถึงอธิบายความสัมพันธ์ต่างๆ

ข้อดีของการบันทึกด้วยแผนที่ความคิดคือ สามารถแสดงให้เห็นความสำคัญและความสัมพันธ์ระหว่างสาระหลักอย่างชัดเจน โดยวิธีการนี้ได้รับการกล่าวอ้างว่า เป็นวิธีการที่จะเรียกความทรงจำได้ง่ายกว่า เพราะช่วยให้สมองสามารถเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ที่จำเป็น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า รูปแบบการบันทึกมีหลายรูปแบบตั้งแต่การบันทึกแบบไม่มีระบบ กระทั่งการบันทึกแบบมีระบบในรูปแบบต่างๆ กันรูปแบบการบันทึกแบบเขียนโครงร่างจะแสดงความสัมพันธ์และทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของประเด็นต่างๆ รูปแบบการบันทึกแบบแผนภูมิจะใช้รูปทรงเรขาคณิตเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียด ช่วยให้นักเรียนเห็นภาพทั้งหมด และเห็นความสำคัญระหว่างเนื้อหาทั่วไปและเนื้อหาเฉพาะ นอกจากนี้การเน้นข้อความที่เป็นประเด็นสำคัญโดยใช้ปากกาสะท้อนแสงทำให้การเรียนง่ายและเร็วขึ้น เพราะนักเรียนสามารถกลับมาอ่านทบทวนเฉพาะส่วนที่เน้นข้อความ ส่วนการบันทึกแบบแผนที่ความคิดจะวางประเด็นสำคัญของเรื่องอยู่ตรงกลางแล้วหลักการ กระจายเป็นสาขาออกไป เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดนักเรียนควรเลือกแบบที่เหมาะสมกับความชอบของตนเอง และเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้

จากการศึกษารูปแบบการเขียนบันทึกสรุปได้ว่า การเขียนบันทึกแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ (1) การบันทึกเฉพาะตัวอักษร ทั้งแบบบันทึกเรียงลำดับต่อเนื่อง หรือ แบบสรุปความ (2) การบันทึกแบบการเขียนโครงร่าง โดยใช้สัญลักษณ์ได้แก่ ตัวเลขโรมัน เลขอารบิก ตัวอักษรภาษาอังกฤษ ตัวพิมพ์ใหญ่ และตัวพิมพ์เล็ก เครื่องหมาย ? ✕ ✓ การขีดเส้นใต้ ตลอดจนการใช้ปากกาเน้นข้อความ และการจัดย่อหน้าเยื้องกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์และความสำคัญของประเด็นต่างๆ (3) การบันทึกประกอบเนื้อหาขณะกำลังอ่าน จะใช้สัญลักษณ์ได้แก่ ✕ ✓ การขีดเส้นใต้ ตลอดจนการใช้ปากกาเน้นข้อความ (4) บันทึกแบบแผนที่ความคิด (Mind Map) โดยวางประเด็นหรือหัวเรื่องสำคัญอยู่ตรงกลางของหน้ากระดาษ และจะมีความคิดหรือหลักการกระจายเป็นสาขาออกไป แผนภูมินี้จะเห็นความสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างความคิด และหลักการ โดยการใช้เส้นต่างๆ อธิบายความเชื่อมโยง (5) แผนภูมิ (Mapping) ใช้รูปทรงเรขาคณิตแสดงความสัมพันธ์ระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียดต่างๆ รูปทรงที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นรูปวงกลม สี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม เส้น หรือ ลูกศร การบันทึกแบบแผนภูมิช่วยให้นักเรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาทั่วไปและเนื้อหาเฉพาะ

วิธีการบันทึกทุกรูปแบบที่นำเสนอข้างต้นนี้เป็นวิธีการบันทึกที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันและเป็นวิธีที่ได้รับการพัฒนามานานแล้ว แต่ปัจจุบันยังมีนักวิชาการได้พัฒนาวิธีการบันทึกใหม่ๆ ขึ้นอีกหลายแบบเพื่อให้การบันทึกข้อมูลมีประสิทธิภาพผลดีมากขึ้น วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์เป็นวิธีการบันทึกแบบหนึ่งที่ได้รับการพัฒนาในระยะหลังสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังที่ผู้วิจัยจะได้นำเสนอในหัวข้อต่อไป

ตอนที่ 4 การบันทึกแบบคอร์เนลล์

การนำเสนอสาระในตอนนี้ แยกเป็น 4 หัวข้อคือ 1.วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ 2.ประเภทของการบันทึก 3.การสรุปหลังจากบันทึก 4.แผนภูมิการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ดังนี้

วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์เป็นวิธีการบันทึกที่ไม่ซับซ้อน เป็นรูปแบบการบันทึกที่มีประสิทธิภาพและง่ายต่อการทบทวน วิธีการบันทึกนี้ยังสามารถช่วยพัฒนานักเรียนขึ้นอย่างเป็นระบบด้วย Pauk (1984) นักการศึกษามหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ซึ่งเป็นผู้เสนอวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Notetaking Method) กล่าวว่า นักเรียนที่ใช้การบันทึกแบบคอร์เนลล์สามารถพัฒนาผลการเรียนของตนได้เป็นอย่างดี ความเครียดจากการเรียนลดลง และสามารถเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น ประโยชน์ของการบันทึกแบบคอร์เนลล์ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับประโยชน์ของการบันทึกวิธีอื่นในการสอนภาษาอังกฤษ (Oxford,1990 ;Howe,1970; สรรรัตน์ จันกลิ่น,2544)

วิธีการบันทึกแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียม

ให้ใช้สมุดบันทึก หรือแฟ้มขนาดใหญ่ที่มีสันหุ้มที่สามารถเปิดเข้าออกได้ ที่ให้ใช้สมุดบันทึกขนาดใหญ่เพราะสามารถบันทึก และวาดแผนภาพเพิ่มเติมได้ ข้อดีของสมุดบันทึกแบบนี้คือสามารถใส่เอกสาร หรือการบ้านที่เกี่ยวข้องเรียงตามลำดับได้ หากไม่ต้องการนำสมุดหรือแฟ้มไปยังโรงเรียนก็สามารถนำไปเฉพาะกระดาษไปบันทึกได้ เมื่อเลิกเรียนแล้วจึงนำมาใส่เข้าเล่มตามเดิม แต่วิธีนี้ห้ามลืมหั่นเลขหน้า หรือเขียนวันที่ของกระดาษแต่ละแผ่นด้วย

สมุดบันทึกแบบอื่นไม่เหมาะ หากต้องการใช้จริงๆ ให้แยกเล่มเป็นรายวิชา ควรหาป้ายมาติดบนปกให้ชัดเจนด้วยว่าแต่ละเล่มเป็นวิชาใดบ้างจะได้บันทึกไม่ผิดวิชา

เวลาจะบันทึกให้ลากเส้นตั้งห่างจากริมด้านซ้าย 2.0 นิ้ว เรียกคอลัมน์นี้ว่า recall Column เวลาเรียนให้บันทึกในที่ว่างของกระดาษด้านขวาเท่านั้น ส่วนคำสำคัญ ให้บันทึกไว้ในช่องซ้าย สิ่งสำคัญก่อนจะบันทึกให้อ่านบททวนบทเรียนคร่าวๆ ที่แล้วก่อน เพื่อความต่อเนื่องในการฟังบรรยาย

ขั้นตอนที่ 2 บันทึก

การบันทึกให้ทำตามดังนี้

1. บันทึกแบบง่ายๆ ควรบันทึกให้สมบูรณ์ และกระชับเพื่อที่จะสามารถจะทำความเข้าใจได้แม้เวลาจะผ่านไปเป็นเวลานาน
2. อย่ารำคาญกับการบันทึกที่มี out line ละเอียด หัดใช้ตัวเลขโรมัน, เลขอารบิก, ตัวพิมพ์ใหญ่, ตัวพิมพ์เล็ก ฯลฯ ควรใช้ย่อหน้า หลากๆ ย่อหน้า
3. พยายามจับประเด็นให้ได้ อย่าไปให้ความสำคัญกับตัวอย่าง เพราะรายละเอียดอื่นๆ เช่น ชื่อ, วันที่ ฯลฯ สามารถหาได้จากตำรา
4. ความคิดย่อย หรือประเด็นสนับสนุน ควรใช้ตัวเลข หรือตัวอักษรภายใต้หัวข้อใหญ่
5. ใช้อักษรย่อในการบันทึก แต่ไม่ควรใช้มากเกินไป เพราะอักษรย่ออาจสร้างปัญหาให้ภายหลัง
6. เขียนให้อ่านได้ง่าย

ขั้นตอนที่ 3 หลังบันทึก

อ่านสิ่งที่บันทึกให้จบ ถ้ามีสิ่งใดที่เว้นว่างไว้ให้ไปหามาเติมให้สมบูรณ์ จากนั้นขีดเส้นใต้ ตีกรอบคำที่เป็นความคิดหลัก ในคอลัมน์ recall ให้เขียนคำที่เป็นใจความสำคัญ ระหว่างที่อ่านสิ่งที่บันทึกนี้ให้คิดใหม่แล้วสะท้อนออกมาเป็นคำพูดของตนเอง ในขณะที่ทำจะเป็นการจัดระบบ และเห็นโครงสร้างของคำบรรยายทั้งในสมุดบันทึกและภายในใจของตนเอง

จากนั้นปิดช่องทางขวามือของแต่ละหน้า เปิดเฉพาะคอลัมน์ recall ใช้คำที่บันทึกไว้เป็นตัวแนะช่วยให้สามารถระลึกเรื่องราวได้ แล้วเล่าออกมาด้วยภาษาของตนเองด้วยความไตร่ตรองมากที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้

ให้เปิดที่บันทึกไว้ ออกและตรวจสอบความถูกต้องในสิ่งที่ได้พูดไป

สุดท้ายให้นำกระดาษที่บันทึกในแต่ละวันออกจากแฟ้ม นำมาซ้อนทับกันเหลือไว้แต่เฉพาะคอลัมน์ recall คำสำคัญที่เขียนไว้ใน คอลัมน์ recall คือโครงสร้างที่ได้ทำไว้ ให้มองจากบนลงล่าง ให้สังเกตลำดับของหมวดหมู่ว่าประกอบกันอย่างไร เพื่อจะทำให้ทั้งหมดรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ให้ทบทวนบันทึกนี้หลายๆ ครั้ง เพื่อให้อยู่ในความทรงจำได้นาน และใช้ให้เต็มที่ในการทบทวนก่อนสอบ

ประเภทของการบันทึก

ประเภทของการบันทึกขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชา ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

ประเภทให้คำจำกัดความ

การบันทึกประเภทนี้เหมาะสำหรับเนื้อหาสาระที่ประกอบด้วยคำนิยาม และการอธิบาย หรือมีการลำดับความสำคัญ ขณะบันทึกควรใส่ตัวเลขหรือตัวอักษร เพื่อให้หัวข้อแต่ละหัวข้อแยกกัน

ประเภทประโยค

การบันทึกประเภทนี้เหมาะกับการแสดงความคิดรวบยอด สามารถแสดงแผนภูมิ การบรรยายได้

ประเภทหัวข้อและแนวคิด

การบันทึกประเภทนี้เหมาะกับการบรรยายที่มีหัวข้อ และต้องการคำอธิบายขยายความในหัวข้อนั้น ควรเขียนตัวเลข และตัวอักษรเพื่อแยกแต่ละหัวข้อให้ชัดเจน

ประเภทแบ่งเป็นตอน

ให้บันทึกคำบรรยายเป็นตอนๆ ระลึกไว้เสมอว่าจุดประสงค์ในการบันทึกคือ การจับประเด็นของเรื่องที่บรรยาย สามารถเขียนประโยค หรือวลีสั้นๆ แบบการส่งโทรเลขได้ แต่ต้องแน่ใจว่าจะไม่ทำให้เกิดความสับสนเวลากลับมาอ่านทบทวนอีกครั้งตอนสอบ

การสรุปหลังจากบันทึก

การเขียนสรุปเป็นหนทางที่จะทำให้ผู้เขียนได้คิด และเขียนด้วยคำพูดของตนเอง ในกระดาษบันทึกจะมีที่ว่างไว้สรุปด้านท้ายกระดาษ ให้บันทึกบทสรุปหลังจากจดคำบรรยาย การสรุปหลังจากบันทึกมี 3 แบบ

แบบที่ 1   สรุปในส่วนท้ายของกระดาษแต่ละแผ่น

แบบที่ 2   สรุปการบรรยายทั้งหมดในกระดาษแผ่นสุดท้าย

แบบที่ 3   สรุปตอนท้ายของกระดาษแต่ละแผ่น แล้วสรุปการบรรยาย

ทั้งหมดอีกครั้งในกระดาษแผ่นสุดท้าย

การบันทึกทั้ง 3 รูปแบบ แบบที่ 3 จะให้ผลดีที่สุดเพราะจะสามารถเห็นลำดับของเนื้อหา กระทั่งสรุปสุดท้าย

การบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note-taking)

Recall Column 2"	Note-taking Column 4"
บันทึกคำสำคัญ (Key word)	<ol style="list-style-type: none"> 1. บันทึก (Record) 2. ตั้งคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่บันทึก เพื่อช่วยให้มองเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง หรือประเด็นที่ชัดเจนยิ่งขึ้น (question) 3. ปิด Note-taking Column เปิดเฉพาะ recall column เล่าโดยใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเอง (recite) 4. ตั้งคำถาม ถามตนเองเป็นการสะท้อนความเข้าใจในเนื้อเรื่อง เช่น หลักการนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด (reflect) 5. ใช้เวลาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 10 นาทีเพื่อทบทวนสิ่งที่ได้บันทึกไปแล้ว จะช่วยให้จำเนื้อเรื่องได้ดี (review)
Summary ภายหลังการเรียนใช้พื้นที่ด้านล่างนี้สรุปเนื้อเรื่อง	

ภาพ 2.4 ตัวอย่างการบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note-taking)

การบันทึกแบบคอร์เนลล์ (The Cornell Note-taking) เป็นการบันทึกที่รวบรวมรูปแบบการบันทึกหลายรูปแบบเข้าไว้ด้วยกัน กล่าวคือ ในการบันทึกมีการบันทึกทั้งตามลำดับเหตุการณ์และสรุปประเด็นสำคัญของเรื่อง ส่งเสริมให้ใช้ตัวเลขโรมัน เลขอารบิก ตัวพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็ก และการใช้ย่อหน้า เพื่อให้หัวข้อแต่ละหัวข้อแยกกัน ตลอดจนการเขียนแผนภูมิประกอบเนื้อหาที่บันทึกได้ และเมื่อบันทึกเสร็จสิ้นแล้ว ผู้บันทึกต้องเขียนสรุปเนื้อหาที่บันทึกทั้งหมดด้วยคำพูดของตนเอง ในขั้นสุดท้ายนี้ เป็นขั้นที่ผู้บันทึกแสดงความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการจับสาระสำคัญของเรื่องที่บันทึก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การสรุปหลังจากบันทึกคือการเขียนหัวใจของเรื่องนั่นเอง และหากมีเวลาจำกัด ผู้บันทึกสามารถอ่านทบทวนเฉพาะหัวใจของเรื่องก็ได้

การพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนในระดับประถมศึกษา นั้น นอกจากการสอนทางตรงแล้ว การเล่านิทานสอดแทรกคุณธรรมเป็นวิธีสอนทางอ้อมที่สามารถปลูกฝังคุณธรรมให้เกิดแก่ผู้เรียนได้โดยไม่รู้ตัว สาระเกี่ยวกับนิทานผู้วิจัยนำเสนอไว้ดังนี้

ตอนที่ 5 นิทาน

การนำเสนอสาระในตอนนี้ แยกเป็น 3 หัวข้อคือ 1. ความหมายของนิทาน 2. ประเภทของนิทาน 3. นิทานอีสป ดังนี้

ความหมายของนิทาน

รัชนิ ศรีไพรวรรณ (2516) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่ผู้แต่งแต่งขึ้นเพื่อความสนุกสนาน ซึ่งเนื้อเรื่องในนิทานเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หรือเป็นเรื่องที่แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และอาจสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

สมบูรณ์ ศิงฆมานนท์ (2522) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องที่บันทึกความเป็นมาของมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของ ประสบการณ์ของชีวิต เป็นการตอบข้อสงสัย เป็นเครื่องกระตุ้นให้มนุษย์พัฒนาไปสู่ทิศทางที่พึงปรารถนา เป็นการระบายความรู้สึกนึกคิดความเศร้าโศกเสียใจ ดีใจ เพื่อฝัน เป็นเรื่องมาก่อนให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสัตว์ และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

วลัย ขวลิตธำรง (2525) ให้ความหมายของนิทานไว้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบเนื่องต่อกันมาเป็นทอดๆ จนกระทั่งปัจจุบัน อาจเป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้น ลึกกลับ หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เล่าเอง

ภิญญาพร นิตยะประภา (2534) กล่าวถึงนิทานว่า คือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาที่มีได้เจาะจงแสดงประวัติความเป็นมาของเรื่อง จุดใหญ่เพื่อความสนุกสนาน และความพอใจทั้งผู้เล่าและผู้ฟังที่จะสนองความต้องการทางด้านจิตใจของผู้ฟัง ในบางครั้งสอดแทรกคติสอนใจเอาไว้ด้วย

จากการศึกษาความหมายของนิทานดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า นิทานมีความหมายใน 3 ลักษณะ คือ (1) เรื่องราวที่แต่งขึ้น (2) เรื่องราวที่เป็นการบันทึกความเป็นมาของมนุษย์ สัตว์ สิ่งของ หรือประสบการณ์ของชีวิต (3) เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน สนองตอบต่อความต้องการด้านจิตใจ หรือเป็นเครื่องกระตุ้นการพัฒนาไปสู่ทิศทางที่พึงปรารถนาของผู้ฟัง ช่วยก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และอาจสอดแทรกคติสอนใจเอาไว้ด้วย

ประเภทของนิทาน

กิ่งแก้ว อุตถากร (2513) ได้แบ่งรูปแบบนิทานตามเนื้อหาโวหาร และโครงสร้างออกเป็น 6 ชนิด คือ

1. นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานที่มีการเล่าซ้ำเป็นช่วงๆ จะเปลี่ยนเฉพาะคำบางคำเท่านั้น
2. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเนื้อเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวละคร

3. นิทานคติ มีเนื้อหาเชิงสอนใจ โครงสร้างของเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม
4. มุขตลก เป็นเรื่องสั้นที่ตลกขบขัน แสดงถึงความโง่ หรือปฏิกิริยาฉวยไหวพริบของตัวละคร
5. เรื่องไม่ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่สมเหตุสมผล
6. นิทานทรงเครื่อง เนื้อหาเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์และบรรยากาศที่วิจิตรพิสดาร

วรรณิ ศิริสุนทร (2539) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลานานแบ่งออกเป็น
  - 1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้
  - 1.2 นิทานไม่รู้จบ
  - 1.3 นิทานตลกขบขัน
  - 1.4 นิทานอธิบายเหตุ มีเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า “ทำไม...”
เช่น ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม
  - 1.5 เทพนิทาน ตัวละครจะมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หรือ เป็นผู้วิเศษสามารถทำสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปทำไม่ได้
2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคน และสัตว์มีโครงเรื่องง่ายๆ ให้ความเรียนสอนใจ เช่น นิทานอีสป นิทานประเภทนี้รวมนิทานเทียบสุภาษิต และนิทานชาดกไว้ด้วย
3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึง เหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลกท้องฟ้า และพฤติกรรมของมนุษย์โดยมีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ
4. महाกาพย์และนิทานวีรบุรุษ (Epic and hero tales) คล้ายกับเทพปกรณัมต่างกันแต่ว่า ตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญฟันฝ่าอุปสรรค และประสบความสำเร็จในที่สุด
5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องราวอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal stories)

นอกจากความหมายของนิทานใน 3 ลักษณะข้างต้น นิทานยังถูกแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้ (1) นิทานพื้นบ้าน (2) นิทานสอนคติธรรม มีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฟังหรืออ่าน ได้รับคติธรรมที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของนิทาน (3) เทพปกรณัม นิทานที่ดำเนินเรื่องโดยเทพเจ้า เป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ต่างๆ ในชีวิตมนุษย์ (4) มหากาพย์และนิทานวีรบุรุษ นิทานที่ดำเนินเรื่องโดยมนุษย์ที่มีความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ฝ่าฟันอุปสรรคจนประสบความสำเร็จ (5) หนังสือภาพ ซึ่งนิทานอีสปที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จัดอยู่ในประเภทนิทานสอนคติธรรม ผู้วิจัยนำเสนอสาระดังนี้

นิทานอีสป

ตำรา ณ เมืองใต้ (2536) ได้จัดนิทานอีสปไว้ในประเภทของนิทานสุภาษิต (Fable) และได้อธิบายไว้ว่า นิทานสุภาษิตโดยมากเป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครสำคัญเป็นสัตว์ เช่น สิงโต หมาป่า สุนัขจิ้งจอก กา หงส์ แกะ แพะ ไก่ เหยี่ยว นกอินทรี และปลา บางทีมีต้นไม้ มีเทวดารวมอยู่ด้วย ทั้งหมดนี้พูดภาษากันรู้เรื่อง แปลว่าพูดภาษาคนได้จะเป็นภาษาอะไรก็แล้วแต่ว่าเรื่องนั้นๆ เล่ากันในประเทศไทย ถ้าเล่ากันในประเทศไทย สัตว์เหล่านั้นก็พูดภาษาไทย อย่างนิทานอีสปเมื่อเล่ากันในประเทศไทย สิงโต หนู ลา ก็พูดภาษาไทย นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นิทานอีสปแพร่หลายไปทั่วโลก

นิทานสุภาษิตนี้คงมีมาแต่ครั้งดึกดำบรรพ์ ที่มีหลักฐานก็ราวศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสต์ศักราช กวีกรีกชื่อเฮสิโอด (Hesiod) ได้เขียนนิทานสุภาษิตไว้เป็นคำกลอน แต่นิทานสุภาษิตและนิทานประเภทอื่นเล่าต่อกันมาปากต่อปาก แพร่กระจายไปจากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง จากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่งโดยพวกพ่อค้าวานิช พวกนักเดินทางนำไปเล่า และได้ฟังนิทานของบ้านเมืองอื่นกลับมาเล่าให้คนในชาติตนฟัง เรื่องนิทานหลายเรื่องจึงมีต้นเค้าเรื่องเหมือนกัน จะต่างกันเฉพาะข้อปลีกย่อย

นิทานอีสปถือเป็นนิทานโบราณของยุโรป ได้เข้ามาถึงประเทศไทยเมื่อราวร้อยปีมานี้ เมื่อกองตำรา กระทรวงธรรมการ (ชื่อในสมัยนั้น) ได้นำนิทานอีสปจากภาษาอังกฤษมาแต่งใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบวิชาจรรยาในชั้นประถม

นิทานอีสปนั้น เดิมเล่ากันปากเปล่าสืบต่อกันมา ผู้ที่เริ่มรวบรวมเขียนนิทานอีสปเป็นหนังสือคือ เดมิทริอัสแห่งเมืองฟาเลอรุม เพื่อให้ให้นักพูด (Orator) ใช้ประกอบการพูดของตน ต่อมาในสมัยออกุสตุสซีซาร์ผู้ยิ่งใหญ่พระองค์หนึ่งราวปี 63 ก่อนคริสต์ศตวรรษ มีทาสผู้ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระชื่อ เพดรูส (Phaedrus) ได้เขียนประชุมเรื่องนิทานอีสปอีกเล่มหนึ่ง มีนิทานเพิ่มเติมขึ้นอีกหลายเรื่อง มาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 14 มีบรรพชิตชื่อ แมกซิมุส พลานูด ได้เขียนประวัติอีสปกับนิทานอื่นขึ้นอีกเล่มหนึ่ง หนังสือเล่มนี้นับเป็นต้นเรื่องที่นิทานอีสปแพร่ไปทั่วยุโรป ในประเทศอังกฤษนิทานอีสปฉบับของแค็ทสตันผู้ตั้งโรงพิมพ์แห่งแรก เป็นฉบับที่แพร่หลายในอังกฤษ จากนั้นมีผู้เขียนนิทานอีสปอีกหลายคน ได้ยกย่องสำนวนและพลความให้เข้ากับความเป็นอยู่ในเทศะของตน นิทานอีสปจึงมีมากมายหลายฉบับ มีแปลต่อจากฉบับภาษาอังกฤษแพร่หลายไปทั่วโลก

สรุปได้ว่า นิทานอีสปเป็นนิทานโบราณของยุโรป ได้เข้ามาถึงประเทศไทยในราวร้อยปี โดยกองตำรา กระทรวงธรรมการ (ชื่อในสมัยนั้น) ได้นำนิทานอีสปฉบับภาษาอังกฤษมาแต่งเป็นภาษาไทยเพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบวิชาจรรยาในชั้นประถม นิทานอีสปมีลักษณะเด่นตรงที่เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครสำคัญเป็นสัตว์ที่สามารถพูดได้หลายภาษาตามภูมิประเทศที่นิทานอีสปได้แพร่หลายไปถึง

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ นอกจากการศึกษาเอกสารดังกล่าว

ข้างต้นแล้วผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยนำเสนอสาระแยกเป็น 4 ตอน คือ 1. งานวิจัยเกี่ยวกับนิทาน 2. งานวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรม 3. งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้บันทึก 4. งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ภายในแต่ละตอนประกอบด้วยงานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศ ดังนี้

ตอนที่ 1 งานวิจัยเกี่ยวกับนิทาน

จากการศึกษางานวิจัยที่ใช้บันทึกเป็นต้นแบบในการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรมในผู้เรียนทั้งรายงานการวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่า สุตารัตน์ พลแพงพา (2544) ได้นำนิทานชาดกเรื่องพระมหาชนกมาสอนคุณธรรมเรื่องความเพียรให้นักเรียนระดับอนุบาล โดยใช้การสอนแบบโครงการเพื่อศึกษาด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องความเพียร ด้านพฤติกรรมความเพียร และศึกษาความพึงพอใจต่อการทำกิจกรรมการสอนแบบโครงการ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กวัยอนุบาลชั้นปีที่ 2 อายุ 5-6 ปี จำนวน 32 คน ให้ทดสอบความรู้ก่อนเรียน แล้วจับคู่คะแนนที่เท่ากัน หรือใกล้เคียงกันจำนวน 16 คู่ จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่ม ได้กลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องความเพียร และมีคะแนนด้านพฤติกรรมความเพียรสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในขณะที่สุกัญญา พวงเกตุ (2551) ได้นำนิทานชาดกไปใช้ในการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์เพื่อศึกษาคุณลักษณะความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความเมตตากรุณาและด้านการประเมินพฤติกรรมความมีเมตตากรุณา ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ที่เรียนวิชาเลือกเสรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ จำนวน 16 แผน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 32 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความเมตตากรุณา และแบบประเมินผลตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีเมตตากรุณา ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนมีคะแนนประเมินผลตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีเมตตากรุณาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิศารัตน์ อิศระมโนรส (2552) ได้ใช้กิจกรรมการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่องในการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กวัยอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาล 1 จำนวน 61 คน ของโรงเรียนที่ปิงกรณวิทยาพัฒน์ (วัดโบสถ์) ในพระราชูปถัมภ์ฯ แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 31 คน กลุ่มทดลองใช้กิจกรรมการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่อง ส่วนกลุ่มควบคุมใช้กิจกรรมการเล่านิทานแบบปกติ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กวัยอนุบาล ผลการวิจัยพบว่า หลังการ

นอกจากการนำเนื้อหาบทอ่านและวิธีการเล่าบทอ่านไปใช้แล้ว ผู้วิจัยพบว่า นันทน์ภัส อยู่ประยงค์ (2555) ได้ศึกษาการใช้บทอ่านคุณธรรมภาษาอังกฤษจำนวน 10 เรื่อง เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางสังคม จำนวน 35 คน ผลการศึกษาพบว่า (1) บทเรียนนิทานภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ทำให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์คุณธรรมจริยธรรมจากเนื้อเรื่องหลากหลาย ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการซึมซับเหตุและผลของการมีและการขาดคุณธรรมนั้นๆ ด้วย บทเรียนนิทานภาษาอังกฤษนี้ถือเป็นบทเรียนที่ทำให้นักศึกษาได้ตระหนักในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมได้จริง นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษจากการคิดวิเคราะห์ที่สอดคล้องกับคำถามของนักศึกษาส่วนมาก (2) ถึงแม้ว่านักศึกษาจะไม่ได้มีพื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง แต่ก็สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องในนิทานรวมทั้งคุณธรรมจริยธรรมได้และสามารถคิดวิเคราะห์และนำคุณธรรมจริยธรรมไปใช้ได้จริง (3) คุณธรรมจากนิทานภาษาอังกฤษทั้งหมดนั้นมีการสอดแทรกอย่างหลากหลายและนักศึกษามีความสามารถวิเคราะห์และนำไปถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ (4) นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงคุณธรรมจริยธรรมในเนื้อเรื่องและวิเคราะห์ที่สอดคล้องกับข่าวและประสบการณ์จริงจึงทำให้ผู้สอนทราบว่านักศึกษามีประสบการณ์ทางตรงหรือทางอ้อมอย่างไรจากการมีและการขาดคุณธรรมจริยธรรม ผลของการมีคุณธรรมจริยธรรมเป็นเชิงบวก ส่วนผลของการขาดคุณธรรมจริยธรรมเป็นเชิงลบ

สำหรับในประเทศไทยนั้นจากการศึกษารายงานการวิจัยพบว่า นิทานที่นักวิจัยนิยมนำเนื้อหาบทอ่านมาพัฒนาคุณธรรมของผู้เรียนมักเป็นนิทานชาดก ซึ่ง มานิตา ลิโทชวลิต (2544) ได้วิเคราะห์นิทานชาดกที่ส่งเสริมสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย ในด้านการจัดการความขัดแย้ง โดยการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี และการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสงบ โดยศึกษานิบาตชาดกที่เป็นอรรถกถา จำนวน 547 เรื่อง ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์สันติธรรมในนิทานชาดก และศึกษาวิธีการนำนิทานชาดกไปใช้ในการส่งเสริมสันติธรรมให้แก่เด็กปฐมวัย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรมการนำนิทานชาดกไปใช้ ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) มีนิทานชาดก 39 เรื่อง ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นิทานชาดกที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสันติธรรมด้านการละเว้นความชั่ว 20 เรื่อง และด้านการทำความดี 19 เรื่อง (2) นิทานชาดกสามารถนำไปใช้ในการส่งเสริมสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัยได้ แต่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางด้านภาษา และวิธีการนำไปใช้ต้องสอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ที่เรียนรู้ผ่านการกระทำ และการเลียนแบบ ดังนั้นผู้นำนิทานชาดกไปใช้ส่งเสริมสันติธรรมให้แก่เด็กปฐมวัยจึงจำเป็นต้องปรับแต่งภาษาในนิทานให้ง่ายขึ้น และสร้างบรรยากาศในการนำไปใช้ที่สงบ มีสมาธิ และยังคงพัฒนาตนให้เป็นตัวแบบที่ดีให้แก่เด็กอีกด้วย

ในขณะที่ต่างประเทศนั้น นิทานกริมส์เป็นนิทานที่ได้รับความนิยมในการนำมาใช้สอนคุณธรรม ดังที่ Brand (2001) ได้ใช้นิทานกริมส์กับนักเรียนเกรด 1, 2 และ 3 เพื่อศึกษาเรื่องการทำ

ความเข้าใจเนื้อหาทางจริยธรรมในนิทานโดยศึกษา ในองค์ประกอบ 4 ประการ คือ กิจกรรมการเล่า นิทาน การแสดงละคร การสัมภาษณ์ และกิจกรรมศิลปะ โดยใช้การสัมภาษณ์ในการประเมินความ เข้าใจเนื้อหาทางจริยธรรม ผลการศึกษาพบว่าเด็กสามารถบ่งชี้เนื้อหาทางจริยธรรมที่พบในนิทาน เช่น ความซื่อ ความดี เจตนาภายใต้การกระทำ เหตุผลในความรัก ความยุติธรรม และความเห็นอกเห็นใจ ได้ และเมื่อมีการเปรียบเทียบการศึกษาเรื่องราวระหว่างนิทานและการแสดงละครในเด็กโดย Page (1983) ที่ได้ศึกษาความเข้าใจเรื่องราวจากการเล่านิทาน และการแสดงละครในเด็ก ทั้งในฐานะที่เป็น ผู้ชมและผู้มีส่วนร่วม โดยศึกษากับนักเรียนเกรด 1 และ 2 จำนวน 38 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนสนใจละครมากกว่าการเล่านิทาน โดยที่นักเรียนเกรด 1 และนักเรียนบางส่วนที่มีความสามารถต่ำกว่าระดับของตนสามารถเข้าใจเรื่องราวจากละครได้ดีกว่าการเล่านิทาน อย่างไรก็ตาม ทั้ง 2 กิจกรรมนี้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในการระลึก ลำดับ รายละเอียด และทำความเข้าใจกับ คำศัพท์ โดยที่นักเรียนจะเข้าใจการอธิบายรายละเอียด คำศัพท์ และบทสรุปจากการฟังนิทานได้ดีกว่า แต่จะเข้าใจบทพูด รายละเอียด ใจความหลัก แรงจูงใจของตัวละคร และลักษณะเฉพาะของตัวละคร จากละครได้ดีกว่า

การนำเสนอเนื้อหา นอกจากการนำเสนอเรื่องที่มีอยู่แล้วมานำเสนอ ผู้วิจัยพบว่ามีการวิจัยที่ สนใจนำเรื่องเล่าจากประสบการณ์มาเป็นเนื้อหา นักวิจัยท่านนั้นคือ อภิญา อินทรรัตน์ (2554) ได้ วิจัยและพัฒนาารูปแบบการเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาล : การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ ขั้นตอนการวิจัยมี 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 รวบรวมเรื่องเล่า จำแนกหมวดหมู่เรื่องเล่า และสังเคราะห์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ พยาบาลประจำการ จำนวน 24 คน และนักศึกษาพยาบาล จำนวน 40 คน ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาล กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก จำนวน 56 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและ ด้านจริยธรรมทางการพยาบาล จำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาล และเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก ผลการวิจัยที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

(1) รูปแบบการเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลมี 6 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีขั้นตอน การสอน 6 ขั้น ได้แก่ ขั้นการนำเสนอเรื่องเล่า ขั้นการรับรู้ประเด็นขัดแย้งเชิงจริยธรรม ขั้นการ รวบรวมข้อมูลสำคัญ ขั้นการวิเคราะห์ทางเลือกที่เป็นไปได้ ขั้นการตัดสินใจร่วมกันและวางแผนการ ปฏิบัติ และขั้นการประเมินผลและสะท้อน 4) การกำหนดเนื้อหาการสอนด้วยวิธีการการปรับเหมาะ ตามความเหมาะสมระหว่างการกำหนดเนื้อหาและการเรียงลำดับเนื้อหาตามพื้นฐานความรู้และ ประสบการณ์ของผู้เรียน 5) การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนการสอน และ 6) ปัจจัย

ความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน รูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้นดังกล่าวมีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

(2) ผลการใช้รูปแบบฯ พบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ย

ความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อการเรียนตามรูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้นว่า การเรียนตามรูปแบบฯ ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรม ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ห้อย่างเป็นระบบ และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิ และศักดิ์ศรีของมนุษย์มากขึ้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานและในชีวิตประจำวัน

แม้ว่าการพัฒนาคุณธรรมโดยใช้นิทานเป็นสื่อมีทั้งใช้การเล่าและการแสดง การนำเสนอ เนื้อหานิทานผ่านหนังสือนิทานเองก็เป็นแนวทางหนึ่งที่นักการศึกษาเป็นจำนวนมากนิยมใช้ ดังที่ Hill (1991) สนใจศึกษาการตอบสนองต่อหนังสือที่มีภาพประกอบ และหนังสือที่ไม่มีภาพประกอบ ของนักเรียนเกรด 1, 3 และ 5 เกี่ยวกับจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนเกรด 1 ที่ใช้นิทานที่ไม่มีภาพประกอบมีจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์มากกว่ากลุ่มที่ใช้นิทานที่มีภาพประกอบ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานจำนวน 11 เรื่อง สรุปได้ว่า ตัวแปรนิทานส่งผลต่อ (1) คุณธรรมด้านสันติ (2) คุณธรรมด้านความเพียร (3) ความสามารถในการใช้ภาษาด้านความคล่อง และความยืดหยุ่น (4) ความสามารถในการพูด (5) คุณธรรมและพฤติกรรมด้านความเมตตา (6) คุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (7) ความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรม (8) ความตระหนักในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม (9) ทักษะการเขียนและอ่านภาษาอังกฤษ (10) การจำเรื่องราว ลำดับของเรื่อง รายละเอียดของเรื่องและการทำความเข้าใจ คำศัพท์ของนิทาน (11) จินตนาการของผู้ฟัง (12) การระบุเนื้อหาทางจริยธรรมจากนิทาน จึงสามารถกล่าวได้ว่า การนำนิทานมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาคุณธรรม ทั้งระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณธรรมทั้งด้านความรู้และพฤติกรรมคุณธรรม (สุदारัตน์ พลแพงพา, 2544; สุภัญญา พวงเกตุ, 2551; นิศารัตน์ อิศระมโนรส, 2552; อภิญญา อินทรรัตน์, 2554; นันทน์ภัส อยู่ประยงค์, 2555; Brand, 2001) จากการศึกษา งานวิจัยยังไม่พบการพัฒนาคุณธรรมที่ศึกษากับนิทานอีสป ผู้วิจัยจึงสนใจจะนำนิทานอีสปซึ่งเป็นนิทานขนาดสั้นที่แฝงคุณธรรมมาใช้พัฒนาคุณธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษา

ตอนที่ 2 งานวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับคุณธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า การพัฒนาได้รับความสนใจจากนักวิจัยเป็นจำนวนมาก ดังที่ ชลดา ทองเชียง (2552) ได้เสริมสร้างคุณธรรมผ่านบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4: การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา

ผลการวิจัยพบว่า 1) โจทย์ปัญหาที่พบในแบบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีลักษณะ ดังนี้ (1) ใช้ภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน (2) สอดแทรกคุณธรรมลงในโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ โดยคุณธรรมที่สอดแทรกมากที่สุดคือ ด้านความขยัน ประมาณ 7 % ของโจทย์ปัญหา รองลงมาคือ ด้านความประหยัด ประมาณ 2 % ของโจทย์ปัญหา คุณธรรมด้านอื่นๆ นอกเหนือจากคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ ที่พบคือ ความกตัญญู ความรับผิดชอบ 2) บทเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีเนื้อหาสอดแทรกคุณธรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ได้สอดแทรกคุณธรรมด้านความขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ มีวินัย สะอาด สามัคคี และมีน้ำใจ โดยคิดเป็นร้อยละของโจทย์ปัญหาทั้งหมดประมาณ 17, 31, 10, 4, 7, 7 และ 24 ตามลำดับ 3) ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้บทเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีเนื้อหาสอดแทรกคุณธรรมทั้งสามครั้งสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมด้านคุณธรรมของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้บทเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีเนื้อหาสอดแทรกคุณธรรมทั้งสามครั้งสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิรุช เหลือลมัย (2552) ได้วิจัยและพัฒนาารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) รูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมมี 6 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ชั้นประสบการณ์ (2) ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (3) ชั้นศึกษาและวิเคราะห์ (4) ชั้นสรุป (5) ชั้นปฏิบัติและนำไปประยุกต์ใช้ และ (6) ชั้นประเมินผล 2) นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนคุณธรรมจริยธรรม เจตคติต่อคุณธรรมจริยธรรม เหตุผลเชิงจริยธรรม และพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ทั้งด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความเมตตา และด้านความมีวินัยในตนเอง หลังร่วมกิจกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) แผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.60/91.50 โดยมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 77.77 4) ค่าขนาดอิทธิพลของแผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่มีต่อระดับคุณธรรมจริยธรรมทั้ง 3 ด้าน มีค่าอิทธิพลอยู่ระหว่าง 0.51-0.83 ซึ่งหมายความว่า มีค่าอิทธิพลอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูง

ขณะที่ในประเทศ Schulze (1987) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบและวิธีสอนที่มีต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนเกรด 2 ของโรงเรียนในเมืองเบนติมอร์ โดยมีนักเรียนกลุ่มละ 60 คน จำนวน 2 กลุ่ม รวม 120 คน ใช้วิธีการศึกษา 4 วิธี คือ วิธีที่ 1 ให้เพื่อนเป็นตัวแบบและครูอธิบายตามตัวแบบ วิธีที่ 2 ใช้หุ่นเชิดเป็นตัวแบบและครูอธิบายตามตัวแบบ วิธีที่ 3 ให้เพื่อนแสดงแบบและครูสอนโดยตรง และวิธีที่ 4 ใช้หุ่นเชิดเป็นตัวแบบและครูสอนโดยตรง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ครูสอนโดยตรงมีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ครูอธิบายตามตัว

แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนกลุ่มที่ใช้หุ่นเชิดมีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ให้เพื่อนแสดงแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Adalbjarnardotti and Selman (1997) ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในการส่งเสริมความสามารถและทักษะในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับประถมศึกษา มีลักษณะเป็นการส่งเสริมจริยธรรมทางสังคมให้กับเด็ก โดยจัดทำเป็นโปรแกรมเสริมให้กับครูในการพัฒนาตนเองในการสอน ด้วยการลดการใช้อำนาจ รั้งบังเด็ก ให้ความร่วมมือ และเป็นมิตรกับเด็ก ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการสอนของครูที่มีการปรับปรุงตนเองมีผลต่อการพัฒนาอารมณ์และจริยธรรมของนักเรียนในทิศทางที่สูงขึ้น

Gerard (1998) ศึกษาว่า สภาพการณ์ใดจะมีความเหมาะสมที่สุดในการสนทนา อภิปรายเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรม โดยมีนักเรียนเกรด 3 เป็นตัวอย่างประชากร และเก็บข้อมูลโดยการบันทึกภาคสนามและใช้กล้องวิดีโอบันทึกภาพการแสดงพฤติกรรมร่วมด้วย ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 3 เดือน ผลการศึกษาพบว่า หากมีการจัดเตรียมหัวข้อคุณธรรมที่ต้องการปลูกฝังให้ทั้งครูและผู้ปกครอง รวมทั้งมีบทความที่สำคัญและน่าสนใจมาสนับสนุนด้วย เด็กจะสามารถพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมได้เป็นอย่างมาก

นอกจากการพัฒนาคุณธรรมแล้ว นักวิจัยอีกจำนวนหนึ่งได้ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาคุณธรรมนักวิจัยเหล่านี้ได้แก่ ธิดาพร โตสตี (2546) ได้ประยุกต์ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ผลกระทบไขว้เพื่อกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรมนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ (1) สำรวจคุณธรรมที่นิสิตคณะครุศาสตร์ควรได้รับการพัฒนา (2) ศึกษาเหตุปัจจัยของคุณธรรมนิสิตตามการรับรู้ของคณาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ (3) ศึกษาความสอดคล้องระหว่างคุณธรรมที่นิสิตควรได้รับการพัฒนากับคุณธรรมที่นิสิตได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมตามโครงการที่คณะกรรมการนิสิตปริญญาบัณฑิตคณะครุศาสตร์จัดขึ้น (4) ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรมนิสิตคณะครุศาสตร์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ผลกระทบไขว้ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ อาจารย์คณะครุศาสตร์ และนิสิตคณะครุศาสตร์ปีการศึกษา 2545-2546 จำนวน 57 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์เอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และการวิเคราะห์ผลกระทบไขว้ ผลการวิจัยพบว่า คุณธรรมที่นิสิตควรได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบและความขยันหมั่นเพียร เหตุปัจจัยของคุณธรรมเชื่อมโยงกับการขาดแบบอย่างที่ดี ครอบครัว ตัวนิสิต และอาจารย์ผู้สอน คุณธรรมที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมมีความสอดคล้องกับคุณธรรมที่นิสิตควรได้รับการพัฒนา แนวทางการจัดกิจกรรมที่มีผลกระทบทำให้เกิดแนวทางอื่นตามมามากที่สุด คือ การที่อาจารย์ใส่ใจให้โอกาสนิสิตในการพัฒนา อีกทั้งทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ศิษย์และการประสานความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งมหาวิทยาลัย ผู้ปกครองและอาจารย์

ธนวัฒน์ สุวรรณจรัส (2548) วิจัยเรื่องการวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาไทยระดับปริญญาบัณฑิต โดยศึกษาและวิเคราะห์สภาพการณ์โดยรวมของคุณธรรมในนิสิต นักศึกษา ศึกษาบริบทของระบบสังคมและเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาไทย ใช้การรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ข้อมูลในการวิจัยได้จากการวิเคราะห์สาระ การสำรวจระดับคุณธรรมในนิสิตนักศึกษา 1,280 คน ด้วยแบบประเมินคุณธรรมตามรอยพระยุคลบาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช การสนทนากลุ่มในนิสิตนักศึกษาที่สุ่มแบบเจาะจงจำนวน 8 คน การประชุมสัมมนาอาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ 23 ท่าน และการประชุมตรวจสอบในรูปแบบการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 7 ท่าน ผลการวิเคราะห์มี 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านเอกสารพบว่าคุณธรรมที่มีความถี่ปรากฏในเอกสารสูง ได้แก่ ความเสียสละอดทน หน้าที่ และความเพียร ความดีปานกลาง ได้แก่ ความสุจริต กตัญญู และเพื่อประชาชน และความดีต่ำ ได้แก่ ความเมตตา สติปัญญา และความถูกต้องเป็นธรรม (2) ด้านระดับคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาไทย ซึ่งประเมินโดยแบบประเมินคุณธรรมนิสิตนักศึกษา มีลักษณะเป็น Rubric score สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่ม คือ สูง ได้แก่ คุณธรรมด้านหน้าที่เพื่อประชาชน และสติปัญญา ปานกลางได้แก่ ความเสียสละอดทน ความถูกต้อง เป็นธรรม และความเพียร และต่ำได้แก่ ความสุจริต ความเมตตา และความกตัญญู (3) ด้านบริบทของระบบสังคมและเศรษฐกิจมีผลกระทบต่อคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ในเชิงลบกล่าวคือมีความเสื่อมถอยลง ผลการวิจัยขั้นสุดท้ายได้แผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาคุณธรรมในนิสิตนักศึกษาไทยระดับปริญญาบัณฑิต ตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การวิจัย การพัฒนานิสิตนักศึกษา การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการ

อภิชา แดงจำรูญ (2548) ศึกษาการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรมในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร โดยศึกษากิจกรรมวิธีการจัดรวมทั้งผลการดำเนินการจัดกิจกรรม ตัวอย่างประชากร คือ ผู้บริหารโรงเรียน 37 คน ครู 38 คน และนักเรียน 985 คน ใช้แบบสอบถาม ส่วนผู้บริหารโรงเรียน 6 คน ครู 6 คน และนักเรียน 36 คน โดยใช้การสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า (1) หลักการและเหตุผลของการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรม คือเพื่อปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีงามให้นักเรียนมีคุณธรรม เป็นคนดีมีคุณภาพ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข กิจกรรมที่จัดให้มีขึ้นได้แก่ การสวดมนต์ไหว้พระตอนเช้าก่อนเข้าเรียน การอบรมศีลธรรมในช่วงโมฆะเรียน การตักบาตรประจำปี ทั้งนี้พบว่า หลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น สิ่งที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้มากที่สุดคือ นิทานและวีดิทัศน์ตามลำดับ (2) การจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรมตามแนวการบริหารจิตเจริญปัญญามีการประยุกต์ใช้หลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาให้เหมาะสมกับวัย โดยพบว่าหลังจากที่นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมสำคัญ ได้แก่ การนั่งสมาธิ การเดินจงกรม การกำหนดอิริยาบถย่อย การฟังธรรมและการร่วมกิจกรรม

อื่นๆ นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด เข้าใจเรื่องความดีความชั่ว สามารถควบคุมอารมณ์และมีสติสัมปชัญญะเพิ่มขึ้น ส่วนในด้านการวางแผน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ และการจัดอาคารสถานที่ ไม่พบว่ามีปัญหาแต่อย่างใด สำหรับการรับรู้และความเข้าใจของนักเรียน นั้นพบว่า นักเรียนตระหนักดีว่ากิจกรรมที่จัดขึ้นมีประโยชน์ต่อตนเอง ที่สำคัญช่วยให้นักเรียนมีภาวะทางอารมณ์และสติปัญญาที่ดีขึ้น

วารสารธรรม เตชะสุวรรณ (2554) ได้พัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนาคุณธรรมสำหรับนักเรียน นายร้อยตำรวจ ใช้การวิจัยเชิงพรรณนาและวิธีวิจัยแบบผสมผสาน ผลการวิจัยพบว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณธรรมสำหรับนักเรียนนายร้อยตำรวจ มี 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การสร้างตำราวจต้นแบบตามความคาดหวังของสังคม 2) ยุทธศาสตร์การส่งเสริมกิจกรรมประจำวันของนักเรียนนายร้อยตำรวจให้สอดคล้องตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง 3) ยุทธศาสตร์การส่งเสริมหลักค่านิยมความรู้ใหม่สู่การปฏิบัติหน้าที่เพื่อประชาชน 4) ยุทธศาสตร์การระดมสรรพกำลังเพื่อเสริมสร้างหลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ 5) ยุทธศาสตร์การบริหารทรัพยากรของโรงเรียนนายร้อยตำรวจให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผล และ 6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนสังคมอย่างเหมาะสม

ผลจากการศึกษางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดแนวทางเพื่อพัฒนาคุณธรรม ผู้วิจัยพบว่าในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมเน้นที่สถาบันการศึกษา ซึ่งในความจริงแล้วสถาบันครอบครัวเองก็มีบทบาทสำคัญมากในการปลูกฝังและช่วยดูแลรักษาพฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียนให้คงทน

นอกจากนี้แล้ว ศิวธิดา ทรัพย์เหมือน (2554) ได้ศึกษาประสิทธิผลของปัจจัยสี่ด้านในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน: การวิเคราะห์ห่อภิมาณ ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า 1) คุณภาพของงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในภาพรวมอยู่ในระดับดี สิ่งที่ควรปรับปรุงคือ การเขียนข้อจำกัดในงานวิจัยและการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ด้านคุณธรรมของนักเรียนมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านครอบครัว รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสถานศึกษา ทั้ง 2 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กันทางบวก ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์น้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านภูมิหลังของผู้เรียน 3) ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ได้แก่ คุณภาพงานวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวนสถิติวิเคราะห์ ชนิดเครื่องมือวัดตัวแปรตาม วิธีการเปรียบเทียบผลการทดสอบ และผลการทดสอบระดับนัยสำคัญ สามารถอธิบายความแปรปรวนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ร้อยละ 60.40 4) องค์ความรู้ที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย คือ การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนักเรียน ควรเน้นปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสถานศึกษาเป็นหลัก รูปแบบการเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบประชาธิปไตยมีประสิทธิผลสูงสุดกับนักเรียนระดับประถมศึกษา การสอนจริยธรรมโดยอ้อมมีประสิทธิผลสูงสุดกับนักเรียนระดับอนุบาล โดยการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่อง มีอิทธิพลต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมมากที่สุด

ขณะที่งานวิจัยในประเทศสนใจศึกษาตัวแปรคุณธรรมที่สังเกตเห็นได้ในด้านพฤติกรรมคุณธรรมและแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม ส่วนนักวิจัยต่างประเทศสนใจศึกษาตัวแปรคุณธรรมในเชิงนามธรรม อาทิ Manea (2014) ได้ศึกษาอิทธิพลของศาสนาต่อสำนักด้านคุณธรรมของนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามวิชาศาสนา กลุ่มตัวอย่างคือ ครูประถมศึกษาจำนวน 100 คน ในประเทศโรมาเนีย โดยศึกษาสัดส่วนของเวลาในการจัดการเรียนการสอนศาสนาที่เหมาะสมต่อการสร้างสำนึกด้านคุณธรรม ผลการศึกษาแสดงได้ดังนี้

ผลการศึกษาด้านความถี่ในการนำวัฒนธรรมด้านศาสนามาใช้ในการปรับบุคลิกภาพของนักเรียนพบว่า ครู 51% มีคะแนนความถี่ในการนำมาใช้ อยู่ระหว่าง 8-10 คะแนน ครู 30% มีคะแนนความถี่ในการนำมาใช้ อยู่ระหว่าง 6-7 คะแนน ครู 15% มีคะแนนความถี่ในการนำมาใช้ อยู่ระหว่าง 4-5 คะแนน ครู 4% มีคะแนนความถี่ในการนำมาใช้ อยู่ระหว่าง 1-3 คะแนน

ผลการศึกษาด้านการวัดพฤติกรรมคุณธรรม กำหนดคะแนนความถี่ 0-10 โดยการแสดงออกทางด้านคุณธรรมของนักเรียนพบว่า ครู 46 % ให้คะแนนความถี่อยู่ระหว่าง 9-10 มีความเห็นว่ นักเรียนมีพฤติกรรมด้านคุณธรรม ครู 17 % ให้คะแนนความถี่อยู่ระหว่าง 8-9 มีความเห็นว่ นักเรียนแสดงพฤติกรรมด้านคุณธรรมภายหลังจากได้รับการสอน ครู 28 % ให้คะแนนความถี่อยู่ระหว่าง 6-7 มีความเห็นว่ นักเรียนแสดงพฤติกรรมด้านคุณธรรม ครู 9 % ให้คะแนนความถี่อยู่ระหว่าง 5-6 มีความเห็นว่ นักเรียนแสดงพฤติกรรมด้านคุณธรรม

ผลการศึกษาด้านการนำคุณธรรมจากคัมภีร์ไบเบิลมาสอนนักเรียนเพื่อปรับแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน พบว่า ครู 6 % ใช้อย่างมาก (มากกว่า 80%) ครู 76 % ใช้หลายครั้ง (45-75%) ครู 14 % ใช้หลายครั้ง (10-25%) ครู 4 % ไม่ใช้ (0%)

ผลการศึกษาด้านเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นดังนี้ สิ่งแวดล้อมศึกษา 6 % สุนทรียศาสตร์ 11 % วิชาการ 23 % พลศึกษา 8 % ศาสนา 42 % วัฒนธรรมต่างๆ 10 %

ผลการศึกษาด้านอิทธิพลของความเชื่อทางศาสนาต่อคุณธรรมของนักเรียน เป็นดังนี้ มีอิทธิพลมาก 55 % มีอิทธิพลน้อย 35 % ไม่มีอิทธิพล 10 %

Karabonova และ Sadovnikova (2014) ศึกษาความแตกต่างของบรรยากาศเชิงคุณธรรมที่นักเรียนรับรู้ จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล 2 ประเภท และโรงเรียนเอกชน เนื่องจากบรรยากาศเชิงคุณธรรมของโรงเรียนจัดว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาทางสังคม โดยมีนักเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 486 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ทำการเปรียบเทียบระหว่างปี 2007 และปี 2000 ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ต่อบรรยากาศเชิงคุณธรรมของนักเรียนวัยรุ่นขึ้นอยู่บริบททางสังคมและบริบททางประวัติศาสตร์ และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างประเภทของโรงเรียน อันเนื่องมาจากหลักสูตร ฐานะ และการให้คุณค่าของผู้ปกครองของนักเรียน

และมีงานวิจัย 1 เรื่อง ที่ศึกษาโดย Yonden (2015) ที่ได้ศึกษาการวัดผลด้านคุณธรรมจริยธรรมตามแนวคิดของ Kant พบว่า การจัดการศึกษาให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมควรเน้นไปที่ “ทัศนคติ” ของนักเรียนที่มีต่อคุณธรรมเพราะหากขาดทัศนคติเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมประจำใจแล้ว นักเรียนอาจต้องต่อสู้กันระหว่างคำว่าเสรีภาพกับความเห็นแก่ตัว โดยการให้การศึกษของผู้สอนที่ต้องเป็นนักคิดและนักแนะนำและหากการสอนมีความสอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวกับคุณธรรมจะยิ่งเกิดประโยชน์มาก

สรุปผลจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรมรวม 13 เรื่องพบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณธรรมได้แก่ (1) การตั้งโจทย์ปัญหาที่สอดแทรกคุณธรรม (2) การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรม (3) ปัจจัยด้านครอบครัวและสถานศึกษา (4) การเล่านิทานแบบไม่จบเรื่อง (5) การสอนจริยธรรมโดยอ้อมในระดับอนุบาล (6) พฤติกรรมการสอนของครูที่มีการปรับปรุงตนเอง (7) การที่ผู้ปกครองและครูได้ทราบหัวข้อคุณธรรมที่ต้องการปลูกฝังร่วมกัน (8) ประเภทของโรงเรียน หลักสูตรของโรงเรียน ฐานะและการให้คุณค่าต่อคุณธรรมของผู้ปกครองนักเรียน (9) ความเชื่อทางศาสนา (10) การสอนคุณธรรมจากคัมภีร์ทางศาสนา (11) เนื้อหาบทเรียนที่ส่งเสริมให้เกิดคุณธรรม (12) ทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อคุณธรรม จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจการพัฒนาคุณธรรมให้เกิดกับผู้เรียนเช่นกัน โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำนิทานอีสปมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความกตัญญูกตเวทิตะ ความเมตตากรุณา แก่ผู้เรียนในระดับประถมศึกษา

ตอนที่ 3 งานวิจัยเกี่ยวกับการบันทึก

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่นำบันทึกมาใช้ในการศึกษาพบว่า มีการนำบันทึกไปใช้ในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในหลายวิชา ดังที่ สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล (2543) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 คน กลุ่มที่ 1 ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการเสริม และกลุ่มที่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยตามประเภทของการเขียนความเรียงสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการเสริม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อมรรัตน์ บุบผ์โชติ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้บันทึกการเรียนรู้อในการเรียน การสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐใน กรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์การวิจัย (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถ ของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ หลังการเรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อของ นักเรียนที่เรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อ (2) ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์หลังการเรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อ (3) เปรียบเทียบการรับรู้ความสา มารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้บันทึกการ เรียนรู้อ และกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้บันทึกการเรียนรู้อ ตัวอย่างประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 33 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 33 คน ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้ (1) การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์หลังการเรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (2) กลุ่มที่ เรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาวิทยาศาสตร์สูง กว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) กลุ่มที่เรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อได้ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือสูงกว่าร้อยละ 70 (4) กลุ่มที่เรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชา วิทยาศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้บันทึกการเรียนรู้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (5) กลุ่มที่เรียนโดยใช้บันทึกการเรียนรู้อมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูง กว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้บันทึกการเรียนรู้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Tsai และ Wu (2010) ได้ศึกษาผลของการจดบันทึกภาษาที่ใช้ในการจดบันทึก และทักษะ การฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การศึกษานี้มี วัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลของการจดบันทึกโดยใช้แบบบันทึกของคอร์เนลล์ (2) ศึกษาภาษาที่ใช้ ในการจดบันทึกว่าเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนในทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ นักศึกษาได้หวั่น โดยมีข้อความ 2 แบบ คือ บทสนทนาสั้น และการบรรยายที่ยาว กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 54 คน กลุ่มทดลอง จำนวน 54 คน โดยให้กลุ่มทดลองใช้วิธีการจด บันทึกแบบคอร์เนลล์ ภาษาที่ใช้ในการบันทึกจำแนกตามที่นั่งของนักศึกษา เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นักศึกษาได้ทำแบบทดสอบการฟังเพื่อจับใจความ ผลการทดลองพบว่า วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ส่งผลกระทบต่อ การฟังเพื่อจับใจความทั้งสองภาษาอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาที่จดบันทึกเป็น ภาษาอังกฤษสามารถจับใจความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้จดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่จด บันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งภาษาอังกฤษและจีนมีคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่จดบันทึกแบบอื่น

บันทึกนอกจากนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนแล้วยังมีนักวิจัยท่านหนึ่งที่น่า บันทึกไปใช้ในการพัฒนาคุณธรรม นักวิจัยท่านนั้นคือ ลัดดาวัลย์ ประกอบเพ็ชร (2552) ได้ศึกษาผล

และความคงทนของการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโดยการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวัน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 84 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับคุณธรรมของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวันสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการวัด 5 ครั้ง 2) ระดับคุณธรรมของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวันระหว่างการทดลองสูงกว่าหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการวัด 5 ครั้ง 3) ระดับคุณธรรมของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวันระหว่างการทดลองมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จากการวัดระหว่างการทดลอง 3 ครั้ง สามารถเห็นการเปลี่ยนแปลงได้จากการวิเคราะห์ข้อความการเขียนบันทึกลงในสมุดบันทึกคุณธรรมของนักเรียน 4) ความคงทนของระดับคุณธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวันจากการวัดครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ยคุณธรรมต่ำกว่าการวัดครั้งที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยที่ให้ความสนใจในการศึกษารูปแบบหรือวิธีการในการบันทึก ดังที่ Yang และ Lin (2015) ได้ศึกษาการจดบันทึกแบบร่วมมือทางออนไลน์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 52 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 26 คน ทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนวิธีการอ่าน และเขียนใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้วิธีการจดบันทึกแบบร่วมมือ กลุ่มควบคุมจดบันทึกโดยใช้กระดาษ กลุ่มทดลองจดบันทึกแบบออนไลน์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการในการอ่านออกเขียนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม เพราะวิธีการจดบันทึกแบบร่วมมือออนไลน์ทำให้นักเรียนสามารถใช้ประโยชน์จากบันทึกแบบออนไลน์ได้ จับใจความเนื้อเรื่องได้ นักเรียนเข้าใจการบันทึกของตนเองและของเพื่อน และสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้ รวมถึงได้ทราบความยากในการเขียน ขณะที่กลุ่มควบคุมมีโอกาสในการแบ่งปันการจดบันทึกกับเพื่อนน้อยกว่า หรือขาดโอกาสในการสังเกตกระบวนการเรียนรู้ของเพื่อน โดยการดูไฟล์ หรือบันทึกคำสำคัญที่เพื่อนจด การจดบันทึกแบบออนไลน์ช่วยอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในการพัฒนาความสามารถในการอ่าน โดยการถอดรหัส (จดบันทึก) เข้ารหัส (เขียนใจความสำคัญ) และการอภิปราย (การร่วมมือกัน)

Bui และ McDaniel (2015) ได้ศึกษาการเสริมสร้างการเรียนรู้ระหว่างการจดบันทึกในการฟังบรรยาย โดยใช้โครงร่างและแผนภาพประกอบคำอธิบายหรือแบบไม่มีตัวช่วยเลย เมื่อการบรรยายเสร็จสิ้น กลุ่มตัวอย่างจะได้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความจำและแบบทดสอบแบบตอบสั้น เพื่อแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเข้าใจโน้ตค้นของเรื่องที่เรียน ผลการศึกษาพบว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถเขียนโครงร่างต่ำ โครงร่างช่วยในการทำข้อสอบแบบระลึกความจำแต่ไม่ช่วยในการทำแบบทดสอบแบบตอบสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่มีตัวช่วยเลย สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเขียนโครงร่างได้อย่างดีสามารถทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความจำและแบบทดสอบแบบตอบสั้นได้ดีเมื่อ

เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ส่วนแผนภาพประกอบคำอธิบายสามารถช่วยในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความจำและแบบทดสอบแบบตอบสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ดังนั้นความสามารถในการเขียนโครงร่างจึงเป็นตัวช่วยที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการฟังบรรยาย

ขณะที่ Boyle และ Forchelli (2014) สนใจศึกษาความแตกต่างของทักษะการจดบันทึกของนักเรียนมัธยมที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ปานกลาง และนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประสบปัญหาในการจดบันทึกจากการฟังบรรยาย การศึกษานี้เปรียบเทียบทักษะการจดบันทึกของนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและปานกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้งสามประเภทมีความสามารถในการจดบันทึกแตกต่างกันทั้งด้านปริมาณการจดบันทึกและประเภทของการจดบันทึก

Bui และ Mayerson (2014) สนใจศึกษาสิ่งที่ส่งผลต่อการจดบันทึก จึงได้ทำการศึกษาบทบาทของความจำระยะสั้นของมนุษย์ต่อการจดบันทึก จากการศึกษาพบว่า ความจำระยะสั้นของมนุษย์ คือความสามารถในการเก็บข้อมูลชั่วคราวและการจัดกระทำข้อมูลที่มีปริมาณจำกัด การจัดกระทำของข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญของความจำระยะสั้น ครูจึงควรจัดเสริมทักษะการจดบันทึกให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจัดกระทำกับข้อมูล (จดบันทึก)

Teng (2011) ศึกษาวิธีการจดบันทึกของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 80 คนในไต้หวัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามถึงวิธีการจดบันทึกที่นักศึกษาใช้และแบบสอบถามถึงการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการจดบันทึก ผลการศึกษาพบว่า การจัดระบบในการจดบันทึกมีความถี่ที่นักศึกษาใช้สูงสุด วิธีการบันทึกที่นักศึกษาใช้บ่อยที่สุดคือ “ระหว่างฟังครูบรรยาย ฉันพยายามจะซึมซับสิ่งที่ครูพูดให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้” ส่วนการรับรู้ถึงวิธีการจดบันทึก นักศึกษาต่างเห็นพ้องต้องกันว่า “ฉันหวังว่า ฉันจะมีทักษะการจดบันทึกได้ดีขึ้น”

Trasborg (2005) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างการอธิบายโดยตรง และการฝึกจดบันทึกในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา ได้ทำการศึกษา 2 วิธี คือ (1) ใช้การอธิบายโดยตรง (2) ใช้การอธิบายโดยตรงร่วมกับการฝึกจดบันทึก ศึกษาเปรียบเทียบ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ใช้การอธิบายโดยตรงเพียงอย่างเดียว กลุ่มที่สอง ใช้การอธิบายโดยตรงร่วมกับการฝึกจดบันทึก และกลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มควบคุม วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาว่าวิธีการใดจะพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 เป็นนักเรียนชายอายุระหว่าง 14 -16 ปี ดำเนินการทดลองโดยให้ทำ Pre-test แล้วทำการสอน 5 ภาค แล้วให้ทำ Post-test ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจวัดโดยใช้แบบวัดของ Nelson Denny ชุด H สำหรับ Pre-test ชุด G สำหรับ Post-test ผล Post-test แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้การอธิบายโดยตรงร่วมกับการฝึกจดบันทึก มีประสิทธิภาพในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มที่ใช้การอธิบายโดยตรงเพียงอย่างเดียวอย่างมี

นัยสำคัญ ผลการศึกษาค้นพบว่า กลุ่มที่ใช้การอธิบายโดยตรง และกลุ่มที่ใช้การอธิบายโดยตรง ร่วมกับการฝึกจดบันทึกมีประสิทธิภาพในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยสรุปว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา สามารถพัฒนาได้เมื่อนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้การอธิบายโดยตรงร่วมกับการฝึกจดบันทึกเพื่อ ความเข้าใจ และความคงอยู่ของเนื้อหา

แม้ว่าจะมีรายงานการวิจัยหลายเรื่องยืนยันว่า การใช้บันทึกสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของ ผู้เรียนได้จริง แต่จากการศึกษาของ สรารัตน์ จันกลิ่น (2544) ที่ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่ม ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีตั้งคำถามตนเอง และกลวิธีการจดบันทึก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีตั้งคำถามตนเอง และกลวิธีการจดบันทึก ตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่ม แบบเจาะจงมา 2 ห้อง กลุ่มที่ 1 จำนวน 41 คน สอนด้วยวิธีตั้งคำถามตนเอง กลุ่มที่ 2 จำนวน 46 คน สอนด้วยวิธีการจดบันทึก ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่สอนด้วยวิธีการตั้งคำถามตนเอง มี ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ กลุ่มที่สอนด้วยวิธีการจดบันทึก มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และกลุ่มที่สอนด้วย วิธีการตั้งคำถามตนเองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่สอนด้วย วิธีการจดบันทึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Mason (1987) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบของการแทรกคำถาม และ การจดบันทึก ของการจำข้อมูลจากการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบบเรียนกระดาษขนาด A3 ผู้ที่ได้รับ การทดลองแบ่งเป็น 3 กลุ่ม (1) ใช้การตั้งคำถามตอนท้าย (2) ใช้การจดบันทึก (3) ใช้การนึก ทบทวน ผลการวิจัยสรุปว่า กลุ่มที่ใช้การตั้งคำถามตอนท้ายสามารถจำได้ตรงประเด็นกว่า กลุ่มที่ใช้ การจดบันทึกอย่างมีนัยสำคัญ

James (1985) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่บันทึกด้วย ตนเองและนักเรียนที่มีครูให้คำแนะนำในการบันทึก วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความ แตกต่างของผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่บันทึกด้วยตนเองและนักเรียนที่ครูให้คำแนะนำ ดำเนินการวิจัย โดย ผู้วิจัยเลือกครู 4 คน แต่ละคนสอน 2 หน่วย ครูแต่ละคนเตรียมหน่วยการเรียนรู้และเตรียม pre-test และ post-test ในหน่วยที่ตนรับผิดชอบ กลุ่มที่ 1 ครูเตรียมบันทึกให้ กลุ่มที่เหลือ ครู ให้นักเรียนบันทึกเอง กลุ่มที่ 1 เป็นห้องสังคมศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ เป็นเรื่องการเมืองการเคลื่อนที่ของโลก กลุ่มที่ 2 เป็นห้องเรียนวรรณคดี นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการเรียนรู้คือการอ่านและทักษะในการเรียน กลุ่มที่ 3 เป็นห้องเรียนการสื่อสารของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนหน่วยคำพูด กลุ่มที่ 4 เป็นห้องเรียนภาษาภาพ ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐออริโซ น่า หน่วยการเรียนรู้คือมิติ ผลการวิจัยพบว่าทั้ง 4 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

Buisseret (2002) ทำการวิจัยเรื่อง การวินิจฉัยผลของการใช้บันทึกกับความจำในวัยรุ่น การวิจัยนี้เป็นการศึกษาต่อเนื่องจากการวิจัยที่ศึกษาผลของการจดบันทึก ต่อกระบวนการจำในผู้ใหญ่ ซึ่ง เอสคริต (Eskritt,1988) ได้ทำการศึกษาไว้ ในการวิจัยครั้งนี้ Buisseret ใช้ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กวัยรุ่น 116 คน ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1,3 และ 5 วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ ตรวจสอบว่าการบันทึกในช่วงแรก และการไม่บันทึกมีผลต่อความจำอย่างไร ดำเนินการวิจัยโดยให้ ตัวอย่างประชากรเล่นเกมความจำ 2 ครั้ง ภายใต้งเงื่อนไข 2 ข้อ เงื่อนไขแรกคือ การบันทึก นักเรียน เล่นเกมแล้วบันทึก เงื่อนไขที่สอง นักเรียนเล่นโดยไม่บันทึก จากนั้นจะสุ่มนักเรียนออกมา 2 กลุ่มให้ มาเขียนตามที่ผู้วิจัยกำหนด จากสมมติฐานการวิจัยที่ว่า นักเรียนที่ได้บันทึกมีความจำดีกว่านักเรียน ที่ไม่ได้บันทึก ผลการวิจัยพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทั้งกลุ่มการเล่น และระดับชั้นที่ นักเรียนศึกษาอยู่ แต่ผลการวิจัยแสดงว่าวัยรุ่นที่อายุมากกว่าในกลุ่มที่ 1 มีความจำที่ดีกว่าอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับบันทึกรวม 14 เรื่อง พบว่าการใช้บันทึกส่งผลต่อ

(1) ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย (2) คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองใน วิชาวิทยาศาสตร์ (3) คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ (4) คุณธรรม (5) ความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจและความคงอยู่ของเนื้อหา (6) การจับใจความเรื่องที่อ่าน (7) คะแนนทักษะการฟัง (8) ความสามารถในการอ่านและเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (8) การ ทำข้อสอบแบบระลึกความจำ จากรายงานที่ศึกษาผู้วิจัยพบว่า ลัดดาวัลย์ ประกอบเพ็ชร (2552) ได้นำการเขียนบันทึกประจำวันไปใช้พัฒนาคุณธรรมแล้วประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยมีความสนใจในการ นำบันทึกมาใช้ในการศึกษาของผู้วิจัยเช่นเดียวกัน แต่ด้วยนิทานอีสปที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นิทานภาษาอังกฤษจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจการศึกษาของ Tsai และ Wu (2010) ที่ได้นำวิธีบันทึกแบบ คอร์เนลล์มาใช้ศึกษาผลของการบันทึกและภาษาที่ใช้ในการบันทึกของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งพบว่านักศึกษาที่จดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษจับใจความได้ดีกว่านักศึกษาที่ ไม่ได้บันทึกเป็นภาษาอังกฤษ และพบว่านักศึกษาที่จดบันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งภาษาอังกฤษและจีนมี คะแนนสูงกว่านักศึกษาที่จดบันทึกแบบอื่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์มาใช้ ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

ตอนที่ 4 งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยพบว่ามี การศึกษาจำแนกได้ 3 ประเด็น คือ (1) การศึกษาเพื่อนำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ (2) การนำ ผลสัมฤทธิ์เป็นตัวแปรต้นที่ส่งผลไปยังตัวแปรตาม และ (3) ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์กับปัจจัย ด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการเรียน โดยมีนักวิจัยที่สนใจศึกษาวิธีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ดังนี้

Moser and Morrison (1998) ศึกษาการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในด้านการอ่าน ความสนใจ และแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนโดยใช้กลวิธี 4 ประการคือ ให้ความสำคัญในการอ่านอย่างเจียมๆ เสนอสื่อในการอ่านที่หลากหลายให้ผู้อ่านได้มีสิทธิในการเลือกอ่าน ให้ผู้อ่านได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านด้วยตนเอง และเสนอแนะรูปแบบในการอ่านที่เหมาะสมของผู้ใหญ่ให้กับผู้อ่าน จุดมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน และแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาเป็นระยะเวลา 1 ปี โดยทำการทดสอบก่อนการวิจัย แล้วจึงใช้กลวิธีทั้ง 4 ประการประกอบกิจกรรมการอ่านหลังจากนั้นจึงทำการทดสอบหลังการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งที่มีความสามารถในการอ่านสูงและต่ำเพิ่มขึ้นอย่างมาก นักเรียนที่มีระดับความสนใจและแรงจูงใจในการอ่านต่ำที่สุดในช่วงเริ่มต้นของการวิจัย กลับได้คะแนนในการอ่านอยู่ในระดับเดียวกันกับผู้ที่มีความสนใจและแรงจูงใจในการอ่านระดับสูง นอกจากนี้ นักเรียนยังมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงได้อย่างมีความถูกต้องแม่นยำและคล่องแคล่ว นิสัยในการอ่านของนักเรียนมีรูปแบบที่เป็นอิสระมากขึ้น หลากหลายมากขึ้นทั้งจากสื่อที่ครูนำมาให้ในห้องเรียน และสื่อที่นักเรียนเลือกอ่านเองนอกห้องเรียน และยังพบว่า การอ่านของนักเรียนได้รับอิทธิพลจากรูปแบบการอ่านของพ่อแม่อีกด้วย

Piengkes, Wolther, Nooyod and Prameteerawatchai (2014) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้โมเดลพหุปัญญา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบสำรวจพหุปัญญา (2) แผนการเรียนรู้ 10 แผน (3) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย เปอร์เซนต์ และดัชนีประสิทธิภาพ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.60 คิดเป็นร้อยละ 88 ของคะแนนทั้งหมด ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเท่ากับ 82.05% ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80%

Demirel and Duman (2015) ได้ศึกษาการใช้แฟ้มสะสมงานในการสอนภาษาอังกฤษและผลของมันที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และทัศนคติ โดยได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทำการวัดก่อนเรียนและหลังเรียน มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อเป็นตัวเปรียบเทียบ การทดลองใช้เวลาทั้งสิ้น 12 สัปดาห์ กำหนดให้กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู กลุ่มทดลองใช้แฟ้มสะสมงาน ก่อนเริ่มและสิ้นสุดการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้วัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษ วัดทัศนคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีลักษณะดังนี้ เป็นข้อสอบปรนัย วัดด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ 20 ข้อ วัดการฟัง 15 ข้อ วัดการอ่าน 15 ข้อ วัดการพูด 15 ข้อ และวัดการเขียน 15 คะแนน วัดทัศนคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ 34 ข้อ นักเรียนในกลุ่มทดลองได้ตอบคำถามปลายเปิด 5 ข้อ เพื่อให้ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแฟ้มสะสมงาน เมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่า แฟ้มสะสมงานส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่ไม่ส่งผลอย่างใดต่อทัศนคติของนักเรียน นอกจากนั้นแฟ้มสะสมงานส่งผลทางบวกต่อการเขียน การฟัง และการอ่าน แต่ไม่ส่งผลอย่างใดต่อการพูด ผลการศึกษาคำถาม

ปลายเปิดพบว่า นักเรียนชอบการใช้แฟ้มสะสมงาน นักเรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และจากการสัมภาษณ์พบว่า นักเรียนชอบกิจกรรมการใช้แฟ้มสะสมงาน

ยังมีนักวิจัย 2 ท่าน ที่สนใจนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีความแตกต่างกันของผู้เรียนมาศึกษา ดังที่ ธีรวัฒน์ ตันทนิส (2545) ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพศชายและเพศหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่างกัน ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาปีการศึกษา 2544 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นชาย 99 คน เป็นหญิง 102 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศและแบบสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) นักศึกษาชายมีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศชายมากกว่านักศึกษาหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) นักศึกษาหญิง มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศหญิงมากกว่านักศึกษาชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) นักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศชายมากกว่านักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) นักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศชายมากกว่านักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (5) นักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศหญิงมากกว่านักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (6) นักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเพศหญิงมากกว่านักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง (2545) ได้เปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2545 จำนวน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวบรวมข้อมูลโดยให้นิสิตบรรยายภาพจากแบบวัดเป็นภาษาอังกฤษพร้อมทั้งทำการบันทึกเสียง และถอดเทปข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า (1) กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุดคือ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเกือบตรงกัน อันดับรองลงมาคือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือ การพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้เมื่อจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หรือเกือบตรงกันมากที่สุด ใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำในอันดับรอง และใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับ ภาษาเป้าหมายน้อยที่สุดเช่นเดียวกันทุกกลุ่ม (2) นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูด ภาษาอังกฤษแตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง และต่ำ และนิสิตที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ

และมีนักวิจัยที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์และปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการเรียน ดังนี้ อัญญาณี ทิวทอง (2543) ได้ (1) ศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 (2) สร้างสมการ ถดถอยพหุคูณ ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง ทางภาษาอังกฤษ ทศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวลและเขาวนอารมณ์ (3) หาตัวทำนายที่ดีที่สุดสำหรับทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 400 คน ผู้วิจัยนำแบบวัดการกำกับ ตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ แบบ วัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความวิตกกังวล แบบวัดเขาวน อารมณ์ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำ ข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและสร้าง สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ผลการวิจัยพบว่า (1) ตัวแปรด้านการกำกับตนเองใน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อ วิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.01 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลและเขาวนอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2) ตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขต การศึกษา 11 ตัวทำนายที่ดีที่สุดคือ ทศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (ATT) รองลงมาคือ การรับรู้ ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ (SEF) และเขาวนอารมณ์ (EMOQ) ตามลำดับ (3) ได้ สมการในรูปคะแนนดิบ $Y' = 0.04993ATT + 0.1381SEF - 0.03284EMOQ + 12.98004$ และคะแนน มาตรฐาน $Z' = 0.18826ATT + 0.12510SEF - 11582MOQ$

Garcia (1997) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ทักษะคิด ความถนัด ลักษณะของชนชาติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวอเมริกันเชื้อสายยุโรป จำนวน 87 คน และชาวอเมริกันเชื้อสายละตินอเมริกา จำนวน 48 คน ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาสเปนในภาคเรียนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดแรงจูงใจ แบบทดสอบความถนัดทางภาษา และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจ ความถนัดในการเรียนและทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสเปนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และจากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตัวแปรด้านแรงจูงใจ ความถนัดและลักษณะชนชาติสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสเปนได้มากกว่า 50% นอกจากนี้จากการสร้างสมการการทำนายยังพบว่า ความถนัดในการเรียนภาษา เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดีในขณะที่ตัวแปรด้านลักษณะของชนชาติสามารถทำนายได้เพียงเล็กน้อย

Baker and Wigfield (1999) ศึกษาถึงมุมมองในเรื่องแรงจูงใจในการอ่านของเด็ก และความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่านกับกิจกรรมในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการอ่าน (MRQ; Wigfield & Guthrie, 1997) ซึ่งครอบคลุมในเรื่องของความมีประสิทธิภาพในตนเอง แรงจูงใจภายในในการอ่าน แรงจูงใจภายนอกในการอ่าน แรงจูงใจทางสังคมในการอ่าน และความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการอ่าน หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงทำแบบวัดกิจกรรมการอ่านและแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการอ่านแตกต่างกันเนื่องมาจากอิทธิพลของตัวแปรเพศ และชนชาติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงและเป็นชาวแอฟริกันมีแรงจูงใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มอื่น และมีความสัมพันธ์ในทางบวกเป็นอย่างมากระหว่างแรงจูงใจในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และนักเรียนกลุ่มชนผิวขาว และพบว่าแรงจูงใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมการอ่านมากกว่าผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าแรงจูงใจในการอ่านเป็นมุมมองที่หลากหลาย ที่ควรให้ความสำคัญทั้งในการวิจัย และการนำไปใช้ในทางปฏิบัติ

Moghari, Lavasani, Bagherian and Afshari (2011) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางวิชาการในแง่ดีของครู กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ที่มีต่อการมีประสิทธิภาพในตนเองทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้มี 741 คน แบ่งเป็น หญิง 454 คน ชาย 287 คน กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบสอบถามถึงประสิทธิภาพในตนเองทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการรับรู้ทางวิชาการในแง่ดีของครู ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษวัดเมื่อตอนสิ้นปีการศึกษา ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย path analysis ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบสองตัวได้แก่ การรับรู้ทางวิชาการในแง่ดีของครู และความเชื่อถือของครูที่มีต่อผู้ปกครอง และนักเรียน ส่งผลกระทบทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิภาพของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ การรับรู้ ความเชื่อถือของประสิทธิในตนเองของครู ส่งผลทางอ้อมเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน

และการศึกษานี้พบว่า ประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติที่ดีในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

Rostami, Hejazi and Lavasani (2011) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การรับรู้ถึงโครงสร้างชั้นเรียน เป้าหมายในการเรียน การรับรู้ถึงประโยชน์ในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การศึกษาในครั้งนี้ต้องการศึกษาเพื่อตอบคำถามว่า ปัจจัยทางด้านสติปัญญาและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์อย่างไรต่อพัฒนาการในการเรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 336 คน ศึกษาจากคะแนนสอบปลายภาค ผลการวิเคราะห์โดยสมการถดถอยแสดงว่า ตัวแปรการรับรู้โครงสร้างในชั้นเรียน เป้าหมายการเรียน การรับรู้ถึงประโยชน์ในการเรียน สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 17/1 % ความแตกต่างกันทางเพศในการรับรู้ถึงโครงสร้างชั้นเรียน และการแสดงการหลีกเลี่ยงในการตั้งเป้าหมาย แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงจะได้รับเกรดสูงกว่านักเรียนชาย แต่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างตัวแปรเพศชาย และเพศหญิง ผลการศึกษาครั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรด้านเพศ และตัวแปรด้านโครงสร้างชั้นเรียน ส่วนเป้าหมายการเรียนและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนมีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

He, Gou and Chang (2015) ศึกษาสมการโครงสร้างเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายของผู้ปกครอง การรู้หนังสือของผู้ปกครอง เป้าหมายของนักเรียน การปรับตัวไม่ได้ของนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในไต้หวัน ผลการศึกษาพบว่า

(1) การรู้หนังสือของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียนด้วยความเชี่ยวชาญของนักเรียน และความสามารถทางการเรียนที่นักเรียนแสดงออกให้เห็น แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการหลีกเลี่ยง หรือเลิกเรียนในการเรียน

(2) เป้าหมายในการแสดงความสามารถในการเรียนของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียนด้วยความเชี่ยวชาญของนักเรียน และความสามารถทางการเรียนที่นักเรียนแสดงออกให้ประจักษ์ ขณะที่ผู้ปกครองตั้งเป้าหมายในการเรียนด้วยความเชี่ยวชาญของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเรียนที่นักเรียนแสดงออกให้ประจักษ์

(3) ความสัมพันธ์เชิงทำนายของความสามารถในการเรียน การไม่เชื่อตรง ความแตกแยก และการหลบหลีกมีความสัมพันธ์เป็นเชิงลบทั้งหมด แต่เป้าหมายในการเรียนอย่างเชี่ยวชาญมีความสัมพันธ์เชิงทำนายเป็นลบกับการไม่เชื่อตรงและการหลบหลีก

(4) การไม่เชื่อตรงและการช่วยหลบหลีก มีความสัมพันธ์เป็นลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษ การรู้หนังสือของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับเป้าหมายในการเรียนของนักเรียน ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายของผู้ปกครอง

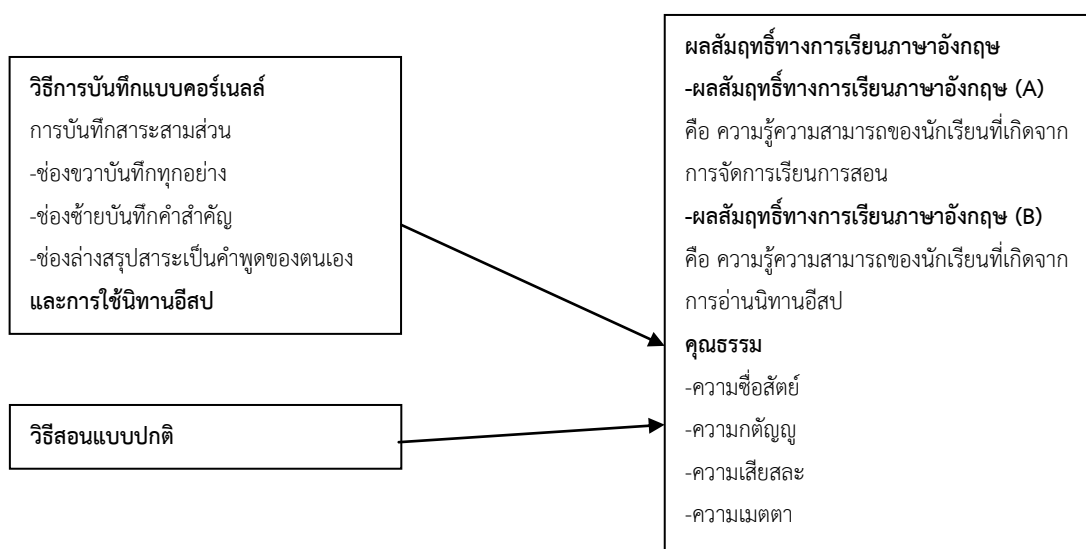
นักเรียนประถมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ควรได้รับการส่งเสริมให้มีความสามารถทางการเรียนและการเรียนด้วยความเชี่ยวชาญอย่างเด่นชัด ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

Olmez (2015) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่านภาษาที่ 2 กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของนักศึกษาที่มีต่อการอ่านภาษาต่างประเทศและผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยการอ่านเรื่องที่นักเรียนเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศตุรกี ข้อมูลที่เก็บคือทัศนคติต่อการอ่านภาษาต่างประเทศและแรงจูงใจในการอ่านและแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างแรงจูงใจของนักศึกษา ทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า เริ่มแรกนักศึกษาจะถูกจูงใจให้อ่านภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้ และนักศึกษาจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอก และภายในให้ทราบถึงประโยชน์หรือคุณค่าของการอ่าน และความสามารถในการอ่านของตนเองตามลำดับ

สรุปผลจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม 12 เรื่อง พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ (1) การกำกับตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ (2) การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ (3) ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (4) แรงจูงใจ (5) ความถนัดในการเรียน (6) การมีเวลาอ่านเงียบๆ (7) การเสนอชื่อในการอ่านที่หลากหลาย (8) การมีสิทธิเลือกในการอ่าน (9) การมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านด้วยตนเอง (10) การเสนอแนะรูปแบบการอ่านที่เหมาะสมของผู้ใหญ่ให้แก่ผู้อ่าน (11) ความเชื่อถือประสิทธิภาพในตนเองของครูและประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน (12) เป้าหมายในการเรียน (13) ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน (14) การใช้โมเดลทฤษฎีปัญหาในการเรียน (15) การใช้แฟ้มสะสมงาน (16) การส่งเสริมให้มีความสามารถทางการเรียน (17) การเรียนด้วยความเชี่ยวชาญ และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของผลสัมฤทธิ์จากนักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความรู้ความสามารถของผู้เรียนหลังจากผ่านการเรียนเนื้อหา โดยประเมินความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการและทักษะของผู้เรียนแต่ละคนที่ได้เรียนรู้ โดยมีขอบเขตเนื้อหาและวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอันเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาบทเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอันเกิดจากการที่ผู้เรียนได้อ่านนิทานอีสป ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรในการศึกษาเป็น 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ซึ่งวัดจากความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน จากการอ่านเนื้อเรื่องเพื่อความเข้าใจและความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างทางภาษา และ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ซึ่งวัดจากความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Research framework)

จากรายงานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดสรุปได้ว่า วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ เป็นวิธีการบันทึกที่มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ Pauk (1984) ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ผู้พัฒนาวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์กล่าวว่า นักเรียนนักศึกษาที่ได้ใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์จะสามารถพัฒนาผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี คุณประโยชน์ของวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์สอดคล้องกับคุณประโยชน์ของวิธีการบันทึกแบบอื่นๆ ซึ่งมีผลการวิจัยทั้งของไทยและต่างประเทศสนับสนุนว่าการอ่านประกอบกับการใช้บันทึกจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านดีขึ้น (Pauk, 1984 ; Oxford, 1990 ; Waller, 1995 ; White, 1996 ; Trasborg, 2005; Tsai and Wu, 2010 ; Bui and McDaniel, 2015 ; Yang and Lin, 2015; สรรรัตน์ จันกลิ่น, 2544) ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำนิทานอีสปมาใช้เป็นเรื่องในการอ่านเพื่อพัฒนาคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ซึ่งมีผลการวิจัยสนับสนุนว่า นิทานเป็นสื่อในการสอนและพัฒนาคุณธรรมแก่เด็ก โดยเด็กสามารถเข้าใจเนื้อหาของคุณธรรมที่สอนผ่านนิทาน (มานิตา ลีโทขวลิต, 2544; สุภารัตน์ พลแพงพา 2544; สุกัญญา พวงเกตุ, 2551; นิสารัตน์ อิศระมโนรส, 2552; นันทน์ภัส อยุธยาประยงค์, 2555; Brand, 2001) ข้อสรุปดังกล่าวแสดงเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ภาพที่ 2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ได้จากการศึกษาเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดเป็นสมมติฐานวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ,คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่

ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์จากการวัดทั้ง 8 ครั้งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นแบบเส้นโค้งพาราโบลาแบบโค้งคว่ำ

3. วิธีสอนและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้ 1. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ 3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 4. การรวบรวมข้อมูล 5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2550 จำนวน 4 ห้องเรียน และ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2550 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 8 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มี 4 กลุ่ม กลุ่มทดลองได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้ห้องที่ผู้วิจัยสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้อง ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 ห้อง กลุ่มควบคุมในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เพื่อให้เข้ากับแผนการทดลองที่ประกอบด้วยตัวแปรจัดกระทำ 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรวิธีการสอนมี 2 แบบคือ การสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ กับการสอนแบบปกติ และตัวแปรชั้นเรียนประกอบด้วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจัดตามตัวแปรวิธีการสอนและตัวแปรชั้นเรียน

วิธีการสอน	ป.4	ป.5
บันทึกแบบคอร์เนลล์ + อีสป	กลุ่ม ก N=31	กลุ่ม ข N=40
ปกติ	กลุ่ม ค N=31	กลุ่ม ง N=40

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท ได้แก่ ตัวแปรจัดกระทำ (TREATMENT) และตัวแปรตาม ผู้วิจัยได้กำหนดอักษรย่อภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อความหมายแทนค่าสถิติชื่อตัวแปรตามที่ใช้ในงานวิจัย ดังนี้คือ

ตัวแปรจัดกระทำ

ตัวแปรจัดกระทำ คือ วิธีการสอน มี 2 แบบ ได้แก่

TREAT (1) หมายถึง วิธีสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

TREAT (2) หมายถึง วิธีสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม

ACHa1, ACHa 4, ACHa 7, ACHa 10 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษวัดครั้งที่ 1,4,7,10

ACHb1- ACHb 10 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษวัดครั้งที่ 1-10

MOR1, MOR 4, MOR 7, MOR 10 หมายถึง คุณธรรมวัดครั้งที่ 1,4,7,10

TBH1, TBH 4, TBH 7, TBH 10 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่ครูเป็นผู้ประเมินครั้งที่ 1,4,7,10

SBH4, SBH 7, SBH 10 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่นักเรียนเป็นผู้ประเมินตนเองครั้งที่ 4,7,10

FBH4, FBH 7, FBH 10 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่เพื่อนเป็นผู้ประเมินครั้งที่ 4,7,10

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท คือ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และเครื่องมือที่เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูลทั้ง 5 ด้าน คือ 1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) 3. แบบวัดคุณธรรม 4. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน 5. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเองและแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยเพื่อน รายละเอียดในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 2 ประเภท มีดังนี้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรม

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

(1) ศึกษาข้อมูลเพื่อนำมาใช้เป็นฐานแนวคิดในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ โดยแยกเป็นส่วนย่อยดังนี้

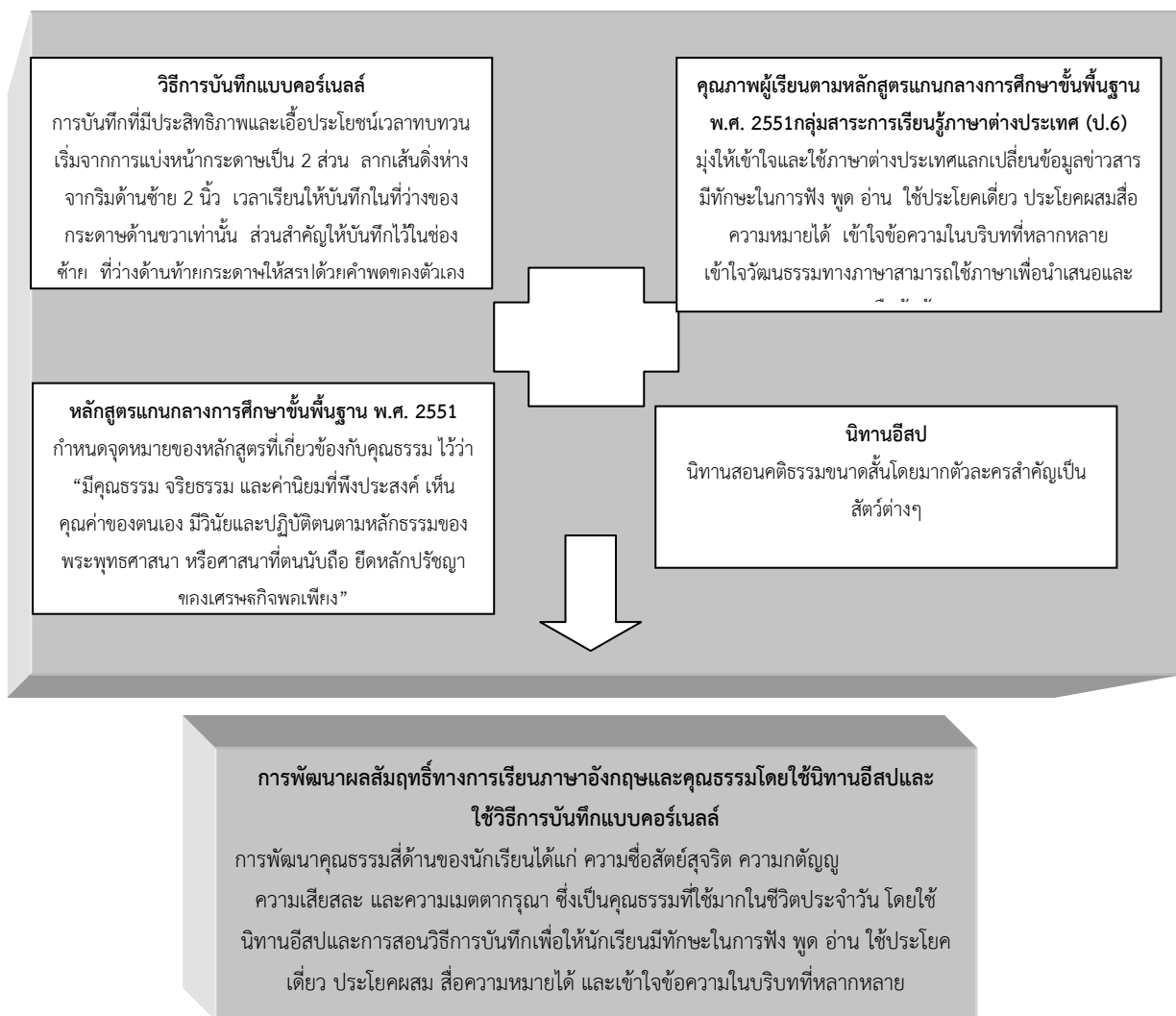
- ก. ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรม
- ข. ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ค. ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการสอนวิธีการบันทึก
- ง. ศึกษาเนื้อหาสาระวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
- จ. ศึกษาหลักสูตรระดับประถมศึกษา

(2) นำผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีด้านต่างๆ ตามข้อที่ 1 มาเป็นฐานในการกำหนดหลักการแนวคิดพื้นฐานโครงสร้างในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

(3) กำหนดรายละเอียดจัดทำโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว 8 สัปดาห์ ที่ประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ กระบวนการวัดและประเมินผล เครื่องมือประเมินผล สื่อ แหล่งเรียนรู้

(4) กำหนดรายละเอียดและจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายชั่วโมงใน 1 แผนการสอน ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ กระบวนการวัดและประเมินผล เครื่องมือประเมินผล สื่อ แหล่งเรียนรู้

(5) นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ซึ่งในการตรวจสอบความเหมาะสม ผู้วิจัยได้ศึกษานิเทศก์ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศดำเนินการตรวจสอบความเหมาะสม รายชื่อผู้เชี่ยวชาญนำเสนอไว้ในภาคผนวก ก. ผู้วิจัยนำเสนอกรอบแนวคิดในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ไว้ใน ภาพที่ 3.1 และการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และการเก็บข้อมูลเสนอไว้ใน ตารางที่ 3.3

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

การนำนิทานอีสปบูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ แสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 นิทานอีสปและคุณธรรมที่บูรณาการในแผนการจัดการเรียนรู้

คุณธรรม	นิทานอีสป
ความเสียสละ	The dog in the manger
ความซื่อสัตย์สุจริต	The two crabs
	The vain jackdaw
ความเมตตากรุณา	The fox and the sick lion
	The bull and the goat
ความกตัญญู	The ass in the lion's skin
	The travelers
	The man and his goose
	The gardener and his dog
	The collier and the fuller

ตารางที่ 3.3 การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และการรวบรวมข้อมูล

กิจกรรม (ช่วงเวลา)	ป.4 ก	ป.5 ข	ป.4 ค	ป.5 ง
	สอนโดยผู้วิจัย		สอนโดยอาจารย์ท่านอื่นในกลุ่มสาระฯ	
1. การวัดก่อนการทดลอง (Pre-test) : คุณธรรม, วัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษA,B, การสังเกตพฤติกรรมการเรียนโดยครู (สัปดาห์ที่ 1 เดือนกรกฎาคม)	✓	✓	✓	✓
2. การสอนตามวิธีการที่กำหนด (เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เดือน ก.ค. –ส.ค. –ก.ย.)	Cornell + อีสป	Cornell + อีสป	ปกติ	ปกติ
2.1 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษA ระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง	✓	✓		
2.2 การวัดพฤติกรรมการเรียนโดยครู โดยเพื่อน และโดยตนเองระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง	✓	✓		
2.3 การวัดคุณธรรมระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง	✓	✓		
2.4 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษB วัดท้ายชั่วโมงที่เรียนรวม 8 ครั้ง	✓	✓		
3. การวัดหลังการทดลอง (Post-test) : คุณธรรม, วัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษA,B, การสังเกตพฤติกรรมการเรียนโดยครู โดยตนเอง และสังเกตพฤติกรรมการเรียนเพื่อน (สัปดาห์ที่ 2 เดือนกันยายน)	✓	✓	✓	✓

ในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการจัดกิจกรรมปฐมนิเทศเรื่องวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ให้แก่กลุ่มตัวอย่างในวันที่ 25 มิถุนายน 2550 หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการทดลองระหว่างวันที่ 2 กรกฎาคม - 14 กันยายน 2550 การทดลองในครั้งนี้ตัวแปรวิธีการสอนมี 2 วิธี คือ (1) วิธีการสอนแบบปกติ และ (2) วิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ วิธีการสอนทั้งสองวิธีมีค่าจำกัดความดังนี้

วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้ (1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) มีจุดหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนเนื้อหาใหม่ (2) ชี้นำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้นักเรียนเข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องและเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้องเป็นหลัก (3) ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (4) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) มีจุดหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลายเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและเกิดความสนุกสนาน (5) ขั้นสรุป (Wrap up) เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว สอนโดยอาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จบการศึกษาปริญญาโท มีประสบการณ์ไม่แตกต่างจากผู้วิจัย

วิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ หมายถึง การใช้วิธีการสอนแบบปกติดังกล่าวข้างต้น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง และการให้นักเรียนอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมคุณธรรมด้านความเสียสละ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเมตตากรุณา และความกตัญญู แล้วบันทึกเนื้อหาตามความเข้าใจของนักเรียนเองเพื่อนำไปสู่การสรุปสาระสำคัญของนิทานด้วยคำพูดของนักเรียนเองตามลักษณะของวิธีการบันทึก โดยวิธีการบันทึกนี้เรียกว่า การบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยนำเสนอไว้ในภาคผนวก ข และนำเสนอการดำเนินการสอนตามวิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และวิธีการสอนแบบปกติในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 การดำเนินการสอนตามวิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และวิธีการสอนแบบปกติ

ลำดับ	ป.4ก และ ป.5ข (กลุ่มทดลอง)	ป.4ค และป.5ง (กลุ่มควบคุม)
	วิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์	วิธีการสอนแบบปกติ
1	การปฐมนิเทศ แนะนำการเรียนการสอนและแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์พร้อมทั้งสอนวิธีบันทึกและฝึกให้นักเรียนบันทึกจากการเรียนนิทานอีสปเรื่องกระต่ายกับเต่า	การปฐมนิเทศ แนะนำการเรียนการสอน โดยดำเนินกิจกรรมแนะนำตัวครูและนักเรียนแนะนำตนเอง กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย แนะนำแบบเรียน แบบฝึกหัดที่จะใช้เรียน นัดหมายการใช้สมุดในวิชาภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การเรียนที่ต้องนำมาเรียน แจงวิธีการวัดและประเมินผล
2	การวัดก่อนการทดลอง (Pre-test) ดำเนินการวัดโดยใช้แบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) นิทานอีสปเรื่อง The dog in the manger (ความเสียสละ), แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนครั้งที่ 1	การวัดก่อนการทดลอง (Pre-test) ดำเนินการวัดโดยใช้แบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A),(B), แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนครั้งที่ 1
3	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 3 หน้า 20-26 และนิทานอีสปเรื่อง The ass in the lion's skin (ความกตัญญู) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 3 หน้า 20-23
4	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 3, 4 หน้า 27-31 และนิทานอีสปเรื่อง the fox and the sick lion (ความเมตตากรุณา) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 3 หน้า 23-27
5	การวัดระหว่างการทดลอง วัดด้วยแบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) นิทานอีสปเรื่อง The bull and the goat (ความเมตตากรุณา), แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน, แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อน ครั้งที่ 4	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 4 หน้า 28-31
6	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 4, 5 หน้า 32-36 และนิทานอีสปเรื่อง The two crabs (ความซื่อสัตย์สุจริต) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 4 หน้า 32-35

ตารางที่ 3.4 การดำเนินการสอนตามวิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และวิธีการสอนแบบปกติ (ต่อ)

ลำดับ	ป.4ก และ ป.5ข (กลุ่มทดลอง)	ป.4ค และป.5ง (กลุ่มควบคุม)
	วิธีการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์	วิธีการสอนแบบปกติ
7	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 5 หน้า 37-41 และนิทานอีสปเรื่อง The travelers (ความกตัญญู) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 5 หน้า 36-41
8	การวัดระหว่างการทดลอง วัดด้วยแบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) นิทานอีสปเรื่อง The vain jackdaw (ความซื่อสัตย์สุจริต), แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน, แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อนครั้งที่ 7	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 5 หน้า 42-45
9	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 5,6 หน้า 42-48 และนิทานอีสปเรื่อง The man and his goose (ความกตัญญู) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 6 หน้า 46-49
10	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 6 หน้า 49-55 และนิทานอีสปเรื่อง The gardener and his dog (ความกตัญญู) วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	แบบเรียน Let's go 3 บทที่ 6 หน้า 50-55
11	การวัดหลังการทดลอง (Post-test) วัดด้วยแบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) นิทานอีสปเรื่อง The collier and the fuller (ความกตัญญู) , แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน, แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อนครั้งที่ 10	การวัดหลังการทดลอง (Post-test) วัดด้วยแบบวัดคุณธรรม, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A),(B), แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน, แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อนครั้งที่ 10

ผู้วิจัยนำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อปฐมนิเทศวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ และตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ในภาคผนวก ซ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างและปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 5 ฉบับ

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งวัดความรู้สองด้าน ได้แก่ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความรู้ทางโครงสร้างภาษา

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาลักษณะแบบวัด หลักสูตร แบบเรียนภาษาอังกฤษ เอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) สำหรับการวัดครั้งที่ 1, 4, 7, 10 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

1.3 นำแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศที่มีประสบการณ์ในการสอนระดับประถม จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระดับประถม มีประสบการณ์ในการนิเทศกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากกว่า 20 ปี และมีวิทยฐานะชำนาญการด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งจะช่วยให้ความเห็นได้รอบด้านเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 39 คน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบฉบับทดลอง (Try out) โดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Kr20 มีค่าความเที่ยง = 0.84 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.71 ผู้วิจัยจึงจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับจริง

1.4 ภายหลังจากดำเนินการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Kr20 มีค่าความเที่ยง และค่าอำนาจจำแนกแสดงในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 ความเที่ยงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

วัดครั้งที่	กลุ่มที่วัด	ค่าความเที่ยง	ค่าอำนาจจำแนก
1	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)	0.74	0.14-0.49
4	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.87	0.11-0.69
7	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.83	0.10-0.62
10	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)	0.84	0.20-0.60

จากตารางที่ 3.5 แสดงว่าในการวัดครั้งที่ 1, 4, 7, 10 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) นี้มีความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.74-0.87 จัดว่ามีความเที่ยงสูง ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.10-0.69 แสดงว่าข้อสอบบางข้อยังใช้จำแนกผู้เรียนได้ไม่ตึง แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนโดยการประเมินโดยครู โดยนักเรียน และโดยเพื่อน ร่วมด้วย ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างเครื่องมือไว้ที่ภาคผนวก ข

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ ใช้วัดความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาลักษณะแบบวัด หลักสูตร แบบเรียนภาษาอังกฤษ เอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) สำหรับการวัดครั้งที่ 1-10 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ ซึ่งนิทานอีสปภาษาอังกฤษที่นักเรียนอ่านจำแนกคุณธรรมออกเป็นด้านได้ดังนี้ ความซื่อสัตย์ จำนวน 2 เรื่อง ความกตัญญู จำนวน 5 เรื่อง ความเสียสละ จำนวน 1 เรื่อง ความเมตตากรุณา จำนวน 2 เรื่อง ดังนั้นแบบทดสอบฉบับนี้จึงมีคำถามแตกต่างกันทั้ง 10 ฉบับ แต่มีเนื้อหาเพื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษแล้วตอบคำถามท้ายเรื่องเช่นเดียวกัน

2.3 นำแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศที่มีประสบการณ์ในการสอนระดับประถม จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระดับประถม มีประสบการณ์ในการนิเทศกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากกว่า 20 ปี และมีวิทยฐานะชำนาญการด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งจะช่วยให้ความเห็นได้รอบด้านเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไข และจัดทำแบบทดสอบฉบับจริง

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบโดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Kr20 มีค่าความเที่ยงแสดงในตารางที่ 3.6 ผลการตรวจสอบพบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) มีความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้ ยกเว้นคะแนนจากการวัดครั้งที่ 3 มีค่าความเที่ยงต่ำ เมื่อปรับแก้โดยลดข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์กับข้ออื่นน้อยคือข้อที่ 5 ออกได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.18 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง -0.25-0.55 แสดงว่ามีข้อสอบบางข้อที่คนอ่อนตอบถูกมากกว่าคนเก่ง ผู้วิจัยจึงกลับไปพิจารณาแบบทดสอบในการวัดครั้งที่ 2, 3 และ 4 แล้วพบว่าข้อสอบบางข้อที่ตัวลอง อาจลวงได้ซับซ้อนจนทำให้คนเก่งคิดพิจารณาการเลือกคำตอบที่ถูกต้องจนเกิดการไขว้เขว ส่วนคนอ่อนไม่คิดมากในการตัดสินใจเลือกคำตอบ ผลจากการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเชิงสารสนเทศที่จะนำไปสู่การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยครั้งต่อไป ซึ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จัดว่า

เป็นการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน (Classroom formative assessment) สารสนเทศที่ได้ในครั้งนี้สามารถนำมาใช้ในการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอนเพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อไป

ตารางที่ 3.6 ความเที่ยงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)

วัดครั้งที่	กลุ่มที่วัด	ค่าความเที่ยง	ค่าอำนาจจำแนก
1	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)	0.52	0.05-0.13
2	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.40	-0.25-0.39
3	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.18	-0.13-0.14
4	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.47	-0.03-0.50
5	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.59	0.23-0.43
6	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.41	0.60-0.39
7	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.38	0.08-0.36
8	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.65	0.30-0.50
9	กลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)	0.50	0.11-0.37
10	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)	0.68	0.26-0.55

จากตารางที่ 3.6 จะเห็นว่าในการวัดทุกครั้งความเที่ยงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) อยู่ระหว่าง 0.40-0.68 จัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง เป็นที่น่าสังเกตว่าในการวัดครั้งที่ 3 ได้ค่าความเที่ยงต่ำสุดเท่ากับ 0.18 ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างเครื่องมือไว้ที่ ภาคผนวก ฉ

3. แบบวัดคุณธรรม

แบบวัดคุณธรรม เป็นแบบวัดชนิดมาตรประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) แบ่งคุณธรรมเป็น 4 ด้านได้แก่ ความเมตตากรุณา จำนวน 6 ข้อ ความเสียสละ จำนวน 4 ข้อ ความกตัญญู จำนวน 5 ข้อ ความซื่อสัตย์สุจริต จำนวน 7 ข้อ รวมทั้งสิ้น 22 ข้อ มีเกณฑ์การประเมินเป็น 5 ระดับ คือ 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย, 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบวัดคุณธรรมดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาลักษณะแบบวัด เอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับคุณธรรม

3.2 สืบค้นแบบวัดคุณธรรมที่มีผู้พัฒนาไว้แล้ว และคัดเลือกแบบวัดคุณธรรมในการสอนวิชา Learning behavior ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2550) และแบบวัดคุณธรรมของศูนย์คุณธรรม (2550) มา

พัฒนาขึ้นเป็นแบบวัดคุณธรรมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นแบบวัดคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที ที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนและวัยรุ่น

3.3 ปรับปรุงข้อคำถามในแบบวัดให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 แล้วจัดทำแบบวัดคุณธรรมฉบับทดลอง

3.4 ตรวจสอบคุณภาพแบบวัดคุณธรรม โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 39 คน และนำมาวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงแบบ Chronbach alpha และคัดเลือกข้อที่มีคุณภาพสูง ผลการวิเคราะห์พบว่า คุณธรรมทั้ง 4 ด้าน มีค่าความเที่ยงแสดงในตารางที่ 3.7 และคุณธรรมด้านความกตัญญูมีค่าความเที่ยงต่ำที่สุด ผู้วิจัยจึงพิจารณาลดจำนวนข้อคำถามที่ข้อความสั้นประนี้อย่าง 1 ข้อ ในแบบวัดคุณธรรมฉบับจริง

ตารางที่ 3.7 ความเที่ยงของแบบวัดคุณธรรมฉบับทดลองตามด้านที่วัด

ด้านที่วัด	ค่าความเที่ยง
ความเมตตากรุณา	.83
ความเสียสละ	.88
ความกตัญญูกตเวที	.74
ความซื่อสัตย์สุจริต	.82

3.5 นำแบบวัดคุณธรรมที่วิเคราะห์แล้วไปจัดทำแบบวัดคุณธรรมฉบับจริงสำหรับรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.6 ตรวจสอบคุณภาพแบบวัดคุณธรรม โดยนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงแบบ Chronbach alpha มีค่าความเที่ยงแสดงในตารางที่ 3.8

ตารางที่ 3.8 ความเที่ยงของตัวแปรคุณธรรมตามครั้งที่วัด ด้านที่วัด

วัดครั้งที่	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)			
	เมตตา	เสียสละ	กตัญญู	ซื่อสัตย์
1	0.83	0.80	0.81	0.48
4	*0.83	*0.83	*0.81	*0.65
7	*0.85	*0.86	*0.81	*0.54
10	0.86	0.84	0.80	0.52

หมายเหตุ *หมายถึงวัดเฉพาะในกลุ่ม ป.4ก, ป.5ข

จากตารางที่ 3.8 จะเห็นว่าค่าความเที่ยงของแบบวัดคุณธรรมในการวัดครั้งที่ 1, 4, 7, 10 ของตัวแปรคุณธรรมด้านเมตตา เสียสละ กตัญญู มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.80-0.86 จัดว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ใน

ระดับสูง เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.48-0.65 จัดว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างเครื่องมือไว้ที่ ภาคผนวก จ

4. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เป็นแบบบันทึกผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนโดยครู โดยก่อนประเมินครูได้ศึกษาประวัติ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียน เพื่อรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลและสามารถประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียนได้ถูกต้อง แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนมี 3 ด้าน ดังนี้ ความสนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน, การตอบคำถาม การบันทึกผลการประเมินใช้แบบมาตราประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) จำนวน 3 ข้อ โดยมีเกณฑ์การประเมินเป็น 4 ระดับ คือ 4 หมายถึง ดีมาก, 3 หมายถึง ดี, 2 หมายถึง พอใช้, 1 หมายถึง ปรับปรุง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

4.2 ศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนจาก ผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ (2550)

4.3 กำหนดพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ต้องการวัดรวม 3 ด้าน ได้แก่ ความ

สนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน, การตอบคำถาม และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับคุณภาพของพฤติกรรม ดังนี้

ด้านความสนใจเรียน

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	สนใจบทเรียนและส่งงานสม่ำเสมอโดยครูไม่ต้องทวง
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	สนใจบทเรียนและส่งงานโดยครูเตือนบางครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	สนใจบทเรียนปานกลาง ครูเตือนให้ส่งงานบ่อยครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	สนใจบทเรียนน้อย ครูเตือนให้ส่งงานบ่อยครั้ง

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนเสมอ
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนน้อยครั้งครูต้องกระตุ้น

ด้านการตอบคำถาม

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนอยู่เสมอ
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนน้อยครั้งครูต้องกระตุ้น

4.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนฉบับจริง

4.5 ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียน โดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Chronbach alpha ผลการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนจากการประเมินโดยครูครั้งที่ 1, 4, 7, 10 รวม 4 ครั้ง มีค่าความเที่ยงแสดงในตารางที่ 3.9 จากตารางที่ 3.9 จะเห็นว่าค่าความเที่ยงของแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนนี้อยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างเครื่องมือไว้ที่ภาคผนวก ค

5. แบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนเพื่อน

แบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนเพื่อน เป็นแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนโดยตนเอง และโดยเพื่อน กำหนดให้นักเรียน 1 คน ประเมินเพื่อน 1 คน ประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนรวม 3 ด้านดังนี้ ความสนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน, การตอบคำถาม การบันทึกผลการประเมินใช้แบบมาตราประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) จำนวน 3 ข้อ โดยมีเกณฑ์การประเมินเป็น 4 ระดับ คือ 4 หมายถึง ดีมาก, 3 หมายถึง ดี, 2 หมายถึง พอใช้, 1 หมายถึง ปรับปรุง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนเพื่อน ดังต่อไปนี้

5.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการเรียนภาษาอังกฤษ กำหนดพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ต้องการวัดรวม 3 ด้าน ได้แก่ ความสนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน, การตอบคำถาม

5.2 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับคุณภาพของพฤติกรรม ดังนี้

ด้านความสนใจเรียน

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	สนใจบทเรียนและส่งงานทุกครั้ง
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	สนใจบทเรียนและส่งงานบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	สนใจบทเรียนปานกลาง ส่งงานบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	สนใจบทเรียนน้อย ไม่ค่อยส่งงาน

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนทุกครั้ง
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนน้อยครั้ง

ด้านการตอบคำถาม

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนทุกครั้ง
---	-------------------	---------	-----------------------------------

- 3 หมายความว่า ดี หมายถึง พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
 2 หมายความว่า พอใช้ หมายถึง พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบางครั้ง
 1 หมายความว่า ปรับปรุง หมายถึง พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนน้อยครั้ง

5.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อนฉบับจริง

5.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อน โดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Chronbach alpha ผลการประเมินตนเอง และผลการประเมินเพื่อนรวม 3 ครั้ง มีค่าความเที่ยง แสดงในตารางที่ 3.9 จากตารางที่ 3.9 จะเห็นว่าค่าความเที่ยงของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเอง และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อนนี้มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.75-0.90 แสดงว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างเครื่องมือไว้ที่ ภาคผนวก ง

ตารางที่ 3.9 ความเที่ยงของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนตามครั้งที่วัดและด้านที่วัด

วัดครั้งที่	กลุ่มทดลอง(ป.4ก, ป.5ข) และกลุ่มควบคุม (ป.4ค, ป.5ง)		
	ประเมินโดยครู	ประเมินโดยตนเอง	ประเมินโดยเพื่อน
1	*0.76	ไม่มีการวัดเนื่องจากเป็นการวัดก่อนการทดลอง	ไม่มีการวัดเนื่องจากเป็นการวัดก่อนการทดลอง
4	*0.80	*0.84	*0.83
7	*0.80	*0.75	*0.90
10	0.88	0.83	0.80

หมายเหตุ * หมายถึงวัดเฉพาะในกลุ่มทดลอง (ป.4ก, ป.5ข)

โดยสรุปผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือพบว่า ค่าความเที่ยงอยู่ในระดับปานกลางถึงสูงเกือบทุกตัวแปร แสดงว่าเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้มีคุณภาพด้านความเที่ยงเป็นที่น่าพอใจ

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. วางแผนการรวบรวมข้อมูลแต่ละตัวแปรที่ศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ระหว่างวันที่ 2 กรกฎาคม – 14 กันยายน 2550 การดำเนินการรวบรวมข้อมูลใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดโดยกำหนดเป็นปฏิทินการรวบรวมข้อมูลเสนอไว้ในตารางที่ 3.10

ตารางที่ 3.10 ปฏิทินการรวบรวมข้อมูล

ลำดับ	การรวบรวมข้อมูล	ป.4 ก	ป.5 ข	ป.4 ค	ป.5 ง
		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
1	การวัดครั้งที่ 1 การทดสอบก่อนเรียน : แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) แบบวัดคุณธรรม แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน	✓	✓	✓	✓
2	การวัดครั้งที่ 2: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
3	การวัดครั้งที่ 3: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
4	การวัดครั้งที่ 4: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) แบบวัดคุณธรรม แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อน	✓	✓		
5	การวัดครั้งที่ 5: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
6	การวัดครั้งที่ 6: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
7	การวัดครั้งที่ 7: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) แบบวัดคุณธรรม แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อน	✓	✓		
8	การวัดครั้งที่ 8: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
9	การวัดครั้งที่ 9: แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)	✓	✓		
10	การวัดครั้งที่ 10: การทดสอบหลังเรียน : แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) แบบวัดคุณธรรม แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเองและเพื่อน	✓	✓	✓	✓

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย แบ่งเป็น 4 ตอน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน และการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยอีก 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานได้แบ่งการนำเสนอเป็นสองตอนได้แก่

ตอนที่ 1.1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตาราง

ตอนที่ 1.2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรคุณธรรม

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตาราง แจกแจงความถี่

ตอนที่ 1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยาย

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ความเบ้ (skewness) ความโด่ง (kurtosis) จากการวัดทุกครั้งของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู โดยตนเอง โดยเพื่อน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ตามสมมติฐานวิจัยข้อ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดครั้งที่ 1, 10 (การทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน) ด้วยค่าสถิติ t-test for Dependent Samples

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนรวม 4-10 ครั้ง

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ตามสมมติฐานวิจัยข้อ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัด 4 ครั้ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 8 ครั้ง และจากการวัดก่อนการทดลอง (pre-test) และหลังการทดลอง (post-test) อีก 2 ครั้ง รวมเป็น 10 ครั้ง และการวัดคุณธรรมรวม 4 ด้านจากการวัด 4 ครั้งเพื่อศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงว่าเป็นแบบเส้นตรงหรือเส้นโค้ง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated measure ANOVA)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ตามสมมติฐานวิจัยข้อ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) และ (B) , คุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ 2 ทาง (two way repeated measure ANOVA) โดยมีตัวแปรต้นคือวิธีการสอนและระดับชั้น

ผู้วิจัยนำเสนอตารางสรุปการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย แสดงในตารางที่ 3.11

ตารางที่ 3.11 สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	เครื่องมือ	ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ,คุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน	1.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) 2. แบบวัดคุณธรรม 3.แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน	1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดครั้งที่ 1, 10 2. คะแนนคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดครั้งที่ 1, 10 3. คะแนนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการวัดครั้งที่ 1, 10	ค่าสถิติ t-test for Dependent Samples
2. ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์จากการวัดทั้ง 4-10 ครั้งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นแบบเส้นโค้งพาราโบลาแบบโค้งคว่ำ	1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) 3. แบบวัดคุณธรรม 4. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน	1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัด 4 ครั้ง 2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 8 ครั้ง และจากการวัดก่อนการทดลอง (pre-test) และหลังการทดลอง (post-test) อีก 2 ครั้ง รวมเป็น 10 ครั้ง 3. คะแนนคุณธรรมรวม 4 ด้านจากการวัด 4 ครั้ง 4. คะแนนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการวัดรวม 4 ครั้ง	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated measure ANOVA)

ตารางที่ 3.11 (ต่อ) สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	เครื่องมือ	ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
3. วิธีการสอนและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการประเมินโดยครู	1.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) 2.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) 3. แบบวัดคุณธรรม 4. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน	1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) และ (B) 2.คะแนนคุณธรรมรวม 4 ด้าน 3.คะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ 2 ทาง (two way repeated measure ANOVA)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 3 ตอน ตามหลักการวิเคราะห์ข้อมูล 1 ตอน และตามสมมติฐานการวิจัย 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนรวม 8 ครั้ง ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) ผลการวิเคราะห์แต่ละตอนมีดังต่อไปนี้

เพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์แทนค่าตัวแปรทั้งหมดดังต่อไปนี้

VARIABLE	= ตัวแปร
ACHai	= ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A)วัดครั้งที่ i (i=1,4,7,10)
ACHbi	= ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B)วัดครั้งที่ i (i=1-10)
TBHi	= พฤติกรรมการเรียนประเมินโดยครูวัดครั้งที่ i (i=1,4,7,10)
SBHi	= พฤติกรรมการเรียนประเมินโดยตนเองวัดครั้งที่ i (i=4,7,10)
FBHi	= พฤติกรรมการเรียนประเมินโดยเพื่อนวัดครั้งที่ i (i=4,7,10)
MORi	= คุณธรรมวัดครั้งที่ i (i=1,4,7,10)
N	= จำนวน
Minimum	= ต่ำสุด
Maximum	= สูงสุด
Mean	= ค่าเฉลี่ย
Standard Deviation	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Skewness	= ความเบ้
Kurtosis	= ความโด่ง
Source	= แหล่งความแปรปรวน
Error	= ความคลาดเคลื่อน
Type III Sum of Squares	= ผลรวมกำลังที่สองชนิดที่ III (Type III Sum of squared deviations)
df	= องศาอิสระ (degrees of freedom)
Mean Square	= ค่าเฉลี่ยของกำลังสอง (Mean squared deviation)
F	= ค่าสถิติ F
P	= ระดับความน่าจะเป็น (Probability)
(I) TIME	= ช่วงเวลาที่ I

(J) TIME	= ช่วงเวลาที่ J
Mean Difference (I-J)	= ผลต่างของค่าเฉลี่ยช่วงที่ I และ J
Std. Error	= ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)
Sig.	= ระดับนัยสำคัญ (Significant level)
Multivariate Test (b)	= การทดสอบพหุนาม
Effect	= อิทธิพล
Tests of Within-Subjects Effects	= ผลการทดสอบอิทธิพลภายในหน่วยตัวอย่าง
Error (FACTOR 1)	= ความคลาดเคลื่อนของ factor ที่ 1
Hypothesis df	= องศาอิสระของสมมติฐาน
Error df	= องศาอิสระของความคลาดเคลื่อน
Tests of Within-Subjects Contrasts	= การเปรียบเทียบอิทธิพลภายในหน่วยตัวอย่าง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็นสามตอน ตอนที่ 1.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรคุณธรรม ตอนที่ 1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยาย ดังนี้

ตอนที่ 1.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำแนกตามการจัดกระทำ (Treatment) ได้ 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตามระดับชั้นที่ศึกษาได้ 2 ระดับ คือ กลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษาปีที่ 4 และกลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษาปีที่ 5 มีอายุเฉลี่ย 9 ปี และ 10 ปี ตามลำดับ

ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองมีจำนวนเพศชายร้อยละ 45 กลุ่มควบคุมมีจำนวนเพศชายร้อยละ 50 แสดงว่ากลุ่มควบคุมมีจำนวนสูงกว่าเล็กน้อย ส่วนเพศหญิงกลุ่มทดลองมีจำนวนเพศหญิงร้อยละ 55 กลุ่มควบคุมมีจำนวนเพศหญิงร้อยละ 50 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีจำนวนสูงกว่าเล็กน้อย

ในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลองมีจำนวนเพศชายร้อยละ 50 กลุ่มควบคุมมีจำนวนเพศชายร้อยละ 57.5 แสดงว่ากลุ่มควบคุมมีจำนวนสูงกว่าเล็กน้อย ส่วนเพศหญิงกลุ่มทดลองมีจำนวนเพศหญิงร้อยละ 50 กลุ่มควบคุมมีจำนวนเพศหญิงร้อยละ 42.5 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีจำนวนสูงกว่าเล็กน้อย ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เสนอไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง		
เพศชาย	14	45
เพศหญิง	17	55
รวม	31	100
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม		
เพศชาย	15	50
เพศหญิง	15	50
รวม	30	100
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง		
เพศชาย	20	50
เพศหญิง	20	50
รวม	40	100
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุม		
เพศชาย	23	57.5
เพศหญิง	17	42.5
รวม	40	100

ตอนที่ 1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของแบบวัดคุณธรรม ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็นสองตอน ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและตามครั้งที่วัด ผลการวิเคราะห์นำเสนอ ดังนี้

ตอนที่ 1.2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรคุณธรรมวัดครั้งที่ 1,4,7,10 ของกลุ่มทดลอง

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 1 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดยพฤติกรรมที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 49.30 คือ เป็นกันเอง จริงใจ การแสดงพฤติกรรมในระดับมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 45.10 คือ ไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่น เวลาสอบ ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด (1) จำนวนนักเรียนตอบสูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ 45.10 ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน
ของกลุ่มทดลอง

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 1												
ช่วยเหลือ	1	1.40	3	4.20	31	43.70	31	43.70	5	7.00	71	100.00
ให้คำแนะนำ	4	5.60	15	21.10	30	42.30	15	21.10	7	9.90	71	100.00
กันเองจริงใจ	2	2.80	4	5.60	16	22.50	35	49.30	14	19.70	71	100.00
เอื้อเฟื้อ	4	5.60	8	11.30	24	33.80	28	39.40	7	9.90	71	100.00
ห่วงใยเพื่อน	4	5.60	11	15.50	26	36.60	24	33.80	6	8.50	71	100.00
ช่วยโดยไม่มีอคติ	3	4.20	5	7.00	28	39.40	22	31.00	13	18.30	71	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	5	7.00	10	14.10	22	31.00	21	29.60	13	18.30	71	100.00
ทำเพื่อมหาชน	7	9.90	9	12.70	33	46.50	17	23.90	5	7.00	71	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	4	5.60	9	12.70	26	36.60	22	31.00	10	14.10	71	100.00
มุ่งมหาชนสุข	5	7.00	8	11.30	30	42.30	21	29.60	7	9.90	71	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	0	0.00	5	7.00	19	26.80	25	35.20	22	31.00	71	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	2	2.80	4	5.60	22	31.00	23	32.40	20	28.20	71	100.00
ไหว้ขอบคุณ	10	14.10	6	8.50	28	39.40	13	18.30	14	19.70	71	100.00
ให้โดยไม่หวัง	4	5.60	4	5.60	17	23.90	30	42.30	16	22.50	71	100.00
รู้บุญคุณ	3	4.20	5	7.00	22	31.00	31	43.70	10	14.10	71	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	7	9.90	16	22.50	31	43.70	9	12.70	9	11.30	71	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	3	4.20	6	8.50	34	47.90	24	33.80	4	5.60	71	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	9	12.70	2	2.80	8	11.30	20	28.10	32	45.10	71	100.00
ไม่คดโกง	5	7.00	5	7.00	19	26.80	27	38.00	15	21.10	71	100.00
โกหกให้ตัวรอด	17	23.90	30	42.30	8	11.30	11	15.50	5	7.00	71	100.00
ให้ของคนที่ช่วย	32	45.10	12	16.90	12	16.90	10	14.10	5	7.00	71	100.00
เชื่อในความสัตย์	2	2.80	4	5.60	12	16.90	23	32.40	30	42.30	71	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน
ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 4 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดยพฤติกรรม
ที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 54.90 คือ ยินดีช่วยเหลือเพื่อนๆ ไม่ดูตาย และแนะนำเพื่อให้
เกิดสุข การแสดงพฤติกรรมในระดับพฤติกรรมมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบคิดเป็นร้อยละ
45.10 และ 43.70 ตรงกับพฤติกรรมไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่นเวลาสอบ และมีความเชื่อว่า”ความ
ซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติของคนดี” ตามลำดับ ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด(1) จำนวนนักเรียน
ตอบสูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ 36.60 ดังตาราง
ที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 4 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน
ของกลุ่มทดลอง

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 4												
ช่วยเหลือ	0	0.00	2	2.80	23	32.40	39	54.90	7	9.90	71	100.00
ให้คำแนะนำ	2	2.80	5	7.00	18	25.40	39	54.90	7	9.90	71	100.00
กันเองจริงใจ	0	0.00	6	8.50	18	25.40	28	39.40	19	26.80	71	100.00
เอื้อเฟื้อ	1	1.40	7	9.90	21	29.60	36	50.70	6	8.50	71	100.00
ห่วงใยเพื่อน	1	1.40	8	11.30	31	43.70	21	29.60	10	14.10	71	100.00
ช่วยโดยไม่มีอคติ	1	1.40	8	11.30	19	26.80	33	46.50	10	14.10	71	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	3	4.20	8	11.30	30	42.30	24	33.80	6	8.50	71	100.00
ทำเพื่อมหาชน	1	1.40	12	16.90	31	43.70	22	31.00	5	7.00	71	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	0	0.00	5	7.00	29	40.80	32	45.10	5	7.00	71	100.00
มุ่งมหาชนสุข	1	1.40	7	9.90	22	31.00	33	46.50	8	11.30	71	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	0	0.00	2	2.80	14	19.70	24	33.80	6	8.50	71	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	0	0.00	5	7.00	15	21.10	32	45.10	19	26.80	71	100.00
ไหว้ขอบคุณ	5	7.00	9	12.70	22	31.00	24	33.80	11	15.50	71	100.00
ให้โดยไม่หวัง	0	0.00	8	11.30	11	15.50	36	50.70	16	22.50	71	100.00
รู้บุญคุณ	1	1.40	5	7.00	16	22.50	35	49.30	14	19.70	71	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	6	8.50	22	31.00	25	35.20	12	16.90	6	8.50	71	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	4	5.60	5	7.00	34	47.90	22	31.00	6	8.50	71	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	6	8.50	5	7.00	9	12.70	19	26.80	32	45.10	71	100.00
ไม่คดโกง	6	8.50	3	4.20	15	21.10	28	39.40	19	26.80	71	100.00
โกหกให้ตัวรอด	21	29.60	19	26.80	18	25.40	8	11.30	5	7.00	71	100.00
ให้ของคนที่ช่วย	26	36.60	20	28.20	12	16.90	9	12.70	4	5.60	71	100.00
เชื่อในความสัตย์	1	1.40	3	4.20	12	16.90	24	33.80	31	43.70	71	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน
ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 7 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดยพฤติกรรม
ที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 60.50 คือ ยินดีช่วยเหลือเพื่อนๆ ไม่ดูตาย การแสดง
พฤติกรรมในระดับพฤติกรรมมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบคิดเป็นร้อยละ 49.30 ตรงกับ
พฤติกรรมมีความเชื่อว่า”ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติของคนดี” ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด
(1) จำนวนนักเรียนตอบสูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อย
ละ 45.10 ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 7 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน
ของกลุ่มทดลอง

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 7												
ช่วยเหลือ	0	0.00	0	0.00	15	21.10	43	60.50	13	18.30	71	100.00
ให้คำแนะนำ	0	0.00	3	4.20	20	28.20	30	42.30	18	25.40	71	100.00
กันเองจริงใจ	0	0.00	1	1.40	19	26.80	27	38.00	24	33.80	71	100.00
เอื้อเฟื้อ	0	0.00	2	2.80	21	29.60	37	52.10	11	15.50	71	100.00
ห่วงใยเพื่อน	0	0.00	5	7.00	17	23.90	40	56.30	9	12.70	71	100.00
ช่วยโดยไม่มีอคติ	1	1.40	3	4.20	20	28.20	29	40.80	18	25.40	71	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	1	1.40	3	4.20	23	32.40	32	45.10	12	16.90	71	100.00
ทำเพื่อมหาชน	1	1.40	6	8.50	18	25.40	39	54.90	7	9.90	71	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	1	1.40	4	5.60	20	28.20	29	40.80	17	23.90	71	100.00
มุ่งมหาชนสุข	2	2.80	3	4.20	21	29.60	28	39.40	17	23.90	71	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	0	0.00	2	2.80	15	21.10	23	32.40	31	43.70	71	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	0	0.00	2	2.80	17	23.90	29	40.80	23	32.40	71	100.00
ไหว้ขอบคุณ	9	12.70	9	12.70	15	21.10	21	29.60	17	23.90	71	100.00
ให้โดยไม่หวัง	0	0.00	5	7.00	13	18.30	35	49.30	18	25.40	71	100.00
รู้บุญคุณ	1	1.40	5	7.00	14	19.70	31	43.70	20	28.20	71	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	18	25.40	15	21.10	15	21.10	17	23.90	6	8.50	71	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	2	2.80	1	1.40	25	35.20	30	42.30	13	18.30	71	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	6	8.50	1	1.40	16	22.50	18	25.40	30	42.30	71	100.00
ไม่คดโกง	5	7.00	1	1.40	15	21.10	25	35.20	25	35.20	71	100.00
โกหกให้ตัวรอด	19	26.80	20	28.20	13	18.30	11	15.50	8	11.30	71	100.00
ให้ของคนที่ช่วย	32	45.10	8	11.30	15	21.10	11	15.50	5	7.00	71	100.00
เชื่อในความสัตย์	1	1.40	0	0.00	16	22.50	19	26.80	35	49.30	71	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน
ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 10 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดย
พฤติกรรมที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 50.70 คือ ยินดีช่วยเหลือเพื่อนๆ ไม่ดูตาย ในการ
แสดงพฤติกรรมระดับพฤติกรรมมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบคิดเป็นร้อยละ 49.30, 43.70 และ
50.70 ตรงกับพฤติกรรมไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่นเวลาสอบ, ไม่คดโกงในเรื่องต่างๆ และมีความเชื่อ
ว่า”ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติของคนดี” ตามลำดับ ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด(1) จำนวน
นักเรียนตอบสูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ 56.30

จากการวัดคุณธรรมทั้งสิ้นครั้งนี้เป็นที่สังเกตว่า ในการวัดทุกครั้งพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง สอดคล้องกันทุกครั้งที่ในการวัดในระดับน้อยที่สุด(1) คือพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วย ทำรายงาน ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 10 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน ของกลุ่มทดลอง

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 10												
ช่วยเหลือ	0	0.00	1	1.40	14	19.70	36	50.70	20	28.20	71	100.00
ให้คำแนะนำ	0	0.00	4	5.60	17	23.90	26	36.60	24	33.80	71	100.00
กันเองจริงจัง	0	0.00	1	1.40	22	31.00	22	31.00	26	36.60	71	100.00
เอื้อเฟื้อ	0	0.00	1	1.40	24	33.80	30	42.30	16	22.50	71	100.00
ห่วงใยเพื่อน	0	0.00	1	1.40	28	39.40	27	38.00	14	19.70	71	100.00
ช่วยโดยไม่มีอคติ	0	0.00	5	7.00	19	26.80	28	39.40	19	26.80	71	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	0	0.00	4	5.60	28	39.40	26	36.60	13	18.30	71	100.00
ทำเพื่อมหาชน	0	0.00	2	2.80	32	45.10	31	43.60	6	8.50	71	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	0	0.00	2	2.80	25	35.20	28	39.40	16	22.50	71	100.00
มุ่งหาความสุข	0	0.00	4	5.60	22	31.00	32	45.10	13	18.30	71	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	0	0.00	1	1.40	14	19.70	24	33.80	32	45.10	71	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	0	0.00	1	1.40	18	25.40	24	33.80	28	39.40	71	100.00
ไหว้ขอบคุณ	3	4.20	8	11.30	20	28.20	26	36.60	14	19.70	71	100.00
ให้โดยไม่หวัง	0	0.00	3	4.20	16	22.50	24	33.80	28	39.40	71	100.00
รู้บุญคุณ	2	2.80	0	0.00	15	21.10	35	49.30	19	26.80	71	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	20	28.20	19	26.80	13	18.30	13	18.30	6	8.50	71	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	2	2.80	1	1.40	25	35.20	31	43.70	12	16.90	71	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	6	8.50	4	5.60	10	14.10	16	22.50	35	49.30	71	100.00
ไม่คดโกง	3	4.20	2	2.80	13	18.30	22	31.00	31	43.70	71	100.00
โกหกให้ตัวรอด	26	36.60	17	23.90	17	23.90	6	8.50	5	7.00	71	100.00
ให้ของคนที่ช่วย	40	56.30	7	9.90	13	18.30	6	8.50	5	7.00	71	100.00
เชื่อในความสัตย์	1	1.40	1	1.40	13	18.30	20	28.20	36	50.70	71	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

ตอนที่ 1.2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรคุณธรรมวัดครั้งที่ 1,10

ของกลุ่มควบคุม

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 1 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดยพฤติกรรม ที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 57.10 คือ ตอบแทนผู้มีพระคุณด้วยความเต็มใจ การแสดง พฤติกรรมในระดับมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบคิดเป็นร้อยละ 50.00 และ 48.60 คือ ไม่ลอก

หรือดูข้อสอบของคนอื่นเวลาสอบ และมีความเชื่อว่า ”ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติของคนดี” ตามลำดับ ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด (1) จำนวนนักเรียนตอบสูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อน เพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ 44.30 ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน ของกลุ่มควบคุม

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 1												
ช่วยเหลือ	0	0.00	2	2.90	29	41.40	32	45.70	7	10.00	70	100.00
ให้คำแนะนำ	1	1.40	8	11.40	29	41.40	23	32.90	9	12.90	70	100.00
กันเองจริงจัง	1	1.40	4	5.70	19	27.10	29	41.40	17	24.30	70	100.00
เอื้อเฟื้อ	1	1.40	5	7.10	31	44.30	26	37.10	7	10.00	70	100.00
ห่วงใยเพื่อน	4	5.70	7	10.00	30	42.90	20	28.60	9	12.90	70	100.00
ช่วยโดยไม่ถือคติ	1	1.40	4	5.70	28	40.00	30	42.90	7	10.00	70	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	2	2.90	12	17.10	28	40.00	19	27.10	9	12.90	70	100.00
ทำเพื่อมหาชน	5	7.10	10	14.30	35	50.00	18	25.70	2	2.90	70	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	2	2.90	8	11.40	35	50.00	17	24.30	8	11.40	70	100.00
มุ่งหาความสุข	3	4.30	7	10.00	31	44.30	20	28.60	9	12.90	70	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	3	4.30	14	20.00	34	48.50	26	37.10	19	27.10	70	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	0	0.00	3	4.30	11	15.70	40	57.10	16	22.90	70	100.00
ไหว้ขอบคุณ	6	8.60	7	10.00	28	40.00	14	20.00	15	21.40	70	100.00
ให้โดยไม่หวัง	0	0.00	4	5.70	20	28.60	31	44.30	15	21.40	70	100.00
รู้บุญคุณ	0	0.00	6	8.60	19	27.10	35	50.00	10	14.30	70	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	6	8.60	22	31.40	28	40.00	11	15.70	3	4.30	70	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	1	1.40	6	8.60	35	50.00	20	28.60	8	11.40	70	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	6	8.60	1	1.40	11	15.70	17	24.30	35	50.00	70	100.00
ไม่คดโกง	5	7.10	4	5.70	15	21.40	28	40.00	18	25.70	70	100.00
โกหกให้ตัวรอด	24	34.30	23	32.90	17	24.30	2	2.90	4	5.70	70	100.00
ให้ของคนที่ยกย่อง	31	44.30	16	22.90	13	18.60	7	10.00	3	4.30	70	100.00
เชื่อในความสัตย์	5	7.10	12	17.10	11	15.70	8	11.40	34	48.60	70	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

การวัดคุณธรรมครั้งที่ 10 นักเรียนส่วนใหญ่แสดงพฤติกรรมในระดับมาก(4) โดย พฤติกรรมที่มีจำนวนนักเรียนตอบสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 52.90 คือ ยินดีช่วยเหลือเพื่อนๆ ไม่ดูตาย, ระลึกถึงผู้มีพระคุณอย่างสม่ำเสมอ และตอบแทนบุญคุณโดยไม่หวังคำชื่นชม ยกย่อง ตามลำดับ ในการแสดง พฤติกรรมระดับพฤติกรรมมากที่สุด(5) มีพฤติกรรมที่นักเรียนตอบคิดเป็นร้อยละ 61.40 ตรงกับพฤติกรรม

ไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่นเวลาสอบ ส่วนการแสดงพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด(1) จำนวนนักเรียนตอบ สูงสุดในพฤติกรรมให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ 51.40

จากการวัดคุณธรรมทั้งสองครั้งเป็นที่สังเกตว่า ในการวัดทั้งสองครั้งพฤติกรรมที่นักเรียน แสดงสอดคล้องกันทุกครั้งที่วัดในระดับมากที่สุด(5) คือพฤติกรรมไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่น และ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงสอดคล้องกันทุกครั้งที่วัดในระดับน้อยที่สุด(1) คือพฤติกรรมให้ของหรือเงิน แก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ตารางแจกแจงความถี่ของแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 10 จำแนกคุณธรรมเป็นด้าน ของกลุ่มควบคุม

	1=น้อยที่สุด		2=น้อย		3=ปานกลาง		4=มาก		5=มากที่สุด		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ครั้งที่ 10												
ช่วยเหลือ	0	0.00	2	2.90	20	28.60	37	52.90	11	15.70	70	100.00
ให้คำแนะนำ	2	2.90	2	2.90	24	34.30	28	40.00	14	20.00	70	100.00
กันเองจริงใจ	1	1.40	3	4.30	17	24.30	25	35.70	24	34.30	70	100.00
เอื้อเฟื้อ	0	0.00	2	2.90	26	37.10	34	48.60	8	11.40	70	100.00
ห่วงใยเพื่อน	1	1.40	7	10.00	18	25.70	28	40.00	16	22.90	70	100.00
ช่วยโดยไม่คิด	1	1.40	10	14.30	22	31.40	27	38.60	10	14.30	70	100.00
ทำเพื่อสาธารณะ	1	1.40	12	17.10	17	24.30	23	32.90	17	24.30	70	100.00
ทำเพื่อมหาชน	3	4.30	4	5.70	23	32.90	33	47.20	7	10.00	70	100.00
มุ่งสุขส่วนรวม	1	1.40	7	10.00	20	28.60	22	31.50	20	28.60	70	100.00
มุ่งมหาชนสุข	2	2.90	3	4.30	23	32.90	27	38.60	15	21.40	70	100.00
ระลึกผู้มีพระคุณ	0	0.00	0	0.00	9	12.90	37	52.90	24	34.30	70	100.00
ตอบแทนบุญคุณ	0	0.00	2	2.90	13	18.60	27	38.60	28	40.00	70	100.00
ไหว้ขอบคุณ	3	4.30	8	11.40	16	22.90	25	35.70	18	25.70	70	100.00
ให้โดยไม่หวัง	1	1.40	1	1.40	12	17.10	37	52.90	19	27.10	70	100.00
รู้บุญคุณ	2	2.90	1	1.40	18	25.70	32	45.70	17	24.30	70	100.00
พูดทำไม่ตรงกัน	15	21.40	24	34.30	13	18.60	17	24.30	1	1.40	70	100.00
เป็นที่ไว้วางใจ	0	0.00	8	11.40	23	32.90	24	34.30	15	21.40	70	100.00
ไม่ลอกข้อสอบ	3	4.30	1	1.40	6	8.60	17	24.30	43	61.40	70	100.00
ไม่คดโกง	2	2.90	1	1.40	14	20.00	26	37.10	27	38.60	70	100.00
โกหกให้ตัวรอด	24	34.30	21	30.00	12	17.10	8	11.40	5	7.10	70	100.00
ให้ของคนที่ยก	36	51.40	10	14.30	12	17.10	7	10.00	5	7.10	70	100.00
เชื่อในความสัตย์	2	2.90	3	4.30	7	10.00	18	25.70	40	57.10	70	100.00

หมายเหตุ ข้อความพฤติกรรมที่ปรากฏในตารางเป็นข้อความอย่างย่อ เพื่อให้เหมาะกับการนำเสนอใน ตาราง ผู้วิจัยแสดงข้อความสมบูรณ์ในแบบวัดคุณธรรมข้อที่ 1.1-4.7 ในภาคผนวก จ

ตอนที่ 1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยาย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยาย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 8 ตอน ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา และตามครั้งที่วัด ผลการวิเคราะห์นำเสนอ ดังนี้

ตอนที่ 1.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ของกลุ่มทดลอง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ของกลุ่มทดลอง ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.8 ในที่นี้ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) วัดครั้งที่ 1 (ACHa1) และวัดครั้งที่ 10 (ACHa10) เท่ากับ 10.52 และ 10.58 ตามลำดับ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ในการวัดครั้งที่ 4 (ACHa4) และครั้งที่ 7 (ACHa7) ลดลง และเพิ่มขึ้นในการวัดครั้งที่ 10 (ACHa10) ความความเบ้ (skewness) ในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นบวก ค่าความโด่ง (Kurtosis) ในการวัดทุกครั้งเป็นค่าลบ แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ในการวัดทุกครั้งของนักเรียนมีการกระจายค่อนข้างมาก ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) กลุ่มทดลอง

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
ACHa1	71	1	20	10.52	3.97	0.44	-0.03
ACHa4	71	0	19	9.27	4.94	0.30	-0.81
ACHa7	71	0	20	8.66	4.84	0.76	-0.34
ACHa10	71	3	19	10.58	4.77	0.16	-1.21

ตอนที่ 1.3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ของกลุ่มควบคุม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ของกลุ่มควบคุม ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.9 ในที่นี้ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) วัดครั้งที่ 1 (ACHa1) และวัดครั้งที่ 10 (ACHa10) เท่ากับ 10.46 และ 12.06 ตามลำดับ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าความความเบ้ (skewness) ในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเป็นบวก แต่ในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเป็นลบ ค่าความโด่ง (Kurtosis) ในการวัดทั้งสองครั้งเป็นค่าลบ แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ในการวัดทั้งสองครั้งของนักเรียนมีการกระจายค่อนข้างมาก ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) กลุ่มควบคุม

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
ACHa1	70	1	20	10.46	3.91	0.02	-0.47
ACHa10	70	0	20	12.06	4.43	-0.31	-0.57

ตอนที่ 1.3.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) ของกลุ่มทดลอง

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากการวัดครั้งที่ 1-10 (ACHb1-ACHb10) ดังตารางที่ 4.10 ซึ่งเป็นการวัดระดับความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง พบว่าการวัดครั้งที่ 2 นิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความกตัญญูมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.65 ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B)ในการวัดครั้งที่ 7 จากนิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.70 เป็นที่น่าสังเกตว่าความความเบ้ (skewness)ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากการวัดครั้งที่ 2 และ 4 เป็นลบ ส่วนการวัดครั้งที่ 1, 3, 5, 6, 7, 8, 9,10 เป็นบวก แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่จะได้คะแนนดีจากนิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความกตัญญูและความเมตตากรุณา ส่วนค่าความโด่งของการวัดทั้ง 9 ครั้งเป็นลบ ยกเว้นการวัดครั้งที่ 7 แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากนิทานอีสปทุกเรื่อง ยกเว้นนิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต มีการกระจายค่อนข้างมาก ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) กลุ่มทดลอง

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
ACHb1	71	0	5	2.17	1.44	0.31	-0.83
ACHb2	71	0	5	2.65	1.24	-0.03	-0.43
ACHb3	71	0	4	2.34	0.94	0.01	-0.47
ACHb4	71	0	5	2.30	1.24	-0.03	-0.64
ACHb5	71	0	5	1.93	1.33	0.73	-0.02
ACHb6	71	0	5	2.17	1.31	0.19	-0.35
ACHb7	71	0	5	1.70	1.29	0.82	0.29
ACHb8	71	0	5	2.59	1.58	0.02	-1.09
ACHb9	71	0	5	2.28	1.39	0.20	-0.86
ACHb10	71	0	5	2.03	1.75	0.34	-1.14

ตอนที่ 1.3.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) ของกลุ่มควบคุม

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากการวัดครั้งที่ 1 และ 10 (ACHb1และACHb10) ดังตารางที่ 4.11 ซึ่งเป็นการวัดระดับความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง พบว่าการวัดครั้งที่ 1 นิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความเสียสละมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.16 ในการวัดครั้งที่ 10 นิทานอีสปส่งเสริมคุณธรรมด้านความกตัญญูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 ความความเบ้ (skewness) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเป็นบวก แต่ในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเป็นลบ ส่วนค่าความโด่งของการวัดทั้ง 2 ครั้งเป็นลบ แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) จากนิทานอีสปทั้งสองเรื่อง มีการกระจายค่อนข้างมาก ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) กลุ่มควบคุม

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
ACHb1	70	0	5	2.16	1.38	0.18	-0.84
ACHb10	70	0	5	2.73	1.45	-0.30	-0.64

ตอนที่ 1.3.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายตัวแปรคุณธรรม (MOR) พบว่าค่าเฉลี่ยของการวัดครั้งที่ 1-ครั้งที่ 10 มีเท่ากับ 3.37, 3.50, 3.68 และ 3.68 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนคุณธรรมของนักเรียนมีค่าเพิ่มขึ้นในการวัดครั้งที่ 4 และ 7 และมีค่าคงที่ในการวัดครั้งที่ 10 เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าความเบ้ (skewness) ในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเป็นบวก ส่วนในการวัดครั้งที่ 1, 4 และ 7 เป็นลบ ค่าความโด่งของคะแนนจากแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 เป็นบวก วัดครั้งที่ 4, 7 และ 10 เป็นลบ แสดงว่าในการวัดครั้งที่ 1 คะแนนจากแบบวัดคุณธรรมมีความต่างกั้นน้อยกว่าการวัดครั้งที่ 4, 7 และ 10 ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มทดลอง

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
MOR1	71	1.73	4.45	3.37	0.56	-0.30	0.27
MOR4	71	2.45	4.77	3.50	0.51	-0.06	-0.49
MOR7	71	2.50	4.82	3.68	0.52	-0.06	-0.41
MOR10	71	2.59	5.00	3.68	0.51	0.07	-0.22

ตอนที่ 1.3.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายตัวแปรคุณธรรม (MOR) พบว่าค่าเฉลี่ยของการวัดครั้งที่ 1 และครั้งที่ 10 เท่ากับ 3.43 และ 3.64 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนคุณธรรมของนักเรียนมีค่าเพิ่มขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าความเบ้ (skewness) ของการวัดทั้งสองครั้งเป็นลบ โดยการวัดครั้งที่ 10 ต่ำกว่าครั้งที่ 1 ค่าความโด่งของคะแนนจากแบบวัดคุณธรรมวัดครั้งที่ 1 เท่ากับ 0.03 วัดครั้งที่ 10 เท่ากับ -0.17 แสดงว่าในการวัดครั้งที่ 1 คะแนนจากแบบวัดคุณธรรมมีความต่างกันน้อยกว่าการวัดครั้งที่ 10 ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรคุณธรรมของกลุ่มควบคุม

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
MOR1	70	2.09	4.55	3.43	0.50	-0.33	0.03
MOR10	70	2.41	4.64	3.64	0.49	-0.38	-0.17

ตอนที่ 1.3.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่

ประเมินโดยครู โดยตนเองและโดยเพื่อนของกลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู โดยตนเองและโดยเพื่อน (TBH, SBH, FBH) จากการวัดครั้งที่ 1, 4, 7, 10 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยนักเรียนมีค่าต่ำที่สุดในการวัดครั้งที่ 4 มีค่าเท่ากับ 2.80 และค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยเพื่อนมีค่าสูงที่สุดในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเท่ากับ 3.15 ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูมีค่าสูงที่สุดในครั้งที่ 1 มีค่าเท่ากับ 3.11 และต่ำที่สุดในครั้งที่ 10 มีค่าเท่ากับ 2.96 ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู โดยตนเองและโดยเพื่อนของกลุ่มทดลอง

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
TBH1	71	1.33	4.00	3.11	0.63	-0.72	0.08
TBH4	71	1.33	4.00	2.86	0.63	-0.27	-0.03
TBH7	71	1.33	4.00	2.96	0.66	-0.35	-0.42
TBH10	71	1.33	4.00	2.69	0.61	-0.08	0.24
SBH4	71	1.00	4.00	2.80	0.64	-0.36	0.04
SBH7	71	1.67	4.00	2.97	0.62	-0.20	-0.77
SBH10	71	1.67	4.00	3.11	0.62	-0.28	-0.57
FBH4	71	1.00	4.00	3.01	0.66	-0.52	0.25
FBH7	71	1.00	4.00	3.04	0.79	-0.83	0.19
FBH10	71	1.00	4.00	3.15	0.63	-0.73	0.99

ตอนที่ 1.3.8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายตัวแปรพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครู ของกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายตัวแปรพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครู (TBH) จากการวัดครั้งที่ 1 และ 10 มีค่าเท่ากับ 3.10 และ 3.36 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครูมีค่าเพิ่มขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่งของการวัดทั้งสองครั้งเป็นลบ แสดงว่าในการวัดครั้งที่ 1 และ 10 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครูมีการกระจาย ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายของตัวแปรพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครู ของกลุ่มควบคุม

Variable	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Kurtosis
TBH1	70	2.00	4.00	3.10	0.61	-0.05	-0.93
TBH10	70	2.00	4.00	3.36	0.63	-0.80	-0.37

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็นสี่ตอน ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แต่ละตอนประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที) และผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครู ดังนี้

ตอนที่ 2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) คุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที) และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.5 พบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 8.68 และ 9.71 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.032 ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.471 และ 3.717 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.247 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.258 และ 2.548 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -0.710 เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน ทำให้ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมีค่าลบ

ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ประเมินโดยครูจากการวัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเท่ากับ 2.315, 3.650, -11.957 ตามลำดับ และค่า p เท่ากับ 0.028, 0.001, 0.000 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้านเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง

		Mean	Std. Deviation		Mean diff	t	df	P
Pair 1	ACHa10	9.710	3.570	ACHa10 - ACHa1	1.032	2.315	30	0.028
	ACHa1	8.680	2.548					
Pair 2	totalmoral10	3.717	0.474	totalmoral10 - totalmoral1	0.247	3.650	30	0.001
	totalmoral1	3.471	0.557					
Pair 3	total of TBH10	2.548	0.468	total of TBH10 - total of TBH1	-0.710	-11.957	30	0.000
	total of TBH1	3.258	0.514					

ตอนที่ 2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) คุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที) และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.6 พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 9.550 และ 11.410 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.862 ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.353 และ 3.629 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.276 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.556 และ 3.878 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.322

ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูจากการวัดก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเท่ากับ 2.969, 2.855, 5.124 ตามลำดับ และค่า p เท่ากับ 0.006, 0.008, 0.000 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปร

พฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม

		Mean	Std. Deviation		Mean diff	t	df	p
Pair 1	ACHa10	11.410	3.794	ACHa10 - ACHa1	1.862	2.969	28	0.006
	ACHa1	9.550	3.334					
Pair 2	totalmoral10	3.629	0.509	totalmoral10 - totalmoral1	0.276	2.855	28	0.008
	totalmoral1	3.353	0.491					
Pair 3	total of TBH10	3.878	0.223	total of TBH10 - total of TBH1	0.322	5.124	29	0.000
	total of TBH1	3.556	0.505					

ตอนที่ 2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) คุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที) และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.7 พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 11.92 และ 11.26 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -0.667 ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.353 และ 3.629 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.276 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.556 และ 3.878 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.322

ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูจากการวัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเท่ากับ -1.154, 4.543, -3.695 ตามลำดับ และค่า p เท่ากับ 0.256, 0.000, 0.001 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และตัวแปรพฤติกรรมกรรมการ

เรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง

		Mean	Std. Deviation		Mean diff	t	df	p
Pair 1	ACHa10	11.260	5.543	ACHa10 - ACHa1	-0.667	-1.154	38	.256
	ACHa1	11.920	4.355					
Pair 2	totalmoral10	3.657	0.548	totalmoral10 - totalmoral1	0.406	4.543	37	.000
	totalmoral1	3.251	0.556					
Pair 3	total of TBH10	2.800	0.683	total of TBH10 - total of TBH1	-0.192	-3.695	39	.001
	total of TBH1	2.992	0.694					

ตอนที่ 2.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) คุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทวดเวท) และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.8 พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 11.31 และ 12.59 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.282 ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.511 และ 3.653 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.406 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 2.767 และ 2.975 ตามลำดับ ผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.208

ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูจากการวัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเท่ากับ 2.022, 2.316, 3.44 ตามลำดับ และค่า p เท่ากับ 0.050, 0.026, 0.001 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบเปรียบเทียบด้วย t-test ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุม

		Mean	Std. Deviation		Mean diff	t	df	p
Pair 1	ACHa10	12.590	4.930	ACHa10 - ACHa1	1.282	2.022	38	0.050
	ACHa1	11.310	4.330					
Pair 2	totalmoral10	3.653	0.486	totalmoral10 - totalmoral1	0.141	2.316	38	0.026
	totalmoral1	3.511	0.491					
Pair 3	total of TBH10	2.975	0.562	total of TBH10 - total of TBH1	0.208	3.444	39	0.001
	total of TBH1	2.767	0.448					

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนรวม 3-10 ครั้ง

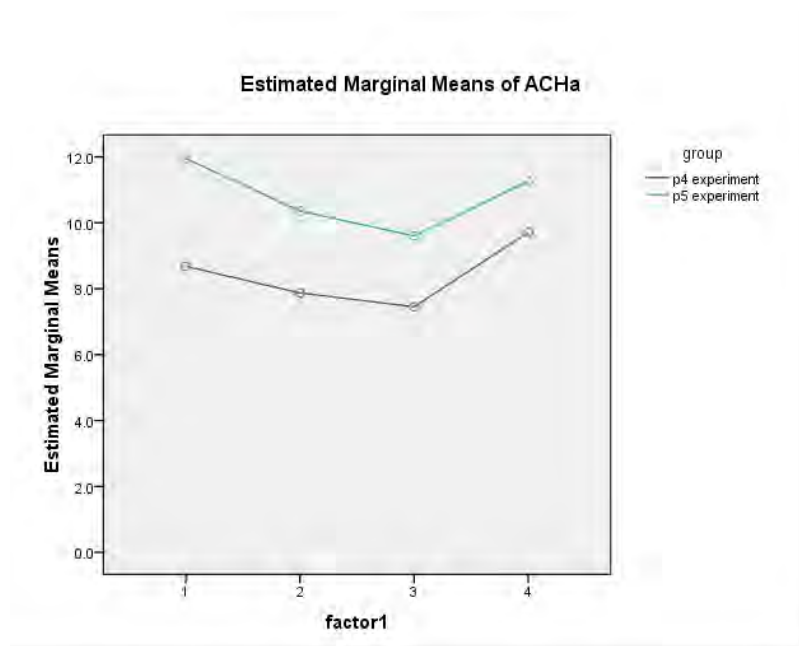
การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนรวม 3-10 ครั้ง ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นหกตอน ตอนที่ 3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัด 4 ครั้ง ตอนที่ 3.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 10 ครั้ง ตอนที่ 3.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้านจากการวัด 4 ครั้ง ตอนที่ 3.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูจากการวัด 4 ครั้ง ตอนที่ 3.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อนจากการวัด 3 ครั้ง ตอนที่ 3.6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองจากการวัด 3 ครั้ง ดังนี้

ตอนที่ 3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัด 4 ครั้ง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัด 4 ครั้ง เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures ANOVA) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 10.58 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 และ 4 มีค่าเท่ากับ 10.52 และ 9.27 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 8.66 ดังตารางที่ 4.20 และภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Time	group	Mean	Std. Deviation	N
ACHa1	p4 experiment	8.68	2.548	31
	p5 experiment	11.95	4.302	40
	Total	10.52	3.971	71
ACHa4	p4 experiment	7.87	3.575	31
	p5 experiment	10.36	5.587	40
	Total	9.27	4.941	71
ACHa7	p4 experiment	7.45	3.880	31
	p5 experiment	9.60	5.324	40
	Total	8.66	4.837	71
ACHa10	p4 experiment	9.71	3.570	31
	p5 experiment	11.26	5.471	40
	Total	10.58	4.769	71

ภาพที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 4 ครั้งพบว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่าความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนทั้ง 4 ครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=7.045$, $df=3, 2.557, 2.702, 1$, $p=0, 0.01$)

ตั้งผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
ACHa	Sphericity Assumed	187.166	3	62.389	7.045	0
	Greenhouse-Geisser	187.166	2.557	73.204	7.045	0
	Huynh-Feldt	187.166	2.702	69.269	7.045	0
	Lower-bound	187.166	1	187.166	7.045	0.01
Error	Sphericity Assumed	1833.237	207	8.856		
	Greenhouse-Geisser	1833.237	176.418	10.391		
	Huynh-Feldt	1833.237	186.44	9.833		
	Lower-bound	1833.237	69	26.569		

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 อย่างน้อย 1 ครั้งมีค่าแตกต่างจากค่าเฉลี่ยจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (pair of multiple comparison) โดยใช้วิธีของ Bonferroni ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 7 ครั้งที่ 7 กับครั้งที่ 10 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig
1	4	1.199*	0.414	0.031
	7	1.788*	0.521	0.006
	10	-0.17	0.376	1
4	1	-1.199*	0.414	0.031
	7	0.589	0.576	1
	10	-1.369	0.545	0.086
7	1	-1.788*	0.521	0.006
	4	-0.589	0.576	1
	10	-1.958*	0.556	0.005
10	1	0.17	0.376	1
	4	1.369	0.545	0.086
	7	1.958*	0.556	0.005

หมายเหตุ * $p < 0.05$

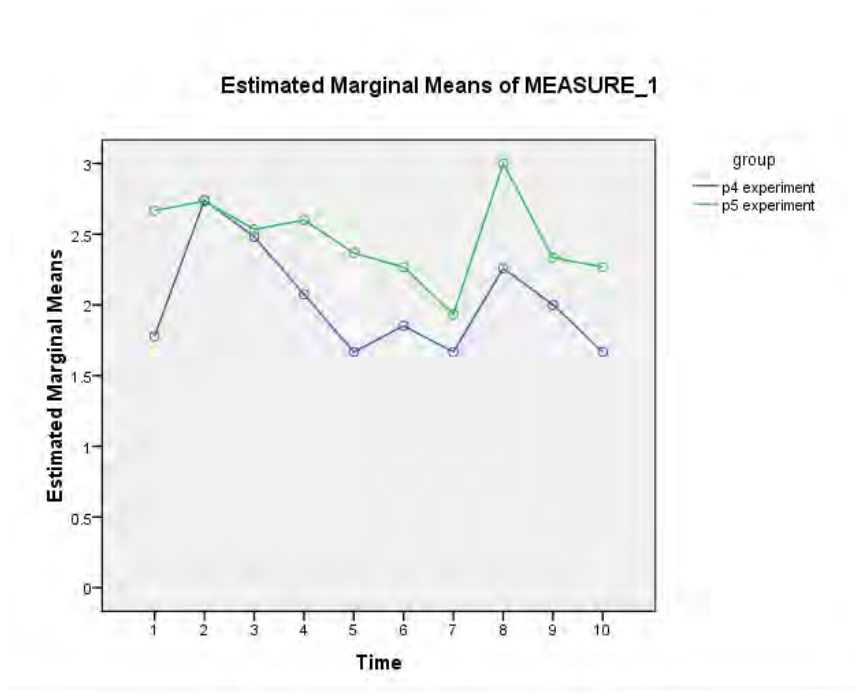

ตอนที่ 3.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 10 ครั้ง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 10 ครั้ง เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures ANOVA) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 2 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 2.74 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 8 และ 3 มีค่าเท่ากับ 2.65 และ 2.51 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.81 ดังตารางที่ 4.23 และภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 10 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Time	group	Mean	Std. Deviation	N
ACHb1	p4 experiment	1.78	1.121	27
	p5 experiment	2.67	1.583	30
	Total	2.25	1.443	57
ACHb2	p4 experiment	2.74	1.095	27
	p5 experiment	2.73	1.311	30
	Total	2.74	1.203	57
ACHb3	p4 experiment	2.48	.893	27
	p5 experiment	2.53	.900	30
	Total	2.51	.889	57
ACHb4	p4 experiment	2.07	1.072	27
	p5 experiment	2.60	1.404	30
	Total	2.35	1.275	57
ACHb5	p4 experiment	1.67	.961	27
	p5 experiment	2.37	1.564	30
	Total	2.04	1.349	57
ACHb6	p4 experiment	1.85	1.231	27
	p5 experiment	2.27	1.484	30
	Total	2.07	1.374	57
ACHb7	p4 experiment	1.67	1.271	27
	p5 experiment	1.93	1.461	30
	Total	1.81	1.369	57
ACHb8	p4 experiment	2.26	1.403	27
	p5 experiment	3.00	1.576	30
	Total	2.65	1.529	57
ACHb9	p4 experiment	2.00	1.177	27
	p5 experiment	2.33	1.647	30
	Total	2.18	1.441	57
ACHb10	p4 experiment	1.67	1.544	27
	p5 experiment	2.27	1.999	30
	Total	1.98	1.808	57

ภาพที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 10 ครั้งพบว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่าความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนทั้ง 10 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=4.129$, $df=9, 7.549, 9, 1$, $p=0.000, 0.047$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Time	Sphericity Assumed	47.528	9	5.281	4.129	.000
	Greenhouse-Geisser	47.528	7.549	6.296	4.129	.000
	Huynh-Feldt	47.528	9.000	5.281	4.129	.000
	Lower-bound	47.528	1.000	47.528	4.129	.047
Error(Time)	Sphericity Assumed	633.033	495	1.279		
	Greenhouse-Geisser	633.033	415.204	1.525		
	Huynh-Feldt	633.033	495.000	1.279		
	Lower-bound	633.033	55.000	11.510		

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 อย่างน้อย 1 ครั้งมีค่าแตกต่างจากค่าเฉลี่ยจากการวัดทั้ง 10 ครั้ง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (pair of multiple comparison) โดยใช้วิธีของ Bonferroni ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 5 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 7 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 10 ครั้งที่ 7 กับครั้งที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig
1	2	-.515	.198	.541
	3	-.285	.189	1.000
	4	-.115	.177	1.000
	5	.206	.192	1.000
	6	.163	.215	1.000
	7	.422	.219	1.000
	8	-.407	.208	1.000
	9	.056	.182	1.000
	10	.256	.197	1.000
2	1	.515	.198	.541
	3	.230	.198	1.000
	4	.400	.192	1.000
	5	.720*	.195	.023
	6	.678	.206	.077
	7	.937*	.228	.006
	8	.107	.224	1.000
	9	.570	.204	.323
	10	.770*	.203	.017
3	1	.285	.189	1.000
	2	-.230	.198	1.000
	4	.170	.188	1.000
	5	.491	.203	.842
	6	.448	.188	.919
	7	.707	.224	.117
	8	-.122	.210	1.000
	9	.341	.205	1.000
	10	.541	.228	.946

หมายเหตุ * $p < 0.05$

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 (ต่อ)

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig
4	1	.115	.177	1.000
	2	-.400	.192	1.000
	3	-.170	.188	1.000
	5	.320	.177	1.000
	6	.278	.189	1.000
	7	.537	.226	.936
	8	-.293	.194	1.000
	9	.170	.191	1.000
	10	.370	.215	1.000
	5	1	-.206	.192
2		-.720*	.195	.023
3		-.491	.203	.842
4		-.320	.177	1.000
6		-.043	.212	1.000
7		.217	.238	1.000
8		-.613	.238	.577
9		-.150	.176	1.000
10		.050	.227	1.000
6		1	-.163	.215
	2	-.678	.206	.077
	3	-.448	.188	.919
	4	-.278	.189	1.000
	5	.043	.212	1.000
	7	.259	.234	1.000
	8	-.570	.222	.586
	9	-.107	.216	1.000
	10	.093	.259	1.000
	7	1	-.422	.219
2		-.937*	.228	.006
3		-.707	.224	.117
4		-.537	.226	.936
5		-.217	.238	1.000
6		-.259	.234	1.000
8		-.830*	.224	.022
9		-.367	.249	1.000
10		-.167	.279	1.000

หมายเหตุ * $p < 0.05$

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 (ต่อ)

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig
8	1	.407	.208	1.000
	2	-.107	.224	1.000
	3	.122	.210	1.000
	4	.293	.194	1.000
	5	.613	.238	.577
	6	.570	.222	.586
	7	.830*	.224	.022
	9	.463	.207	1.000
	10	.663	.242	.367
	9	1	-.056	.182
2		-.570	.204	.323
3		-.341	.205	1.000
4		-.170	.191	1.000
5		.150	.176	1.000
6		.107	.216	1.000
7		.367	.249	1.000
8		-.463	.207	1.000
10		.200	.208	1.000
10		1	-.256	.197
	2	-.770*	.203	.017
	3	-.541	.228	.946
	4	-.370	.215	1.000
	5	-.050	.227	1.000
	6	-.093	.259	1.000
	7	.167	.279	1.000
	8	-.663	.242	.367
	9	-.200	.208	1.000

หมายเหตุ * $p < 0.05$

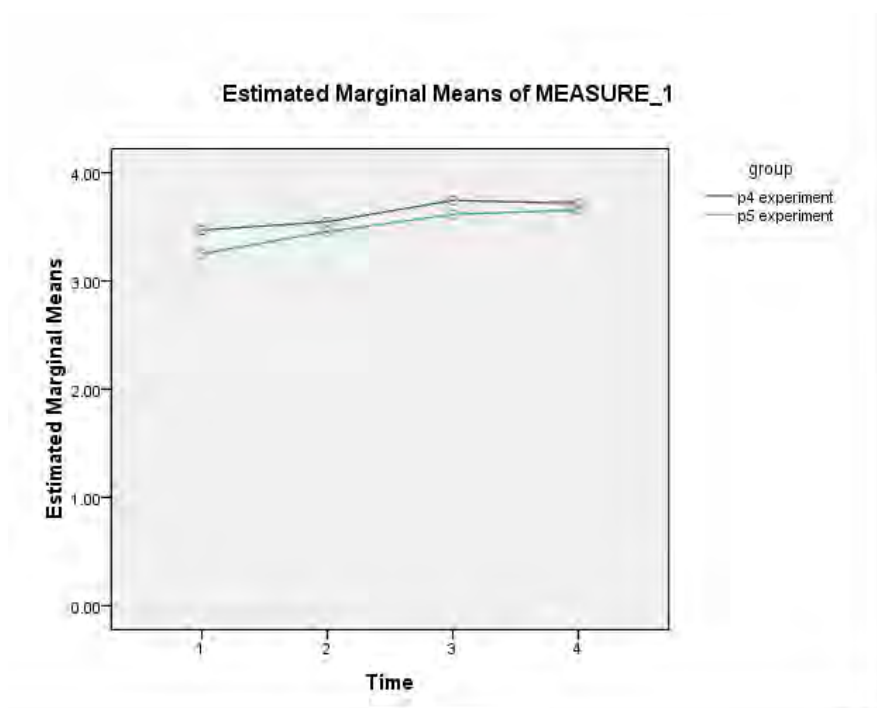
ตอนที่ 3.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัด 4 ครั้ง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัด 4 ครั้ง เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากแบบวัดคุณธรรม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures ANOVA) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นพบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรม จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 3.68 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยคุณธรรม จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 และ 4 มีค่าเท่ากับ 3.67 และ 3.50 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยคุณธรรม จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.35 ดังตารางที่ 4.26 และภาพที่ 4.3

ตารางที่ 4.26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณธรรมจากการวัด 4 ครั้ง
กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Time	Group	Mean	Std. Deviation	N
total of moral1	p4 experiment	3.47	0.56	31
	p5 experiment	3.25	0.56	38
	Total	3.35	0.56	69
total of moral4	p4 experiment	3.55	0.59	31
	p5 experiment	3.46	0.46	38
	Total	3.50	0.52	69
total of moral7	p4 experiment	3.74	0.60	31
	p5 experiment	3.61	0.46	38
	Total	3.67	0.53	69
total of moral10	p4 experiment	3.72	0.47	31
	p5 experiment	3.66	0.55	38
	Total	3.68	0.51	69

ภาพที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรม วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 4 ครั้งพบว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่าความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรมจากการวัดระหว่างเรียนทั้ง 4 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=17.278$, $df=3$, 2.514, 2.659, 1, $p=0$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.27 ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรคุณธรรม วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Time	Sphericity Assumed	5.02	3	1.673	17.278	0
	Greenhouse-Geisser	5.02	2.514	1.996	17.278	0
	Huynh-Feldt	5.02	2.659	1.887	17.278	0
	Lower-bound	5.02	1	5.02	17.278	0
Error(Time)	Sphericity Assumed	19.465	201	0.097		
	Greenhouse-Geisser	19.465	168.466	0.116		
	Huynh-Feldt	19.465	178.182	0.109		
	Lower-bound	19.465	67	0.291		

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยคุณธรรม วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 อย่างน้อย 1 ครั้งมีค่าแตกต่างจากค่าเฉลี่ยจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (pair of multiple comparison) โดยใช้วิธีของ Bonferroni ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรคุณธรรม ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

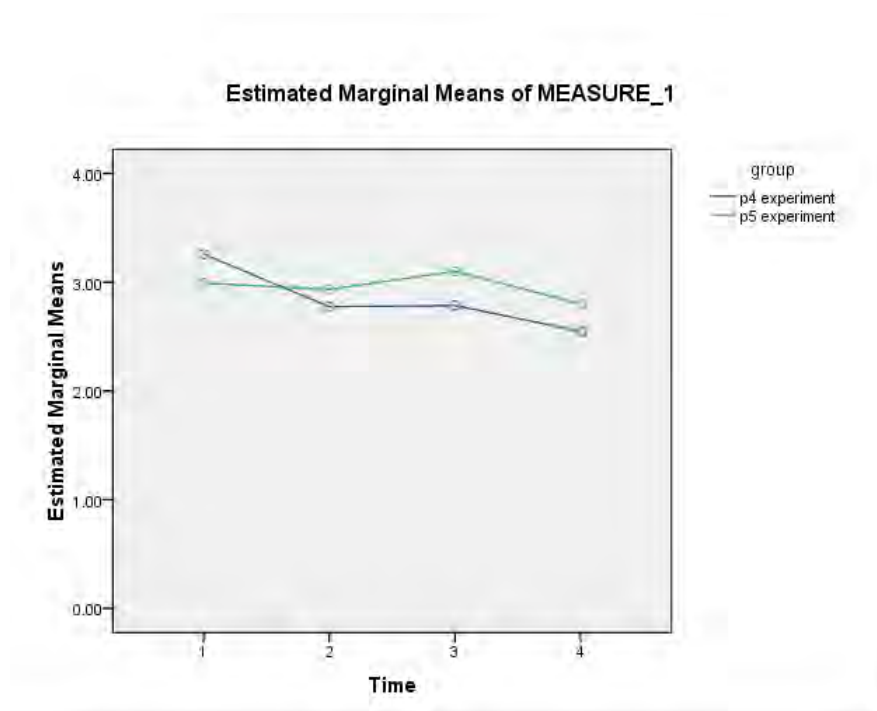
(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
1	2	-.141 [*]	.045	.017
	3	-.319 [*]	.064	.000
	4	-.326 [*]	.058	.000
2	1	.141 [*]	.045	.017
	3	-.178 [*]	.050	.004
	4	-.186 [*]	.053	.005
3	1	.319 [*]	.064	.000
	2	.178 [*]	.050	.004
	4	-.007	.047	1.000
4	1	.326 [*]	.058	.000
	2	.186 [*]	.053	.005
	3	.007	.047	1.000

ตอนที่ 3.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูรวม 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 3 ข้อ เป็นแบบบันทึกผลการประเมินแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ ประเมินโดยผู้วิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 3.11 คะแนน จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 และ 4 มีค่าเท่ากับ 2.96 และ 2.86 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.69 ดังตารางที่ 4.29 และภาพที่ 4.4

ตารางที่ 4.29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Time	group	Mean	Std. Deviation	N
total of TBH1	p4 experiment	3.26	0.51	31
	p5 experiment	2.99	0.69	40
	Total	3.11	0.63	71
total of TBH4	p4 experiment	2.77	0.49	31
	p5 experiment	2.93	0.71	40
	Total	2.86	0.63	71
total of TBH7	p4 experiment	2.78	0.55	31
	p5 experiment	3.10	0.70	40
	Total	2.96	0.66	71
total of TBH10	p4 experiment	2.55	0.47	31
	p5 experiment	2.80	0.68	40
	Total	2.69	0.61	71

ภาพที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 4 ครั้งพบว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่า

ความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู วัดระหว่างเรียนทั้ง 4 ครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=42.143$, $df=3$, 2.661, 2.818, 1, $p=0$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Time	Sphericity Assumed	7.37	3	2.456	42.143	.000
	Greenhouse-Geisser	7.37	2.661	2.769	42.143	.000
	Huynh-Feldt	7.37	2.818	2.615	42.143	.000
	Lower-bound	7.37	1.000	7.369	42.143	.000
Error(Time)	Sphericity Assumed	12.07	207	.058		
	Greenhouse-Geisser	12.07	183.630	.066		
	Huynh-Feldt	12.07	194.453	.062		
	Lower-bound	12.07	69.000	.175		

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1,4,7,10 อย่างน้อย 1 ครั้งมีค่าแตกต่างจากค่าเฉลี่ยจากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (pair of multiple comparison) โดยใช้วิธีของ Bonferroni ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 3 กับครั้งที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

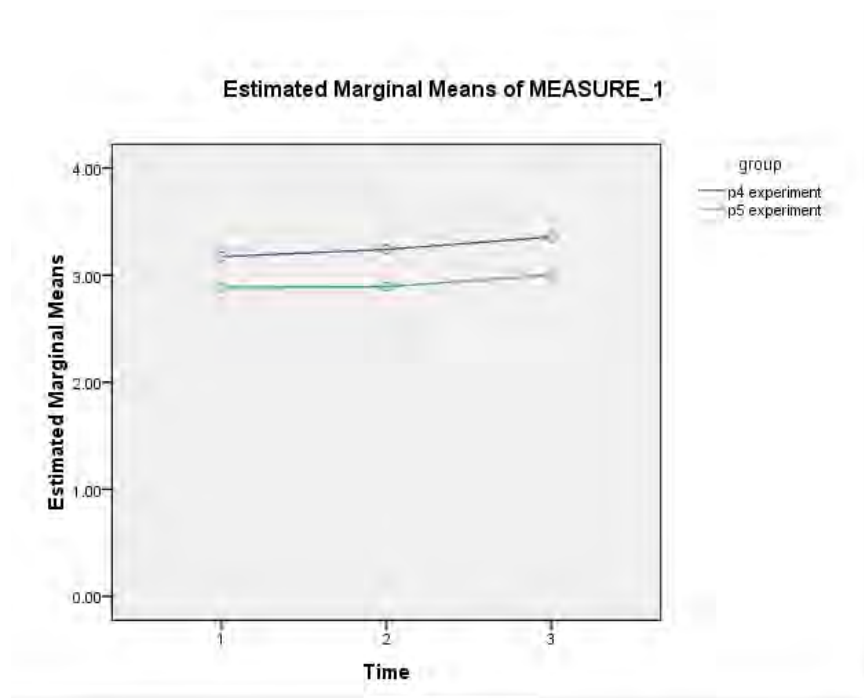
(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig
1	2	.271 [*]	.046	.000
	3	.182 [*]	.046	.001
	4	.451 [*]	.039	.000
2	1	-.271 [*]	.046	.000
	3	-.089	.043	.263
	4	.180 [*]	.037	.000
3	1	-.182 [*]	.046	.001
	2	.089	.043	.263
	4	.268 [*]	.031	.000
4	1	-.451 [*]	.039	.000
	2	-.180 [*]	.037	.000
	3	-.268 [*]	.031	.000

ตอนที่ 3.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยเพื่อนรวม 3 ครั้ง (ครั้งที่ 4, 7, 10) โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 3 ข้อ เป็นแบบบันทึกผลการประเมินแบบมาตรประมาณค่า 4 ระดับ ประเมินโดยเพื่อนพบว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 3.15 คะแนน จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อนจากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 มีค่าเท่ากับ 3.04 ส่วนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.01 ดังตารางที่ 4.32 และภาพที่ 4.5

ตารางที่ 4.32 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนรวม 3 ครั้ง (วัดครั้งที่ 4, 7, 10) กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

	group	Mean	Std. Deviation	N
total of friendbehav4	p4 experiment	3.17	0.69	31
	p5 experiment	2.88	0.62	40
	Total	3.01	0.66	71
total of friendbehav7	p4 experiment	3.24	0.63	31
	p5 experiment	2.89	0.88	40
	Total	3.04	0.79	71
total of friendbehav10	p4 experiment	3.35	0.61	31
	p5 experiment	3.00	0.60	40
	Total	3.15	0.63	71

ภาพที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 3 ครั้งพบว่าปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่าความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน วัดระหว่างเรียนทั้ง 3 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=2.006$, $df=2$, 1.837 , 1.912 , 1 , $p>0.05$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Time	Sphericity Assumed	.839	2	.419	2.006	.138
	Greenhouse-Geisser	.839	1.837	.457	2.006	.143
	Huynh-Feldt	.839	1.912	.439	2.006	.141
	Lower-bound	.839	1.000	.839	2.006	.161
Error(Time)	Sphericity Assumed	28.849	138	.209		
	Greenhouse-Geisser	28.849	126.744	.228		
	Huynh-Feldt	28.849	131.930	.219		
	Lower-bound	28.849	69.000	.418		

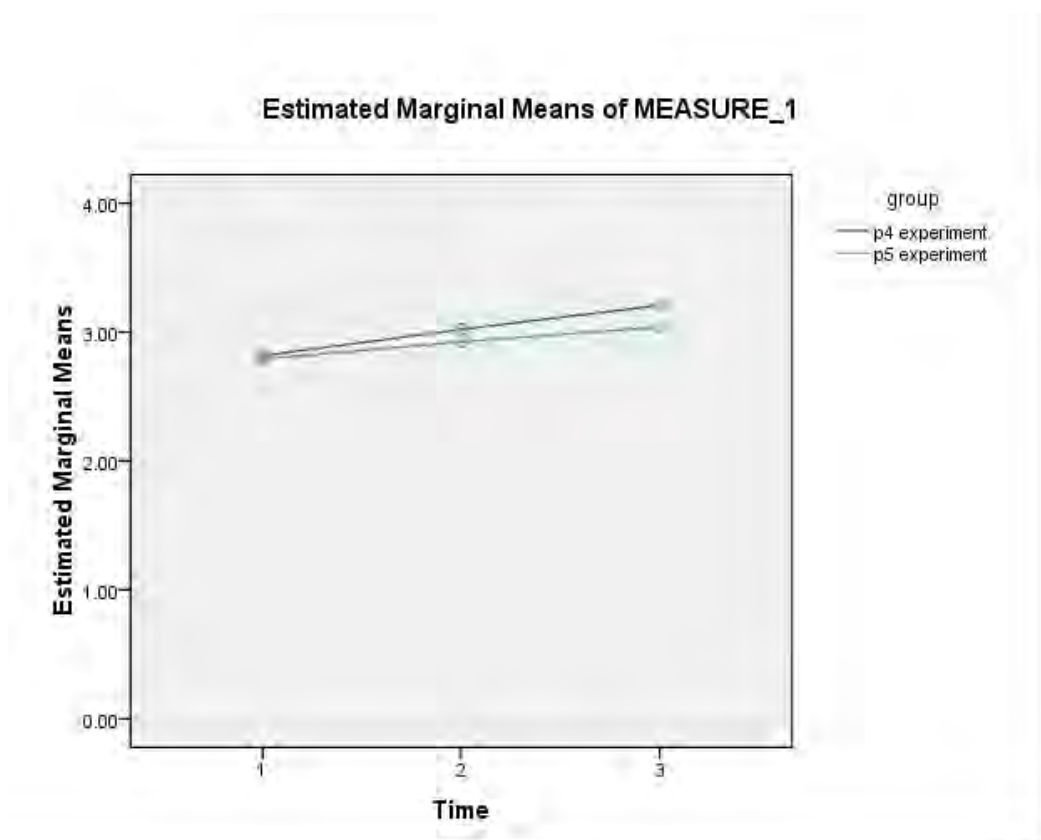
ตอนที่ 3.6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดย

ตนเอง

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ประเมินโดยตนเองรวม 3 ครั้ง (ครั้งที่ 4, 7, 10) โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 3 ข้อ เป็นแบบบันทึกผลการประเมินแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ ประเมินโดยตนเองพบว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุดเท่ากับ 3.11 คะแนน จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน รองลงไปคือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองจากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 7 มีค่าเท่ากับ 2.97 ส่วนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.80 ดังตารางที่ 4.34 และภาพที่ 4.6

ตารางที่ 4.34 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง จากการวัดระหว่างเรียนรวม 3 ครั้ง (วัดครั้งที่ 4, 7, 10) กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

	group	Mean	Std. Deviation	N
total of studentbehav4	p4 experiment	2.82	0.76	31
	p5 experiment	2.79	0.55	40
	Total	2.80	0.64	71
total of studentbehav7	p4 experiment	3.02	0.60	31
	p5 experiment	2.93	0.63	40
	Total	2.97	0.62	71
total of studentbehav10	p4 experiment	3.21	0.61	31
	p5 experiment	3.04	0.63	40
	Total	3.11	0.62	71

ภาพที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 จำแนกตามระดับชั้น

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับความเท่ากันของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มประชากรจากการวัดทั้ง 3 ครั้งพบว่าไม่ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ แสดงว่าความแปรปรวนของกลุ่มประชากรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง วัดระหว่างเรียนทั้ง 3 ครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=11.020$, $df=2$, 1.815, 1.889, 1, $p=0$, .001) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.35

ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Time	Sphericity Assumed	3.559	2	1.779	11.020	.000
	Greenhouse-Geisser	3.559	1.815	1.960	11.020	.000
	Huynh-Feldt	3.559	1.889	1.884	11.020	.000
	Lower-bound	3.559	1.000	3.559	11.020	.001
Error(Time)	Sphericity Assumed	22.284	138	.161		
	Greenhouse-Geisser	22.284	125.266	.178		
	Huynh-Feldt	22.284	130.326	.171		
	Lower-bound	22.284	69.000	.323		

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4,7,10 อย่างน้อย 1 ครั้งมีค่าแตกต่างจากค่าเฉลี่ยจากการวัดทั้ง 3 ครั้ง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (pair of multiple comparison) โดยใช้วิธีของ Bonferroni ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 3 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง ด้วยวิธีของ Bonferroni กลุ่มทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	P
1	2	-.169	.076	.091
	3	-.319*	.069	.000
2	1	.169	.076	.091
	3	-.150*	.057	.032
3	1	.319*	.069	.000
	2	.150*	.057	.032

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นสามตอน ตอนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน ตอนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน ตอนที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน ดังนี้

ตอนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.19 และ 11.60 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 20 ส่วนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.42 และ 11.92 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.37

ตารางที่ 4.37 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

Grade	Teaching method	Mean	Std. Deviation	N
Grade4	Aesop and Cornell	9.19	2.84	31
	Normal	10.42	3.11	30
	Total	9.80	3.02	61
Grade5	Aesop and Cornell	11.60	4.59	40
	Normal	11.92	4.15	40
	Total	11.76	4.35	80
Total	Aesop and Cornell	10.55	4.08	71
	Normal	11.28	3.79	70
	Total	10.91	3.94	141

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) พบว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F=8.985$, $P=.003$) วิธีการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F=1.402$, $P=.238$) และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ($F=.491$, $P=.485$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.38

ตารางที่ 4.38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Corrected Model	158.451 ^a	3	52.817	3.593	.015
Intercept	16099.051	1	16099.051	1095.207	.000
Grade	132.078	1	132.078	8.985	.003
Method	20.604	1	20.604	1.402	.238
Grade * Method	7.219	1	7.219	.491	.485
Error	2013.839	137	14.700		
Total	18960.929	141			
Corrected Total	2172.290	140			

ตอนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยตัวแปร

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนล ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.71 และ 2.40 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 5 ส่วนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 และ 2.32 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.39

ตารางที่ 4.39 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B)

Grade	Teaching method	Mean	Std. Deviation	N
Grade4	Aesop and Cornell	1.71	1.05	31
	Normal	2.57	1.14	30
	Total	2.13	1.17	61
Grade5	Aesop and Cornell	2.40	1.57	40
	Normal	2.32	1.20	39
	Total	2.36	1.39	79
Total	Aesop and Cornell	2.10	1.40	71
	Normal	2.43	1.17	69
	Total	2.26	1.30	140

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) พบว่า ระดับชั้นและวิธีการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F=1.039$, $P=.310$ และ $F=3.185$, $P=.077$) และพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ($F=4.620$, $P=.033$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Corrected Model	13.137 ^a	3	4.379	2.681	.049
Intercept	696.393	1	696.393	426.432	.000
Grade	1.697	1	1.697	1.039	.310
Method	5.201	1	5.201	3.185	.077
Grade * Method	7.545	1	7.545	4.620	.033
Error	222.097	136	1.633		
Total	950.750	140			
Corrected Total	235.234	139			

ตอนที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้านของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานอีสป และใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และ 3.45 จากคะแนนเต็ม 5 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 และ 3.58 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.41 และภาพที่ 4.11

ตารางที่ 4.41 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณธรรมรวม 4 ด้าน

Grade	Teaching method	Mean	Std. Deviation	N
Grade4	Aesop and Cornell	3.59	0.48	31
	Normal	3.49	0.43	29
	Total	3.54	0.46	60
Grade5	Aesop and Cornell	3.45	0.48	38
	Normal	3.58	0.45	39
	Total	3.52	0.47	77
Total	Aesop and Cornell	3.52	0.48	69
	Normal	3.54	0.44	68
	Total	3.53	0.46	137

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน พบว่า ระดับชั้นและวิธีการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F=.094$, $P=.759$ และ $F=.024$, $P=.876$) และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ($F=2.123$, $P=.147$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.42

ตารางที่ 4.42 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้านระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
Corrected Model	.497 ^a	3	.166	.780	.507
Intercept	1679.807	1	1679.807	7917.494	.000
Grade	.020	1	.020	.094	.759
Method	.005	1	.005	.024	.876
Grade * Method	.450	1	.450	2.123	.147
Error	28.218	133	.212		
Total	1735.702	137			
Corrected Total	28.714	136			

ตอนที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรเรียนจากการประเมินโดยครูระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนและระดับชั้นต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นนำเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรเรียนจากการประเมินโดยครู พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรเรียนจากการประเมินโดยครู ของกลุ่มที่ได้รับ

การสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 จากคะแนนเต็ม 4 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และ 2.87 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.43

ตารางที่ 4.43 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู

Grade	Teaching method	Mean	Std. Deviation	N
Grade4	Aesop and Cornell	2.90	0.46	31
	Normal	3.72	0.35	30
	Total	3.30	0.58	61
Grade5	Aesop and Cornell	2.90	0.67	40
	Normal	2.87	0.47	40
	Total	2.88	0.57	80
Total	Aesop and Cornell	2.90	0.58	71
	Normal	3.23	0.60	70
	Total	3.07	0.61	141

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู พบว่า ระดับชั้นและวิธีการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F=23.93$, $P=.000$ และ $F=20.43$, $P=.000$) และพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู ($F=23.10$, $P=.000$) ดังผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางตัวแปรพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู ระหว่างระดับชั้นและวิธีการสอน

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	p
Corrected Model	16.204 ^a	3	5.40	20.52	.000
Intercept	1327.321	1	1327.32	5042.64	.000
Grade	6.298	1	6.30	23.93	.000
Method	5.378	1	5.38	20.43	.000
Grade * Method	6.082	1	6.08	23.10	.000
Error	36.061	137	0.26		
Total	1376.861	141			
Corrected Total	52.265	140			

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ นี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีอยู่ก่อนการสอนและหลังการสอนระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีสอนต่างกัน 2 แบบคือ กลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์กับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการปกติและระหว่างชั้น 2 ชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อติดตามศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนระหว่างเรียนรวม 8 ครั้งเฉพาะกลุ่มที่สอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5

3. เพื่อศึกษาผลของรูปแบบการสอนและระดับชั้นที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ที่เรียนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังที่นำเสนอต่อไปนี้ Treatment คือ นิทานอีสป เป็นนิทานคุณธรรมขนาดสั้นที่มีคุณธรรมซ่อนอยู่ และวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ เป็นการบันทึกสาระสามส่วน โดยช่องขวามือบันทึกทุกอย่าง ช่องซ้ายบันทึกคำสำคัญ และช่องล่างสรุปเป็นคำพูดของตนเอง

ตัวแปรตามในการวิจัยนี้มี 4 ตัว ได้แก่ ตัวแปรตามตัวแรกคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรตามตัวที่สองคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ตัวแปรตามตัวที่สามคือ คุณธรรม วัดด้วยแบบวัดคุณธรรม เป็นแบบวัดชนิดมาตราประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) ข้อคำถามในแบบวัดคุณธรรมครอบคลุมคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต, ความเสียสละ, ความกตัญญูกตเวที, ความเมตตากรุณา และตัวแปรตามตัวที่สี่คือ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัย

กำหนดพฤติกรรมการเรียนที่ต้องการวัดรวม ด้านได้แก่ ความสนใจเรียน, การมีส่วนร่วมในการเรียน, การตอบคำถาม) พฤติกรรมทั้งสามด้านนี้ ประเมินโดยครู โดยเพื่อน และโดยตนเอง ซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัยข้างต้นนำไปสู่วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอในลำดับต่อไป

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2550 ชั้นละ 4 ห้องเรียน รวม 8 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงได้ห้องที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน ชั้นละ 1 ห้องเรียน รวม 2 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 31 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง และโดยการสุ่มอย่างง่ายได้ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน รวม 2 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คนเพื่อใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภทคือ การสอนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ผู้วิจัยใช้นิทานอีสปทั้งสิ้น 10 เรื่อง และเครื่องมือที่เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูล 5 ด้านคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จำนวน 20 ข้อ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จำนวน 5 ข้อ แบบวัดคุณธรรม จำนวน 22 ข้อ บันทึกผลการประเมินแบบมาตราประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) มีเกณฑ์การประเมินแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย, 1 หมายถึง น้อยที่สุด แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนโดยตนเองและแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อน จำนวน 3 ข้อ บันทึกผลการประเมินแบบมาตราประมาณค่าของ Likert (Likert's rating scale) เกณฑ์การประเมินแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ 4 หมายถึง ดีมาก, 3 หมายถึง ดี, 2 หมายถึง พอใช้, 1 หมายถึง ปรับปรุง การดำเนินการวิจัยใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยและสมมติฐานการวิจัยโดยสรุปมีดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ความเบ้ (skewness) ความโด่ง (kurtosis) จากการวัดทุกครั้งของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) คุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวทิตะ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู ดังผลการวิเคราะห์ที่เสนอต่อไปนี้

1.1 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) กลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษ(A) วัดทั้งหมด 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 10.58 ในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 8.66 ในการวัดครั้งที่ 7 ค่าความเบ้ในการวัดทุกครั้งเป็นบวก แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่ทำคะแนนได้ไม่ดีนัก ค่าความโด่งในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ในการวัดทั้ง 4 ครั้งมีการกระจายค่อนข้างมาก ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดทุกครั้งมีค่าใกล้เคียงกัน ยกเว้นในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าต่ำกว่าการวัดในครั้งอื่น

1.2 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) กลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) วัดทั้งหมด 2 ครั้ง (ครั้งที่ 1,10) วัดครั้งที่ 1 เท่ากับ 10.46 วัดครั้งที่ 10 เท่ากับ 12.06 ความเบ้ในการวัดครั้งที่ 1 เป็นบวก ความเบ้ในการวัดครั้งที่ 10 เป็นลบ แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่ทำคะแนนได้ดีในการวัดครั้งที่ 10 ค่าความโด่งในการวัดทั้งสองครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(A) ในการวัดทั้งสองครั้ง มีการกระจายค่อนข้างมาก ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดทั้งสองครั้งมีค่าใกล้เคียงกัน

1.3 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) กลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(B) วัดทั้งหมด 10 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.65 ในการวัดครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 1.70 ในการวัดครั้งที่ 7 ค่าความเบ้ในการวัดทุกครั้งเป็นบวก ยกเว้นในการวัดครั้งที่ 2, 4 ที่มีค่าเป็นลบ ค่าความโด่งในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นลบ ยกเว้นในการวัดครั้งที่ 7 มีค่าเป็นบวก แสดงว่าในการวัดครั้งนี้คะแนนของนักเรียนมีค่าใกล้เคียงกัน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุด และในการวัดครั้งที่ 3 มีค่าต่ำสุด

1.4 ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทเวที กลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรม วัดทั้งหมด 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.68 ในการวัดครั้งที่ 7,10 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.37 ในการวัดครั้งที่ 1 ความเบ้ในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าในการวัดทุกครั้งนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย ยกเว้นในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเป็นบวก ค่าความโด่งในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นลบ ยกเว้นในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเป็นบวก แสดงว่าในการวัดครั้งนี้ค่าเฉลี่ยคะแนนของนักเรียนมีค่าใกล้เคียงกัน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดทุกครั้งมีค่าใกล้เคียงกัน

1.5 ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทเวทีก กลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรม วัดทั้งหมด 2 ครั้ง (ครั้งที่ 1,10) วัดครั้งที่ 1 เท่ากับ 3.43 วัดครั้งที่ 10 เท่ากับ 3.64 ความเบ้ในการวัดทุกครั้งเป็นลบ แสดงว่าในการวัดทั้งสองครั้ง นักเรียนส่วนใหญ่ทำคะแนนจากแบบวัดคุณธรรมดี ค่าความโด่งในการวัดครั้งที่ 1 เป็นบวก ในการวัดครั้งที่ 10 เป็นลบ แสดงว่าคะแนนจากแบบวัดคุณธรรมในครั้งที่ 10 มีการกระจาย

1.6 ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู กลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู วัดทั้งหมด 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.11 ในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 2.69 ในการวัดครั้งที่ 10 ความเบ้ในการวัดทุกครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าในการวัดทุกครั้งนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนพฤติกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ย ค่าความโด่งในการวัดครั้งที่ 4, 7 มีค่าเป็นลบ ในการวัดครั้งที่ 1, 10 มีค่าเป็นบวก แสดงว่าคะแนนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครูมีค่าใกล้เคียงกัน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดทุกครั้งมีค่าใกล้เคียงกัน

1.7 ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู กลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติบรรยายพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครู วัดทั้งหมด 2 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 10) วัดครั้งที่ 1 เท่ากับ 3.10 วัดครั้งที่ 10 เท่ากับ 3.36 ความเบ้ในการวัดทั้งสองครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าในการวัดทั้งสองครั้งนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนพฤติกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ย ค่าความโด่งในการวัดทั้งสองครั้งมีค่าเป็นลบ แสดงว่าในการวัดทั้งสองครั้งนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนพฤติกรรมกระจาย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวัดทั้งสองครั้งมีค่าใกล้เคียงกัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean) ก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (mean) ระหว่างการวัดก่อนเรียนและการวัดหลังเรียน ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทเวทีก) และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กัน (dependent sample) นำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (mean) จากกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่สอง เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็นสี่ตอน ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ผลการวิเคราะห์จากกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง

2.1.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู ก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน

2.1.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียน ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้านเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน แตกต่างอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

2.2 ผลการวิเคราะห์จากกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม

2.2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2.2.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียน ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้านและตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

2.3 ผลการวิเคราะห์จากกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง

2.3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2.3.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

2.4 ผลการวิเคราะห์จากกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มควบคุม

2.4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน และค่าเฉลี่ยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2.4.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน ก่อนเรียนและหลังเรียน และตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย ส่วนค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนรวม 3-10 ครั้ง

3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1, 4, 7, 10 (4 ครั้ง)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุด รองลงไปที่ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ในการวัดครั้งที่ 1 อันดับที่สามคือค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ในการวัดครั้งที่ 4 ส่วนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ในการวัดครั้งที่ 7 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบต่อไปด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีของ Bonferroni พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 1กับครั้งที่ 7 และครั้งที่ 7กับครั้งที่ 10 มีความ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัด 10 ครั้ง

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 2 มีค่าสูงสุด รองลงไปที่ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ในการวัดครั้งที่ 8 อันดับที่สามคือค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ในการวัดครั้งที่ 3 ส่วนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ในการวัดครั้งที่ 7 มีค่าต่ำสุด

เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดระหว่างเรียนรวม 10 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดทั้ง 10 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบต่อไปด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีของ Bonferroni พบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) จากการวัดครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 5 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 7 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 10 และครั้งที่ 7 กับครั้งที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1, 4, 7, 10 (4 ครั้ง)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดระหว่างเรียน ครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุด รองลงไปที่ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ในการวัดครั้งที่ 7 อันดับที่สามคือ ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ในการวัดครั้งที่ 4 ส่วนค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบต่อไปด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีของ Bonferroni พบว่า ค่าเฉลี่ยครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 3 และครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครู จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1, 4, 7, 10 (4 ครั้ง)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูจากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1 มีค่าสูงสุด รองลงไปที่ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูในการ

วัดครั้งที่ 7 อันดับที่สามคือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูในการวัดครั้งที่ 4 ส่วนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูในการวัดครั้งที่ 10 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูจากการวัดระหว่างเรียนรวม 4 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบต่อไปด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีของ Bonferroni พบว่าค่าเฉลี่ยการวัดครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 4 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 4 และครั้งที่ 3 กับครั้งที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อน จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4, 7, 10 (3 ครั้ง)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อนจากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุด รองลงไปคือค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อนในการวัดครั้งที่ 7 และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยเพื่อนในการวัดครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3.6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเอง จากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 4, 7, 10 (3 ครั้ง)

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองจากการวัดระหว่างเรียนครั้งที่ 10 มีค่าสูงสุด รองลงไปคือค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองในการวัดครั้งที่ 7 และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองในการวัดครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

เมื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองจากการวัดระหว่างเรียนรวม 3 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนจากการประเมินโดยตนเองจากการวัดทั้ง 3 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบต่อไปด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีของ Bonferroni พบว่าค่าเฉลี่ยการวัดครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 3 ครั้งที่ 2 กับครั้งที่ 3 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าเฉลี่ยจากการวัดครั้งอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับชั้นและวิธีสอนที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน พบว่า ระดับชั้นและวิธีสอนที่แตกต่างมีผลต่อค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและวิธีสอนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังที่ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

1.1 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่เรียนในระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 8.68 และ 9.71 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งประกอบด้วยขั้น (1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนเนื้อหาใหม่ (2) ขั้นนำเสนอ (Presentation) มีจุดประสงค์เพื่อให้ครูให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้นักเรียนเข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องและเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้องเป็นหลัก (3) ขั้นฝึก (Practice) มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (4) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลายเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและเกิดความสนุกสนาน (5) ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสรุปสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้นักเรียนสามารถนำภาษาที่เรียนมาใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ในขณะที่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแบบทดสอบแบบทดสอบรวม (Global test หรือ Integrative test) ซึ่ง Mason (1983) กล่าวว่า การทดสอบที่เหมาะสมควรเป็นแบบทดสอบรวม ซึ่งเป็นการรวมทักษะย่อยๆ เข้าไว้ด้วยกันเหมือนดังเช่นการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์

เมื่อศึกษาค่าเฉลี่ยจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จำนวน 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) พบว่าเส้นกราฟมีแนวโน้มเป็นเส้นโค้งพาราโบลาแบบหงาย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

เป็นแบบเส้นโค้งพาราโบลาแบบโค้งคว่ำ แม้ว่าแนวโน้มของเส้นกราฟจะไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย แต่คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จากการวัดก่อนเรียนและหลังเรียนสูงขึ้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการใช้วิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถทางการเรียนของนักเรียนและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพัฒนาขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ He, Gou and Chang (2015) ที่พบว่าการส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 11.92 และ 11.26 ตามลำดับ ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.67 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า การเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งถือว่าเป็นประถมศึกษาตอนปลาย มีเนื้อหาบทเรียน จำนวนวิชาที่เรียน จำนวนชั่วโมงเรียน และงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายมากกว่าการเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบกับการวัดผลหลังเรียนกระทำในเดือนกันยายน ซึ่งเป็นช่วงที่นักเรียนต้องเตรียมตัวสอบในหลายวิชา ตลอดจนงานที่ส่งก่อนปิดภาคเรียน ด้วยเวลาอันจำกัดและภารกิจในการเรียนและการสอบของนักเรียนที่กระชั้นชิด อาจเป็นสาเหตุที่นักเรียนต้องจัดสรรเวลาเพื่อดำเนินการทุกอย่างให้เสร็จสิ้นก่อนการสอบ ด้วยสาเหตุเหล่านี้จึงอาจส่งผลต่อการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ในการวัดหลังเรียน

เมื่อศึกษาค่าเฉลี่ยจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จำนวน 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) พบว่าเส้นกราฟมีแนวโน้มเป็นเส้นโค้งพาราโบลาแบบหงาย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นแบบเส้นโค้งพาราโบลาแบบโค้งคว่ำ จากผลการศึกษาดัชนีแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ของกลุ่มที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลองที่ผู้วิจัยอนุมานได้ว่านักเรียนต้องการเวลาที่มากกว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการเตรียมตัวก่อนการสอบ จึงอาจเป็นสาเหตุให้ค่าเฉลี่ยในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) จำนวน 4 ครั้ง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ Moser (1998) ที่พบว่า เวลาที่นักเรียนใช้ในการศึกษาด้วยตนเองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 ตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทเวทิตี) กลุ่มทดลอง

ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ของกลุ่มทดลองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ภายหลังจากใช้นิทานอีสปและใช้บันทึกแบบคอร์เนลล์ค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยคุณธรรมก่อนเรียนและหลังเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในกลุ่มทดลองเท่ากับ 3.471, 3.717 และ 3.251, 3.657 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนิทานไปใช้พัฒนาคุณธรรมของผู้เรียน อาทิ สุกัญญา พวงเกตุ (2551) ที่ได้นำนิทานชาดกไปสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนประเมินตนเองด้านพฤติกรรมความเมตตากรุณาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิศารัตน์ อิศระมโนรส (2552) ที่ได้นำกิจกรรมการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่องมาใช้ในการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 แล้วพบว่า หลังกิจกรรมนี้นักเรียนชั้นอนุบาล 3 กลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทน์ภัส อยู่ประยงค์ (2555) ได้นำนิทานคุณธรรมภาษาอังกฤษมาเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมแก่นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาได้ตระหนักในเรื่องคุณธรรม จริยธรรมจริง สามารถนำคุณธรรมไปใช้ได้จริง และสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาในต่างประเทศของ Brand (2001) ที่ใช้นิทานกริมส์กับนักเรียนเกรด 1, 2, 3 เพื่อศึกษาเรื่องการทำ ความเข้าใจเนื้อหาทางจริยธรรมในนิทาน โดยใช้การสัมภาษณ์ในการประเมินความเข้าใจเนื้อหาจริยธรรม ผลการศึกษาพบว่า เด็กสามารถบ่งชี้เนื้อหาทางจริยธรรมที่พบในนิทานได้

ในขณะที่ค่าเฉลี่ยคุณธรรมก่อนเรียนและหลังเรียนในกลุ่มควบคุมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 เท่ากับ 3.353, 3.629 และ 3.511, 3.653 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการวัดหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 3.717 และ 3.629 ตามลำดับ แสดงว่าค่าเฉลี่ยคุณธรรมของกลุ่มทดลองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคุณธรรมของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในการวัดหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 3.657 และ 3.653 แสดงว่าค่าเฉลี่ยคุณธรรมของกลุ่มทดลองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

เมื่อศึกษาผลจากการวัดค่าเฉลี่ยคุณธรรมของกลุ่มทดลองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จำนวน 4 ครั้ง พบว่า ค่าเฉลี่ยตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน (ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูทเวทิตี) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นเส้นโค้งพาราโบลาแบบคว่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ

สมมติฐานวิจัยที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ซึ่งการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้นิทานอีสปเป็นสื่อในการพัฒนาคุณธรรมสู่นักเรียนโดยตรง ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Schulze (1987) ที่พบว่าครูที่ใช้วิธีการสอนโดยตรงส่งผลให้นักเรียนมีคุณธรรมสูงกว่าการอธิบายตามตัวแบบ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลตัวแปรคุณธรรมรวม 4 ด้าน คือ แบบวัดคุณธรรม แบบวัดนี้ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากแบบวัดคุณธรรมในการสอนวิชา Learning behavior ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2550) และแบบวัดคุณธรรมของศูนย์คุณธรรม (2550) มาใช้เป็นแบบวัดคุณธรรมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นแบบวัดคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญู กตเวทิต์ อันเป็นคุณธรรมในด้านที่ตรงกับการศึกษาในครั้งนี้ และผู้วิจัยได้ปรับปรุงข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับความรู้และประสบการณ์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดคุณธรรมโดยการหาค่าความเที่ยง เพื่อเป็นการยืนยันประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล แบบวัดคุณธรรมนี้เป็นแบบวัดที่นักเรียนเป็นผู้ประเมินตนเองรวมทั้งสิ้น 4 ครั้ง การประเมินในลักษณะนี้ส่งผลให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมและรับผิดชอบในการเรียนรู้มากขึ้น จึงทำให้ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัย และการใช้นิทานอีสปเพื่อมุ่งปลูกฝังคุณธรรมนับได้ว่าประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับอภิชาติ (2548) ที่พบว่า นิทานเป็นสื่อที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาในการพัฒนาคุณธรรมได้มากที่สุด และการใช้บันทึกของคอร์เนลลีในการบันทึกระหว่างเรียนโดยใช้นิทานอีสปทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องของนิทานอีสปได้ดี สอดคล้องกับการศึกษาของ Tsai and Wu (2010)

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การนำนิทานอีสปและการใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลลีสามารถพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลลีเป็นวิธีการบันทึกที่ไม่ซับซ้อน วิธีการเริ่มบันทึกทำโดยลากเส้นตั้งห่างจากริมกระดาษด้านซ้าย 2 นิ้ว จะเหลือที่ว่างด้านขวาของกระดาษ 4 นิ้ว ให้นักเรียนบันทึกเนื้อหาจากการเรียนนิทานอีสปในที่ว่างของกระดาษด้านขวา ส่วนช่องว่างด้านซ้ายให้บันทึกเฉพาะคำสำคัญของเนื้อหาในนิทาน ส่วนล่างสุดของกระดาษมีไว้สำหรับให้นักเรียนเขียนสรุปเรื่อง ซึ่งในที่นี้อาจเป็นข้อคิดที่ได้รับจากนิทานอีสป การบันทึกในลักษณะนี้ ในช่องด้านขวา นักเรียนสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาที่ยังไม่ครบถ้วนในภายหลังได้ และในช่องด้านซ้ายที่นักเรียนเขียนคำสำคัญของเรื่องในนิทานอีสปไว้ จะช่วยให้นักเรียนสามารถระลึกเรื่องราวของนิทานอีสปได้ และสามารถเล่าออกมาด้วยภาษาของตนเองได้ และนักเรียนสามารถทบทวนเนื้อหาได้โดยดูจากช่องด้านซ้ายของกระดาษบันทึกนั่นเอง

ตอนที่ 3 ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ประเมินโดยครู

ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครูในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 กลุ่มทดลอง ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครูก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 3.258 และ 2.548 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 2.992 และ 2.80 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จะเห็นได้ว่าผลต่างของค่าเฉลี่ยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 0.710 ผลต่างของค่าเฉลี่ยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.192 เมื่อพิจารณาแบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งแบ่งการประเมินออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านความสนใจเรียน (2) ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน (3) ด้านการตอบคำถาม สาเหตุที่ค่าเฉลี่ยก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียนอาจเป็นเพราะ ในการวัดหลังเรียนนักเรียนให้ความสำคัญต่อการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A), (B) และแบบวัดคุณธรรม อาจส่งผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียน หรือการตอบคำถามไม่เด่นชัด และกลุ่มตัวอย่างทั้งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีความคุ้นเคยกับการวัดผลตลอดระยะเวลาการศึกษานี้ซึ่งมีทั้งหมด 4 ครั้ง จึงอาจทำให้นักเรียนมีความรู้สึกเป็นอิสระและอาจส่งผลให้การแสดงพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียนเป็นไปโดยไม่เคร่งครัดเท่าในครั้งแรกของการวัดผล และเมื่อศึกษา ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ประเมินโดยครูในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จำนวน 4 ครั้ง (ครั้งที่ 1, 4, 7, 10) พบว่าเส้นกราฟมีแนวโน้มเป็นเส้นโค้งพาราโบลาแบบหงาย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 ตัวแปรวิธีการสอนและตัวแปรระดับชั้น

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรวิธีสอนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) และคุณธรรมรวม 4 ด้าน อาจเกิดจากผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และผู้วิจัยแม้ว่าจะเป็นผู้สอนคนละคนกัน แต่มีแนวทางในการสอนภาษาในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักเรียนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นไปได้ว่าตัวแปรวิธีสอนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) สำหรับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) นั้นหมายถึง คะแนนระดับความสามารถของนักเรียนในการอ่านนิทานอีสปภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามทำเรื่อง โดยในกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ ส่วนในกลุ่มควบคุมเรียนโดยการสอนด้วยวิธีปกติ จากผลการศึกษาพบว่าตัวแปรวิธีสอนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) และคุณธรรมรวม 4 ด้าน อาจเกิดจากวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านอย่างเพียงพอจนสามารถอ่าน

และเข้าใจเรื่องราวในนิทานอีสปภาษาอังกฤษได้ และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) และแบบวัดคุณธรรมได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายประถมได้สอดแทรกการสอนคุณธรรมเข้าไปในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้อยู่แล้วทั้งจากอาจารย์ประจำวิชาและอาจารย์ประจำชั้นในการสั่งสอนอบรมบ่มนิสัยให้นักเรียนมีคุณธรรมในใจซึ่งเป็นข้อจำกัดในการวิจัยซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ เพราะเป็นการอบรมบ่มนิสัยประจำวันเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีคุณลักษณะที่ดี แต่ตัวแปรวิธีสอนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการประเมินโดยครู อธิบายได้ว่าการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนล เป็นวิธีการสอนที่ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียนและได้ลงมือบันทึกตามวิธีการบันทึกแบบคอร์เนล ช่วยให้นักเรียนมีใจจดจ่อสนใจบทเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อะไรก็ตามมีส่วนร่วมในการตอบคำถามจึงอาจทำให้ตัวแปรวิธีสอนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการประเมินโดยครู

จากการศึกษาพบว่าตัวแปรระดับชั้นไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) และคุณธรรมรวม 4 ด้าน อาจเนื่องมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) เป็นค่าเฉลี่ยคะแนนจากการอ่านนิทานอีสป ซึ่งเป็นบทอ่านที่มีเนื้อหาเป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรมและเป็นนิทานที่เหมาะสมกับนักเรียนในวัยประถมศึกษาอยู่แล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จึงมีความสนใจที่จะอ่านเนื้อหาในนิทานเพื่อให้เข้าใจเรื่องราวและยังได้รับคติสอนใจที่สอดแทรกไว้ในนิทานอีกด้วย อาจเป็นสาเหตุให้ตัวแปรระดับชั้นไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) เช่นเดียวกันกับตัวแปรคุณธรรมที่มาจากค่าเฉลี่ยคะแนนคุณธรรมรวม 4 ด้านจากแบบวัดคุณธรรมซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบวัดคุณธรรมในการสอนวิชา Learning behavior ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2550) และแบบวัดคุณธรรมของศูนย์คุณธรรม (2550) มาพัฒนาขึ้นเป็นแบบวัดคุณธรรมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นแบบวัดคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวทิต์ที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนและวัยรุ่น แบบวัดคุณธรรมที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จึงเป็นแบบวัดคุณธรรมที่สามารถนำไปใช้วัดได้ทั่วไปโดยไม่ต้องแบ่งแยกระดับของผู้ทำแบบทดสอบ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ซึ่งจัดว่าเป็นเยาวชน ค่าเฉลี่ยคะแนนคุณธรรมรวม 4 ด้าน ดังกล่าวจึงเป็นพฤติกรรมความมีคุณธรรมของนักเรียนที่สะท้อนมาจากการที่นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องในนิทานอีสปและได้นำคุณธรรมที่สอดแทรกอยู่ในนิทานมาใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน จึงอาจกล่าวได้ว่าตัวแปรระดับชั้นไม่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียน

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การพัฒนาคุณธรรมในครั้งนี้นั้นเน้นเก็บข้อมูลที่สถานศึกษาเป็นหลัก หากได้มีการแจ้งข้อมูลให้แก่ทางครอบครัวของนักเรียนได้ทราบ และขอความร่วมมือกับทางบ้านอาจส่งผลให้การพัฒนาคุณธรรมมีความต่อเนื่องและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูในการนำไปใช้

1.1 ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรวิธีสอนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A) และ (B) การศึกษาในครั้งนี้ใช้นิทานอีสปภาษาอังกฤษในการศึกษา และใช้เวลาในการศึกษาเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ในการศึกษาครั้งต่อไปควรใช้เวลาในการศึกษาอย่างน้อย 10 สัปดาห์ขึ้นไป และสามารถนำนิทานอีสปภาคภาษาไทยมาใช้ในการศึกษา

1.2 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้านของกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน ดังกล่าวเป็นพฤติกรรมความมีคุณธรรมของนักเรียนที่สะท้อนมาจากการที่นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องในนิทานอีสปและได้นำคุณธรรมที่สอดแทรกอยู่ในนิทานมาใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน ครูจึงสามารถนำข้อความจากนิทานอีสป ไปใช้สอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณาให้แก่นักเรียนได้

1.3 เนื่องจากแบบวัดคุณธรรมในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบวัดคุณธรรมจากวิชา Learning behavior ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2550) และแบบวัดคุณธรรมของศูนย์คุณธรรม (2550) มาพัฒนาเนื่องจากเป็นแบบวัดคุณธรรมดังกล่าว วัดคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญูกตเวที และเป็นแบบวัดคุณธรรมที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนและวัยรุ่น ดังนั้นแบบวัดคุณธรรมฉบับนี้จึงเป็นแบบวัดคุณธรรมที่สามารถนำไปใช้ได้ทั่วไปโดยไม่ต้องแบ่งแยกระดับของผู้ทำแบบทดสอบ ครูที่สนใจศึกษาตัวแปรคุณธรรมในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา สามารถนำแบบวัดคุณธรรมจากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยคุณธรรมรวม 4 ด้าน (ประกอบด้วย ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู ความเสียสละ และความเมตตากรุณา) ของกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษ ในการศึกษาต่อไปผู้ที่สนใจอาจศึกษาโดยใช้นิทานอีสปในภาคภาษาไทย ในวิชาภาษาไทย หรืออาจนำนิทานพื้นบ้านไทยที่แฝงคติสอนใจมาศึกษาในวิชาสังคมศึกษาก็สามารถทำได้เพื่อเป็นทางเลือก

ในการพัฒนาคุณธรรมให้แก่เยาวชนไทยต่อไป และอาจศึกษาคุณธรรมด้านอื่น เช่น ความขยัน ความประหยัด ความมีวินัย ความสามัคคี และอื่นๆ ที่สอดคล้องกับคติสอนใจในเนื้อหาของนิทานที่นำมาให้นักเรียนได้อ่าน

2.2 เนื่องจากการนำนิทานอีสปและใช้วิธีบันทึกแบบคอร์เนลล์ประสบความสำเร็จในการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียน ในการศึกษาครั้งต่อไปผู้ที่สนใจอาจนำนิทานอีสปไปใช้ในการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา เป็นต้น

2.3 จากผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) วัดระหว่างเรียนครั้งที่ 1-10 จำแนกตามระดับชั้นพบว่าในกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าอาจมีความสามารถในการวิเคราะห์และจดบันทึกตามแนวทางวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ได้ชำนาญกว่า ในการศึกษาครั้งต่อไปจึงเสนอให้นำวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ไปใช้กับนักเรียนในระดับที่สูงขึ้นเช่น ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา เป็นต้น และควรนำวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ไปใช้กับสาระวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการบันทึกอีกแนวทางหนึ่งสำหรับนักเรียน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และการวิเคราะห์สาระสำคัญ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กองวิจัยการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). *การสังเคราะห์รูปแบบการช่วยเหลือผู้อื่นเสียสละ มุ่งมั่น พัฒนา*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กองวิจัยการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). *การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของ เด็กไทยด้านความขยัน อดทน ประหยัด และอดออม*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กิ่งแก้ว อรรถากร. (2513). *วรรณกรรมจากบ้านใน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กัญนิภา พราหมณ์พิทักษ์. (2529). *บทบาทของโรงเรียน ครอบครัว และมีขีดในการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาในชุมชนมุสลิมการศึกษาเฉพาะกรณีตำบลลุมพลี อำเภอยะนิงครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โกเมท เพื่อกสุบรรณ. (2538). *การศึกษากการพัฒนาคุณธรรมนักศึกษาครูในวิทยาลัยครู*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2532). *วัฒนธรรมก้าวไปกับการเปลี่ยนแปลง*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- คณะกรรมการการศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม. (2535). *รายงานการศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- คำตัน วิชัยคำจร กิทธิณส์. (2555). *กลยุทธ์การบริหารการเปลี่ยนแปลงเพื่อส่งเสริมคุณธรรมของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลดา ทองเชียง. (2552). *การเสริมสร้างคุณธรรมผ่านบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 4: การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ อัมพัฒน์. (2523). *จริยศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์. (2524). *หลักการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2524). *จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงใจ รุ่งเรือง. (2551). *ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานวงกลมที่มีต่อ*

ความสามารถทางการพูดของเด็กอนุบาล วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ตำรา ณ เมืองใต้. (2536). *นิทานอีสป*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทรวมสาส์น (1977) จำกัด.
- ถิรวัฒน์ ตันทนิส. (2545). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับ เพศระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพศชายและเพศหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2546). *การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- ทิตนา แคมมณี. (2546). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนวัฒน์ สุวรรณจรัส. (2548). *การวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาคุณธรรมในนิสิตนักศึกษา ไทยระดับปริญญาบัณฑิต*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดาพร โตสดี. (2546). *การประยุกต์ใช้เทคนิคผลกระทบไขว้เพื่อกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรม พัฒนาคุณธรรมนิสิตคณะครุศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย ชยุตม์ ภิรมสมบัติ และศจีมาศ ณ วิเชียร. (2551). *การวิจัยและพัฒนาตัวบ่งชี้ คุณคุณธรรมจริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์คุณธรรม.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ. (2550). *โครงการวิจัยเรื่องตัวบ่งชี้คุณธรรม: การพัฒนาและพัฒนาการ*. รายงานการวิจัย กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม.
- นිරนุช เหลือลมัย. (2552). *การวิจัยและพัฒนาารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัย และจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตารัตน์ อีสระมโนรส. (2552). *ผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่องที่มีต่อพฤติกรรม ทางจริยธรรมของเด็กวัยอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การ สอนและเทคโนโลยีการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทน์ภัส อยู่ประยงค์. (2555). *การใช้นิทานคุณธรรมภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*. รายงานการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2533). *ปริทรรศน์เรื่องจะพัฒนาบุคคลให้มีคุณธรรม จริยธรรมได้อย่างไร ในแนวทางการพัฒนาค่านิยมและคุณธรรมของเยาวชนในปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: พี เอ ลิฟวิ่ง จำกัด.
- บุษผา เรื่องรอง. (2525). *การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเล่านิทานกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาศรี สีอำไพ. (2535). *พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผกาดี อุตโตโมทย์. (2536). *เรื่องเล่าของอีสป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ผีเสื้อ.
- ผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ. (2550). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์*. รายงานการวิจัย สำเนาเย็บเล่ม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรจิต แท้สูงเนิน. (2542). *ผลของการใช้นิทานอิงปรัชญาจากหนังสืออ่านสำหรับเด็กที่มีต่อ มโนทัศน์ทางคุณธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรตณณ เพชรวิวรรธน์. (2545). *การศึกษาการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่แก่นักเรียนประถมศึกษาใน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระเทพเทวี (ประยูรค์ ปยุตโต). (2523). *สังฆธรรมกับจริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิพุทธธรรม.
- พิชญ์ ขำมา. (2543). *ผลของการส่งเสริมจริยธรรมทางสังคมตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ของเด็กวัยอนุบาลโดยการใช้การอภิปรายเพื่อแก้สถานการณ์ที่มีข้อขัดแย้งทางจริยธรรมในนิทานที่มีทางสองแพร่ง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ไฉ ท่องไพบุลย์. (2528). *การเปรียบเทียบการเรียนรู้พฤติกรรมเอื้อเฟื้อของเด็กจากตัวแบบในนิทานประกอบภาพกับตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิญญาพร นิตยะประภา. (2534). *การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (2542). *ประมวลพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ผลิตเอกสารและเผยแพร่สำนักพัฒนาการประชาสัมพันธ์.

- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (2550). *แบบวัดคุณธรรมจริยธรรม*. Retrieved from <http://elearning.bu.ac.th/course/lb105/activites/evaluation.htm>
- มานิต มานิตเจริญ. (2519). *จริยศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- มานิตา ลีโทชวลิต. (2544). *การวิเคราะห์นิทานชาดกที่ส่งเสริมสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2549). *การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รองเพชร สุจริตกุล. (2530). *ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในวงการทูตและนักกฎหมายระหว่างประเทศ*. ภาษาปริทัศน์ 8, 28-32.
- ราชบัณฑิต. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2516). *การเล่านิทานและเล่าเรื่อง*. สื่อภาษาชุมชนภาษาไทยของคุรุสภา 3 (เมษายน), 37-41.
- รังสิมา สีนะพงษ์พิพิธ. (2540). *ผลของการใช้ตัวแบบในนิทานหุ่นมือต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2548). *คนไทยในอุดมคติ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แม็ค.
- ลัดดาวัลย์ ประกอบเพชร. (2552). *ผลและความคงทนของการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโดยการสอนแบบบูรณาการด้วยการเขียนบันทึกประจำวัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2541). *เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน*. กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2539). *การเล่านิทาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วราภรณ์ เตชะสุวรรณ. (2554). *การพัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนาคุณธรรมสำหรับนักเรียนนายร้อยตำรวจ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลัย ขวลิตธำรง. (2515). *ส่งเสริมห้องสมุดด้วยการเล่านิทาน*. *วารสารการศึกษาผู้ใหญ่* 9 (กรกฎาคม-สิงหาคม), 22-26.
- ศิริเดช สุชีวะ. (2546). *หลักการประเมินการเรียนรู้*. ในสุวิมล ว่องวานิช (บรรณาธิการ). *การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศิวริดา ทรัพย์เหมือน. (2554). *ประสิทธิผลของปัจจัยสี่ด้านในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน : การวิเคราะห์ทอภิมาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2526). *ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรบัณฑิต.
- สมบูรณ์ คิงฆมานนท์. (2522). *การเล่านิทานและการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง: คหเศรษฐศาสตร์*. ม.ป.ท.
- สมพร เทพสิทธิ์า. (2542). *คุณธรรมและจริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร: สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สรารัตน์ จันกลิ่น. (2544). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการตั้งคำถามตนเองและกลวิธีการตั้งคำถามตนเองและการจดบันทึก*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาโรช บัวศรี. (2526). *จริยธรรมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุกัญญา พวงเกตุ. (2551). *ผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์โดยใช้นิทานชาดก ที่มีต่อคุณลักษณะความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุขุมาล เกษมสุข. (2548). *การปลูกฝังจริยธรรมแก่เด็ก*. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2538). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตรา โปรงแสง. (2545). *การศึกษาการดำเนินงานการใช้หลักสูตรตามแนวโครงการบูรณาการคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการสอนอาชีวศึกษาของสถานศึกษานำร่องกรมอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดารัตน์ พลแพงพา. (2544). *ผลของการสอนนิทานชาดกเรื่องพระมหาชนกโดยใช้การสอนแบบโครงการที่มีต่อความเพียรของเด็กวัยอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). *การให้กลวิธีการอ่านเพื่อการนำไปใช้สำหรับนักเรียน*. *ศึกษาศาสตร์ปริทัศน์*. 16, 45-54.

- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2535). การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสฐียรพงษ์ วรรณปก. (2533). การปลูกฝังจริยธรรมในแนวทางการพัฒนาค่านิยมและคุณธรรมของเยาวชนในปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: พี เอ ลีฟวิง จำกัด.
- สัญญา จัดตานนท์. (2543). อีสปชีวิตนักเรียนนานาชาติที่เก่าแก่ที่สุดของโลก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ทฤษฎี.
- เสาวลักษณ์ สมวงษ์. (2545). ผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อมรรัตน์ บุบผ์โชติ. (2546). ผลของการใช้บันทึกการเรียนรู้ในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัฒมหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง. (2545). การเปรียบเทียบกลวิธีการสอนเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิชา แดงจำรูญ. (2548). การศึกษาการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรมในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิญา มานะโรจน์. (2539). การศึกษากระบวนการปลูกฝังคุณธรรมแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิญา อินทรรัตน์. (2554). การวิจัยและพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างความสามารถในการตัดสินใจ

เชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาล : การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์เรื่องเล่าจากประสบการณ์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อัญญาณี ทิวทอง. (2543). ตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Alm, C. T. (1996). Using Student Journals to Improve the Academic Quality of Internships. *Journal of Education for Business*. 72, 113-115.
- Adalbjarnardottri, S. and Selman, R. (1997). I feel I have received a new vision: An Analysis of teacher's professional development as they work with students on interpersonal issues. *Teaching and Teacher Education*. 13(4), 409-428.
- Baker, L and Wigfield, A. (1999). Dimension of children's motivation for reading and their relations to reading activity and reading achievement. *Reading Research Quarterly* 34(4) (October/November/December), 452-477.
- Belmont-Redwood Shores School District. (2006). Retrieved from <http://www.clt.cornell.edu/>
- Brand, K. (2001). *The use of Grimm's fairy tales to understand the moral content in fairy tales*. Retrieved from <http://db.igroupnet.com/dao/search.nsp>
- Brown, H. D. (1987). *Principle of language learning and teaching*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Borasi, R. and Rose, B. J. (1989). Journal Writing and Mathematics Instruction. *Education Studies in Mathematics*. 20, 247-365.
- Boyle, J. R., and Forchelli, G. A. (2014). Differences in the note-taking skills of students with high achievement, average achievement, and learning disabilities. *Learning and Individual Differences*. 35, 9-14.
- Bui, D. C., and Mayerson. J. (2014). The role of working memory abilities in lecture note-taking. *Learning and Individual Differences*. 33, 12-22.
- Bui, D. C., and McDaniel, M. A. (2015). Enhancing learning during lecture note-taking using outlines and illustrative diagrams. *Journal of Applied Research in Memory and Cognition*. 4, 129-135.

- Chorus, C. G. (2015). Models of moral decision making: Literature review and research agenda for discrete choice analysis. *The Journal of Choice Modeling*. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1016/j.jocm.2015.08.001>
- Cohen, A. (1980). *Testing language ability in the classroom*. Massachusetts: Newbury House Publishers.
- Demirel, M., and Duman, H. (2015). The Use of Portfolio in English Language Teaching And Its Effects On Achievement And Attitude. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 191, 2634-2640.
- Doff, A. (1988). *Teach English: A training course for teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dougherty, B. J. (1996). The Write Way: a look at journal writing in first-year algebra. *The Mathematics Teacher*. 89, 556-560.
- Finocchiaro, M and Sako S. (1983). *Foreign language testing: A practical approach*. New York: Regents Publishing Company.
- Garcia, R. T. (1997). *The relation among college student attitudes, motivation and aptitude To foreign language achievement: A test of Gardner's model*. Dissertation Abstract International 57 (April), 4295-A.
- Gerard, E. B. (1998) *Discourse of moral issues in a third-grade classroom*. [Dissertation on Abstracts Online], Boston University. Retrieved from <http://thailis-db.car.chula.ac.th/dao/detail,nsp>
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Inc.
- Greene, J. D. (2015). The rise of moral cognition. *Cognition*. 135, 39-42.
- Haladyna, T. H. (2002). *Essentials of standardized achievement testing validity and accountability*. Boston: Allyn and Bacon.
- He, T., Gou, W. J., and Chang, S. M. (2015). Parental involvement and elementary school student's goal, maladaptive behaviors and achievement in learning English as a foreign language. *Learning and Individual Differences*. 39, 205-210.
- Henning, G. (1987). *A guide to language testing*. New York: Newbury House Publishers.
- Heuser, D. (2005). Learning Logs: Writing to learn, reading to assess. *Science and Children*. 3, 46-49
- Hewko, S. J., Cooper, S. L., and Cummings, G. G. (2015). Strengthening Moral Reasoning Through Dedicated Ethics Training in Dietetic Preparatory Programs.

- Journal of Nutrition Education and Behavior*. 47, 156-161.
- Hiemstra, R. (2001). Uses and Benefits of Journal Writing. *New Directions for Adult and Continuing Education*.90, 19-26.
- Hill, L. J. H. (1991). *Children's Response to Story in Illustrated and Non-Illustrated Text at Three Grade Levels (No -Illustrated Text, Illustrated Text, First-Grade, Third-Grade, Fifth-Grade, Creative Response)*. Retrieved from <http://db.igroupnet.com/dao/detail.nsp>
- Howe, M.J. (1970). Using students' notes to examine the role of the individual learner in acquiring meaning subjects matter. *Journal of Educational Research*. 64:61-63.
- Husen, T and Postlethwaite, T. N. (1985). *The international encyclopedia of education*. London: Pergamon Press.
- Ibarreta, G. I. and McLeod, L. (2004). Thinking Aloud on Paper: An experiment in journal writing. *Journal of Nursing Education*. 3,134-137.
- Jurdak, M. and Zein, R. A. (1998). The Effect of Journal Writing on Achievement in Attitudes Toward Mathematics. *School Science and Mathematics*. 8, 412-419.
- Karabanova, O. A., and Sadovnikova, T. Y. (2014). The Comparative Research of Adolescent's School Moral Atmosphere Perception in Modern Russia. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 146, 395-400.
- Kerka, S. (1996). Journal Writing and Adult Learning. *Eric Digest*. 174, 1-7.
- Leaf, M. (1979). *Aesop's fables*. Connecticut: the Easton Press.
- Madson, H. (1983). *Teaching in testing*. New York: Oxford University Press.
- Manea, A. D. (2014). Influences of Religious Education on the Formation Moral Consciousness of Students. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 149, 518-523.
- McIntosh, M. E. and Draper, R. J. (2001). Using Learning Logs in Mathematics: Writing to learn. *Mathematics Teacher*. 7,554-557.
- Moghari, E. H., Lavasani, M. G., Bagherian, V., and Afshari, J. (2011). Relationship between perceived teacher's academic optimism and English achievement: Role of self-efficacy. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 15, 2329-2333.
- Mohammed, H. A. M. (2014). *The Effect of Suggested Program Based on Note-Taking Strategy on Enhancing EFL Pre-service Teachers' Listening and Writing Skills*.

- Master's thesis, Curriculum and Instruction Department Fayoum University.
- Moser, G. P., and Morrison, T. G. (1998). Increasing students' achievement and interest in reading. *Reading Horizons* 38(4) (March/April), 233-245.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House Publishers.
- Page, A. (1983). *Children's Story Comprehension as a Result of Storytelling and Story Dramatization: A Study of The Child as Spectator and as Participant*. Retrieved from [http:// db.igrouper.com/dao/detail.nsp](http://db.igrouper.com/dao/detail.nsp)
- Pauk, W. (1984). *How to study in college*. Houghton: Mifflin Company.
- Payne, E. and Whittaker, L. (2006). *Developing Essential Study Skills*. Hemel Hempstead: Prentice Hall.
- Piengkes, N., Wolther, S., Nooyod, A., and Prameteerawatchai. (2014). The Study of English Achievement for the 4th Grade Students by the Integrated Multiple Intelligence Model. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 116, 2478-2480.
- Reynold, S.J., Dang, C.T., Yam, K.C., and Leavitt. K. (2014). The role of moral knowledge in everyday immorality: What does it matter if I know what is right. *Organizational Behavior and Human Decision Process*. 123 (2), 124-137.
- Rostami, M., Hejazi, E., and Lavasani, M.G. (2011). The relationship between gender, perception of classroom structure, achievement goals , perceived instrumentality and academic achievement in English course third grade middle school students (English as second language). *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 29, 703-712.
- Savignon, S. (1983). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. Massachusetts: Addison-Wesley Publishers Company.
- Schulze, C. B. (1987). *The Effect of different Method of Modeling and Instruction on Honesty Behavior in Kindergarten and Second Grade Children*. Dissertation Abstract International. 48(July), 43-A.
- Sotiriou. P. E. (1993). *Orientation to college learning*. Virginia: Wadsworth.
- Spires, H. A., and Stone, P.D. (1989). The directed note taking activity, A self-questioning approach. *Journal of Reading*. 33,36-39.
- Spratt, M. (1985). *An Advanced Level Achievement Test*. In Alan Matthews et al. At the Chalk faces pp.175-178. London: Edward Arnold.

- Spratt, M. (1985). *The Presentation Stage, the Practice Stage, the Production Stage*. In Alan Matthews et al. *At the chalk faces* pp.5-16. London: Edward Arnold.
- Stein, J. (1980). *The random house college dictionary*. New York: Random House, Inc.
- Teng, H. (2011). Exploring Note-Taking Strategies of EFL Listenerst. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 15, 480-484.
- Tsai, T., and Wu, Y. (2010). Effects of Note-Taking Instruction and Note-Taking Languages on College EFL Students' Listening Comprehension. *New Horizons in Education*. 58, 120-132.
- Wesche, M. (1987). Communicative testing in a second language. In *Methodology in TESOL*. pp.373-394. Edited by Michael Long and Jack Richards. New York: Newbury House Publishers.
- Yang, Y., and Lin, Y. (2015). Online collaborative note-taking strategies to foster EFL beginners' literacy development. *System*. 52, 127-138.
- Yonden, H. (2015). Kant's conception of moral education assessment. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 174, 2626-2628.
- Zhiyenbayeva, R. B., Abdrakhmanova, A. E., Abdrakhmanov, O. B., Tapalova, Kassenova, S., and Uaidullakzy, E. (2014). Experimental Study of Students' spiritual-moral Development. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 131, 465-469.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ชฎารัฐ ปลูกเพาะ
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแพร่ เขต1
2. อาจารย์ยุพดี กะจะวงษ์
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต1
3. อาจารย์สมพิศ วงษ์แหยม
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต1
4. Mr. Bradley Fasquel
อาจารย์โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
5. Mr. Douglas Aaron Mallett
อาจารย์โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
6. Mr. Anthony Lincoln Carnazza
อาจารย์โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (A)

Read the story and choose the correct answer.

Jane is in a big kitchen. She is in front of the white table. There are two pots on the stove. The sink is next to the refrigerator and there is a high chair in front of the refrigerator. There is a dog under the table. Its name's "Sam". It's fat. Jane likes to cook.

Choose the best accurate answer

1. Where is Jane?
  - a. She's in her house.
  - b. She's in her big kitchen.
  - c. She's in the kitchen.
  - d. She's in the bedroom.
2. What can Jane do?
  - a. She can write the alphabet.
  - b. She cans swim.
  - c. She cans cook.
  - d. She can cook.
3. Is there a fat cat under the table?
  - a. No, there isn't.
  - b. No, there is.
  - c. Yes, there isn't.
  - d. Yes, there is.
4. Where is the sink?
  - a. It's next to the refrigerator.
  - b. It's in front of the white table.
  - c. It's on the stoves.
  - d. It's in front of the refrigerator.
5. Are there pots on the stove?
  - a. Yes, they are.
  - b. Yes, there are.
  - c. Yes, there is.
  - d. Yes, there aren't.

Read the story and choose the correct answer.

Jay and Ploy were at school in the playground yesterday. Jay was wearing a white T-shirt and blue shorts. He was on the jungle gym. Ploy was wearing a yellow shirt and red short shorts. She was on the slide. Jay found a brown wallet under the jungle gym. He gave the wallet to the teacher. Jay is a very good boy.

6. Was Ploy on the slide?
  - a. Yes, she wasn't.
  - b. Yes, she was.
  - c. No, she was.
  - d. No, she wasn't.
7. Where is the playground?
  - a. It's in Jay's school.
  - b. It's in Ploy's village.
  - c. It's near the park.
  - d. It's in their house.
8. What did Jay find?
  - a. He found a brown wallet.
  - b. He found a brown watch.
  - c. He found a wallet.
  - d. He found a teacher's wallet.
9. Did Jay give the wallet to the teacher?
  - a. No, he doesn't.
  - b. No, he didn't.
  - c. Yes, he did.
  - d. Yes, he does.
10. Is Jay a very good boy?
  - a. Yes, he is.
  - b. Yes, he does.
  - c. No, he isn't.
  - d. No, he doesn't.

Choose the correct answer.

11. A:.....?

B: It's 18 South Street.

- a. What's your address?
- b. Where do you live?
- c. What's your telephone number?
- d. What's your number?

12. A lamp is next...the T.V.

- a. of
- b. to
- c. by
- d. on

13. A: .....

B: She is in the bedroom.

- a. What can Mary do?
- b. Where is Mary?
- c. Is Mary in the bedroom?
- d. Is Mary in the bathroom?

14. Look at .....!

.....can sing a song.

- a. him, I
- b. he, She
- c. her, She
- d. me, She

15. A: Can you ride a .....?

B: No, I .....

- a. bicycle, cannot
- b. pony, can
- c. alphabet, can't
- d. frog, don't

16. Susan: .....shirt do you like?

Somchai: I like the blue one.

- a. Which
- b. Which one
- c. What
- d. What's

17. Kitty: Are they wearing white boots?

Puppy: No,.....

- a. they don't
- b. they do
- c. they aren't
- d. they are

18. A: Where were you yesterday?

B: .....

- a. I am at the beach.
- b. I was at the museum.
- c. I were at the zoo.
- d. We were at the playground.

19. Bam: What did Ken eat?

Boom: .....

He went to the supermarket.

- a. He was at the restaurant.
- b. He ate cookies.
- c. He eats cookies.

20. A: When did you go to the department store?

B: .....

- a. Tonight
- b. Yesterday
- c. Tomorrow
- d. Now

ภาคผนวก ค

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

วันที่ .....เดือน .....พ.ศ.....

เลขที่	ชื่อ	ความสนใจการเรียน	การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน	การตอบคำถาม	รวม	หมายเหตุ
						ระดับคุณภาพ 4= ดีมาก 3= ดี 2= พอใช้ 1= ปรับปรุง

ด้านความสนใจเรียน

4 หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	สนใจทเรียนและส่งงานสม่ำเสมอโดยครูไม่ต้องทวง
3 หมายความว่า ดี	หมายถึง	สนใจทเรียนและส่งงานโดยครูเตือนบางครั้ง
2 หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	สนใจทเรียนปานกลาง ครูเตือนให้ส่งงานบ่อยครั้ง
1 หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	สนใจทเรียนน้อย ครูเตือนให้ส่งงานบ่อยครั้ง

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนเสมอ
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง กระตุ้น	หมายถึง	กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนน้อยครั้งครูต้อง

ด้านการตอบคำถาม

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนอยู่เสมอ
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนน้อยครั้งครูต้องกระตุ้น

ภาคผนวก ง

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเอง
และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อน

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนตนเอง

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุด

พฤติกรรม	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	หมายเหตุ
1. ความสนใจการเรียน					
2. การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน					
3. การตอบคำถาม					

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเพื่อน

ชื่อเพื่อน.....ชั้น.....เลขที่.....

เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของเพื่อนของนักเรียนมากที่สุด

พฤติกรรม	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	หมายเหตุ
1. ความสนใจการเรียน					
2. การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน					
3. การตอบคำถาม					

เกณฑ์การให้คะแนนระดับคุณภาพของพฤติกรรม

ด้านความสนใจเรียน

- 4 หมายถึง ดีมาก หมายถึง สนใจบทเรียนและส่งงานทุกครั้ง
 3 หมายถึง ดี หมายถึง สนใจบทเรียนและส่งงานบ่อยครั้ง
 2 หมายถึง พอใช้ หมายถึง สนใจบทเรียนปานกลาง ส่งงานบางครั้ง
 1 หมายถึง ปรับปรุง หมายถึง สนใจบทเรียนน้อย ไม่ค่อยส่งงาน

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

- 4 หมายถึง ดีมาก หมายถึง กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนทุกครั้ง
 3 หมายถึง ดี หมายถึง กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
 2 หมายถึง พอใช้ หมายถึง กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนบางครั้ง
 1 หมายถึง ปรับปรุง หมายถึง กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนน้อยครั้ง

ด้านการตอบคำถาม

4	หมายความว่า ดีมาก	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนทุกครั้ง
3	หมายความว่า ดี	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อยครั้ง
2	หมายความว่า พอใช้	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนบางครั้ง
1	หมายความว่า ปรับปรุง	หมายถึง	พยายามตอบคำถามในชั้นเรียนน้อยครั้ง

ภาคผนวก จ

แบบวัดคุณธรรม

แบบวัดคุณธรรม

คำชี้แจง แบบวัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้คะแนนใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบด้วยความเป็นจริงถึงพฤติกรรมที่แสดงออกในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน

นักเรียนมีพฤติกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความเมตตากรุณา					
1.1. ยินดีช่วยเหลือเพื่อนๆ ไม่ดูค้าย	5	4	3	2	1
1.2. แนะนำเพื่อให้เกิดสุข	5	4	3	2	1
1.3. เป็นกันเอง จริงใจ	5	4	3	2	1
1.4. มีความเอื้อเฟื้อและเผื่อแผ่สังคม	5	4	3	2	1
1.5. ท่วงไวยการเรียนและความประพฤติของเพื่อน	5	4	3	2	1
1.6. ยินดีช่วยเหลือเพื่อน/ผู้ร่วมงานโดยไม่เลือกที่รัก มักที่ชัง	5	4	3	2	1
2. ความเสียสละ					
2.1. เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อสาธารณะ	5	4	3	2	1
2.2. บำเพ็ญประโยชน์เพื่อชุมชนและมหาชน	5	4	3	2	1
2.3. มีความคิดมุ่งประโยชน์สุขของส่วนรวม	5	4	3	2	1
2.4. มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานเพื่อให้มหาชนมีความสุข	5	4	3	2	1
3. ความกตัญญู					
3.1. ระลึกถึงผู้มีพระคุณอย่างสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1
3.2. ตอบแทนผู้มีพระคุณด้วยความเต็มใจ	5	4	3	2	1
3.3. ไหว้ขอบคุณผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแม้เขาจะมีอายุน้อยกว่า	5	4	3	2	1
3.4. ตอบแทนบุญคุณโดยไม่หวังค่าขึ้นชม ยกย่อง	5	4	3	2	1
3.5. เป็นคนที่มีบุญคุณชั่วแฉงแก่งร้อน	5	4	3	2	1
4. ความซื่อสัตย์สุจริต					
4.1. พูดอย่างทำอย่างไม่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	5	4	3	2	1
4.2. เป็นที่ไว้วางใจของคนอื่น	5	4	3	2	1
4.3. ไม่ลอกหรือดูข้อสอบของคนอื่นเวลาสอบ	5	4	3	2	1
4.4. ไม่คดโกงในเรื่องต่างๆ	5	4	3	2	1
4.5. โกหกเพื่อให้ตนเองรอดพ้นจากการลงโทษ	5	4	3	2	1
4.6. ให้ของหรือเงินแก่เพื่อนเพื่อให้เพื่อนช่วยทำรายงาน	5	4	3	2	1
4.7. มีความเชื่อว่า “ ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติของคนดี ”	5	4	3	2	1

ภาคผนวก ฉ

นิทานอีสปและ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (B) ที่ใช้ระหว่างการวัด

The Dog in the Manger

A dog was lying in a manger on a pile of hay which an ox was supposed to eat. But when the ox came up to get his dinner the dog just stayed there on the hay, snarling and snapping, and wouldn't let the ox have it.

“Dog” said the very angry ox,
“I could understand it if you wanted to eat that hay, but you don't, and you are a mean creature just to sit there and keep me from enjoying it.”

Choose the most accurate answer

1. Where is the dog?
  - a. It' s in a manager' s house.
  - b. It' s in a manger.
  - c. It' s in a farm.
  - d. It' s a barn.

2. Which animal wants to eat hay?
  - a. A donkey
  - b. A dog
  - c. A cow
  - d. An ox

3. How does the ox feel?
  - a. angry
  - b. sad
  - c. happy
  - d. ashamed

4. Does the dog eat the hay?
  - a. Yes, it is.
  - b. Yes, it does.
  - c. No, it isn' t.
  - d. No, it doesn' t.

5. What do you think about the dog in this story?
  - a. generous
  - b. lovely
  - c. mean
  - d. black

The Ass in the Lion's skin

An ass one day found a Lion's skin and, being a stupid creature, put it on and ran through the woods and meadows scaring the life out of all the flocks and herds.

There was so much excitement and terror that the ass thought he was quite remarkable.

Pretty soon he met his owner and he thought, "Well, here's where I scare him too." But his master saw his long ears sticking out and recognized him.

So the master picked up a good big stick and beat a lesson into his foolish head-that, Lion Skin or no Lion Skin, he was still just a stupid ass.

Choose the most accurate answer

1. What did the ass find?
  - a. It found a sheep's skin.
  - b. It found a lion's skin.
  - c. It found a tiger's skin.
  - d. It found an elephant skin.

2. What did the ass think about itself?
  - a. It was handsome.
  - b. It was awful.
  - c. It was ugly.
  - d. It was remarkable.

3. What did the ass do after put a lion's skin on?
  - a. It scared other animals.
  - b. It scared the lion.
  - c. It scared its mother.
  - d. It scared the woods.

4. Why the master was not afraid of the ass?
  - a. He was exciting.
  - b. He ran away.
  - c. He remembered it.
  - d. He saw the long ears.

5. What did the master do when he recognized the ass?
  - a. He was scared.
  - b. He yelled.
  - c. He beat into the ass's head.
  - d. He threw a rock.

The Fox & the Sick Lion

The lion stayed in his cave and sent out word that he was sick and that he wanted all the animals to call on him.

Many of them did call to pay their respects, but the fox wouldn't do so. So the lion sent one of his jackal messengers to the fox to ask him why he, too, didn't come to show his respect for the sick king of the beasts.

“You tell the lion I have just as much respect for him now as I ever had, and I have been meaning to come every day, but when I get to the mouth of his cave, I notice that all the footprints show that the animals went in, but never came out, For some strange reason, when I see this I just can't make myself go in.”

Choose the most accurate answer

1. Where did the lion live?
  - a. It lived in a cave.
  - b. It lived in a zoo.
  - c. It lived in a jungle.
  - d. It lived with its family.

2. What did the lion want from the animals?
  - a. It made them sick.
  - b. It wanted to stay in a cave.
  - c. It wanted a visit from the animals.
  - d. It wanted to make a call.

3. Which animal didn't pay respect?
  - a. The cub.
  - b. The wolf.
  - c. The cat.
  - d. The fox.

4. Which animal was the messenger of the king of beasts?
  - a. The puppy.
  - b. The jackal.
  - c. The army dog.
  - d. The hound.

5. Did the fox go side the lion's cave?
  - a. Yes, it did.
  - b. Yes, it does.
  - c. No, it didn't.
  - d. No, it doesn't.

The Bull & the Goat

A bull was being chased one day by a lion. He was looking for a place to hide and thought he had found it when he came to a cave. But just as he was about to go in a goat appeared in the narrow entrance with his horns lowered and wouldn't let him enter.

The bull didn't have any time to waste squabbling with the goat, so he just ran on, but he called back:

“Look, you stupid goat, some time when I am not in danger, I'll teach you the difference between a bull and a goat, and I don't think you will like the lesson. Meanwhile don't pride yourself on making me run— a lion is doing that, not you.”

Choose the most accurate answer

1. Why was the bull running?
  - a. It wanted to be slim.
  - b. It was exercising.
  - c. It was in hurry.
  - d. The lion chased it.

2. Where did the bull want to hide?
  - a. A manger
  - b. A hole
  - c. A cave
  - d. A mine

3. Which sentence is correct?
  - a. A ghost has horns.
  - b. A stupid goat doesn't have horns.
  - c. A goat has horns.
  - d. A lion has horns.

4. Which word does the bull not call the goat?
  - a. Bright
  - b. Silly
  - c. Stupid
  - d. Foolish

5. Did the bull squabble with the goat?
  - a. Yes, it does.
  - b. Yes, it did.
  - c. No, it doesn't.
  - d. No, it didn't.

The Two Crabs

A mother crab was scolding her daughter one day for walking backwards the way crabs do.

"For goodness' sake, Daughter, why don't you walk the way the rest of the creatures in the world do, instead of crawling backwards in that silly fashion?"

"Mama," squeaked the daughter crab, "all I know about walking I learned from you. If that doesn't please you, why don't you set me a better example yourself and teach me how to do otherwise?"

Choose the most accurate answer

- 1. Who taught walking to the baby crab?**
  - a. The aunt crab**
  - b. The uncle crab**
  - c. The mother crab**
  - d. The father crab**

- 2. Which word is the same as "Silly"?**
  - a. Bright**
  - b. Clever**
  - c. Wise**
  - d. Foolish**

- 3. Which word is not the same as mother?**
  - a. Mom**
  - b. Mim**
  - c. Mama**
  - d. Mum**

- 4. In the opinion of the mother crab did the daughter walk correctly?**
  - a. Yes, she does.**
  - b. Yes, she did.**
  - c. No, she didn't.**
  - d. No, she doesn't.**

- 5. Who does the daughter crab blame for the way she walks?**
  - a. The mother crab**
  - b. Herself**
  - c. Her friends**
  - d. A shrimp**

The Travelers

Two men were walking along a road together when one of them saw an axe lying on the ground. He picked it up and said, "Look, I have found an axe."

Don't say "I have found an axe," said his fellow traveler, say "we have found an axe, because as we are companions we should share it."

"No, no," said the first one. "This is all mine."

They had gone only a little farther on when up came a big rough looking man. Anyone could see he was the owner of the axe, and he was angry.

"Oh! Oh!" said the traveler with the axe, "Now we are in trouble?"

"You're wrong," said the other one. You should say, "Now I am in trouble. You wouldn't share the prize, now I won't share the danger. Goodbye."

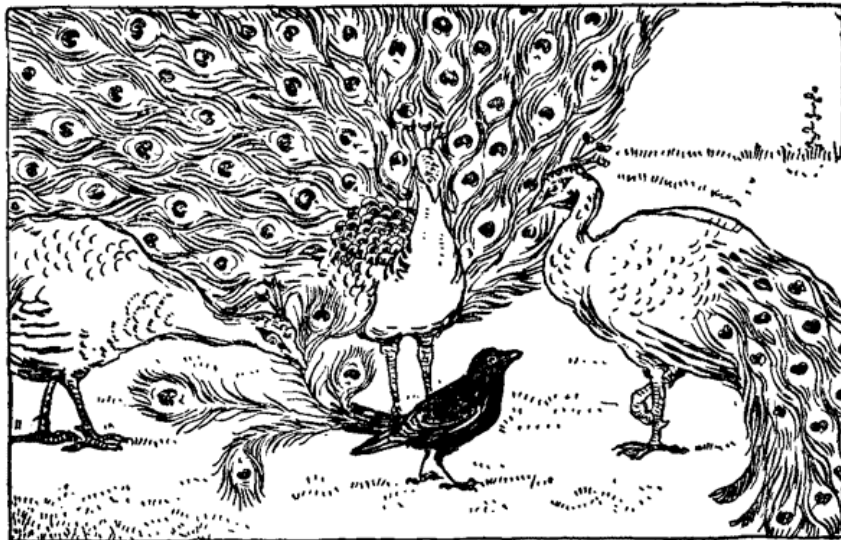
Choose the most accurate answer

1. Where were the men?
  - a. They were in a jungle.
  - b. They were traveling.
  - c. They were picking up an axe.
  - d. They were on the road.

2. What is the relationship between the men?
  - a. Boss and employee
  - b. Teacher and student
  - c. Friend
  - d. Father and son

3. Did the travelers meet the axe's owner?
  - a. Yes, they didn't.
  - b. Yes, they did.
  - c. No, they didn't.
  - d. No, they did.

4. What did you think about the traveler who found the axe?
  - a. Selfish
  - b. Unselfish
  - c. Generous
  - d. Considerate

5. What did the owner of the axe look like?
  - a. Big and kind
  - b. Big and rough
  - c. Small and kind
  - d. Small and rough

The Vain Jackdaw

A certain jackdaw, which is just a fancy name for a crow, decided he was too good for the rest of his friends, so he flew around picking up peacock's feathers. When he had enough, he dressed himself up in them and went over among the peacocks and proudly flounced around like one of them. But the peacocks soon saw that he didn't belong, and they tore at him with their claws and bills until he didn't have a pinfeather to his name.

Battered, bruised and pretty ashamed of himself, he crawled back to his own kind, but they wouldn't have him either. One of the wise ones told him: "If you hadn't been ashamed of your old friends you'd still have them, and you wouldn't have been beaten by your betters."

Choose the most accurate answer

1. What is a jackdaw?
  - a. A boy
  - b. A bird
  - c. A peacock
  - d. A captain

2. Why did the jackdaw pick up peacock's feathers?
  - a. He was a good jackdaw.
  - b. He liked peacocks.
  - c. He wanted to help the peacocks.
  - d. He thought he was better than his friends.

3. What did the jackdaw do with the peacock's feathers?
  - a. He dressed himself up.
  - b. He gave them back to the owner.
  - c. He took them home.
  - d. He cut them.

4. What did the jackdaw get from the peacocks?
  - a. Pain and bruises
  - b. A Warm welcome
  - c. True friends
  - d. Pride

5. From the story what did the jackdaw feel in the end?
  - a. Vain
  - b. Proud
  - c. Ashamed
  - d. Boastful

The Man & His Goose

A man had a goose. And it was a very remarkable goose, because every day it would lay a golden egg.

The man wasn't satisfied with having one golden egg a day and he decided to cut the goose open and take all her treasure at once.

So he killed the goose, opened her up and found nothing at all.

And it served him right.

Choose the most accurate answer

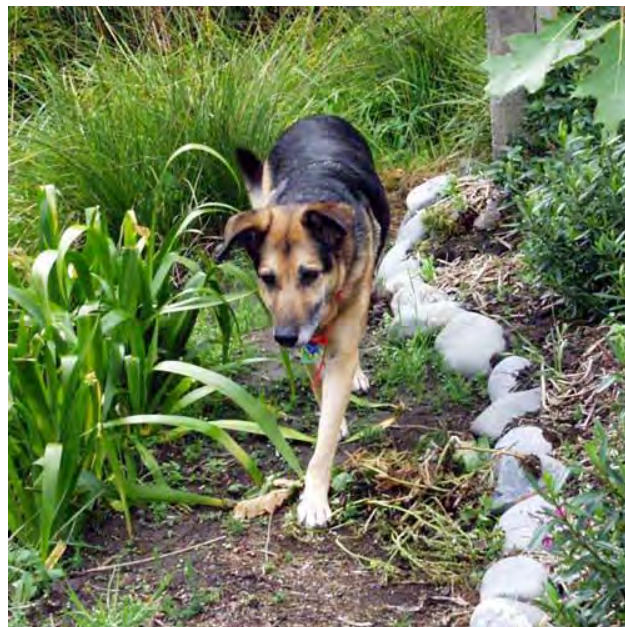
1. What did the man have?
  - a. He had a goober.
  - b. He had a gosling.
  - c. He had a goose.
  - d. He had geese.

2. Why was the goose remarkable?
  - a. It laid golden eggs every day.
  - b. It laid a golden egg every day.
  - c. It laid a remarkable egg every week.
  - d. It laid a delicious egg every day.

3. Was the man satisfied with the egg?
  - a. No, he wasn't.
  - b. No, he was.
  - c. Yes, he was.
  - d. Yes, he wasn't.

4. What did he do with his goose?
  - a. He fed her more.
  - b. He took her to his new house.
  - c. He turned on the music for her.
  - d. He killed her.

5. How was the man?
  - a. Great
  - b. Greedy
  - c. Grateful
  - d. Good

The Gardener and His Dog

A gardener's dog was running and jumping around a well one day and he fell in.

The good, kind gardener ran over right away when he heard the splash to pull his dog out. Just as he was getting the dog to the top, the ungrateful wretch bit his hand.

"Ouch!" said the gardener. "If that is the way you are going to act when I help you and always treat you kindly and feed you well, you can get yourself out of trouble," and plop, he dropped the dog right back down into the well again.

Choose the most accurate answer

1. Who was ungrateful?
  - a. His dog
  - b. His wife
  - c. The gardener
  - d. Gardenia

2. Which action the gardener's dog didn't do?
  - a. Running
  - b. Jumping
  - c. Falling
  - d. Crying

3. How was the gardener?
  - a. Mean
  - b. Selfish
  - c. Kind
  - d. Self-centered

4. What did the dog do at the top of the well?
  - a. It jumped out.
  - b. It bit the gardener's hand.
  - c. It licked the gardener's hand.
  - d. It crouched.

5. Did the dog get out the well in the ends?
  - a. Yes, it didn't.
  - b. Yes, it did.
  - c. No, it did.
  - d. No, it didn't.

The Collier & the Fuller

A collier and fuller, which is what they used to call a coal miner and a cleaning man, met one day after they hadn't seen each other for a long time.

The cleaning man said that he was looking for a place to live and the coal miner said, "Why don't you come over and live with me?"

"Thank you very much," said the cleaning man, "but I'd no sooner get the place cleaned up for the day, when you'd come home all covered with coal dust and dirty it up again. I guess I'll go live somewhere else."

Choose the most accurate answer

1. **What's the collier?**
  - a. **A caller**
  - b. **A collect man**
  - c. **A coal miner**
  - d. **A cleaner**

2. **What's the fuller?**
  - a. **A full man**
  - b. **A cleaning man**
  - c. **A coal miner**
  - d. **A fabric**

3. **What was the fuller looking for?**
  - a. **A detergent**
  - b. **A school**
  - c. **A clothes**
  - d. **A place to live**

4. **Who invited the fuller to live with him?**
  - a. **A coal miner**
  - b. **A fuller**
  - c. **A cleaning**
  - d. **A master**

5. **Why didn't the fuller live with the collier?**
  - a. **The house was too far.**
  - b. **The house was too clean.**
  - c. **The house was too small.**
  - d. **The house was too dirty.**

ภาคผนวก ช

แบบบันทึกคอร์เนลล์

แบบบันทึกคอร์เนลล์

Recall Column	Note-taking Column
Summary	

ภาคผนวก ซ

แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อปฐมนิเทศวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์
แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อปฐมนิเทศวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

ชั้นปฐมนิเทศ

แผนการเรียนรู้เรื่อง การสอนการบันทึกแบบคอร์เนลล์

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4, 5

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ การบันทึกแบบคอร์เนลล์คือการบันทึกสาระสามส่วนลงในกระดาษโดยช่องทางขวามือบันทึกทุกอย่าง ช่องซ้ายบันทึกคำสำคัญ ช่องล่างสรุปสาระเป็นคำพูดของตนเอง

จุดประสงค์นำทาง 1. บันทึกสาระสามส่วนได้

จุดประสงค์ปลายทาง 1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากเรื่องที่ฟังตามความเข้าใจโดยใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

เนื้อหา นิทานเรื่องกระดาษกับเต่ามีใจความว่า กระดาษตัวหนึ่งกล่าวคำเยาะเย้ยถากถางเต่าว่าเชื่องช้า และกล่าวทำเต่าให้วิ่งแข่งกัน โดยให้สุนัขจิ้งจอกเป็นผู้ตัดสิน กระดาษและเต่าออกจากหลักเริ่มต้นพร้อมกัน เมื่อกระดาษวิ่งมาถึงครึ่งทางก็นึกชะล่าใจคิดว่าอย่างไรเต่าก็ไม่อาจเอาชนะได้ จึงหยุดพัก กระดาษเผลอหลับได้ต้นไม้ เต่าคลานตัวมเตี้ยมโดยไม่หยุดและผ่านที่ซึ่งกระดาษนอนหลับในที่สุดเต่ามาถึงหลักชัยก่อนกระดาษ

สื่ออุปกรณ์ : แผนภูมิวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์, ภาพกระดาษกับเต่า

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูสนทนากับนักเรียนว่าในการเรียน มีเนื้อหาสาระที่นักเรียนต้องจดจำและทำความเข้าใจอยู่มาก การที่นักเรียนจะจำเนื้อหาบทเรียนได้ดีควรมีการบันทึกเรื่องที่เรียน การบันทึกมีหลายแบบครูจะแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์ วิธีการบันทึกนี้สามารถช่วยนักเรียนให้จำสาระสำคัญของบทเรียนได้ดีเพราะนักเรียนจะเป็นผู้สรุปภายหลังการเรียนด้วยคำพูดของตนเอง
2. ครูชวนแผนภูมิวิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์บนกระดาน ครูแนะนำให้นักเรียนรู้จักส่วนต่างๆ ของบันทึกแบบคอร์เนลล์ดังนี้ ช่องขวา เรียกว่า “Note-taking column” มีไว้ให้นักเรียนบันทึกทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน ช่องซ้าย เรียกว่า “Recall column” ให้นักเรียนบันทึกเฉพาะคำสำคัญจากเรื่องที่เรียน ช่องนี้เป็นประโยชน์มากสำหรับนักเรียนเวลาทบทวนก่อนสอบ โดยนักเรียนสามารถเปิดเฉพาะช่อง Recall column ไว้และกล่าวทบทวนด้วยถ้อยคำของตนเอง สำหรับช่องสุดท้ายด้านล่างท้ายกระดาษ เรียกว่า “Summary” ให้นักเรียนเขียนสรุปสาระที่เรียนด้วยคำพูดของตนเองเพียง 1-2 ประโยค ประโยคนี้ถือเป็นหัวใจของสาระที่นักเรียนเรียน

3. ครูให้นักเรียนสร้างแบบบันทึกโดยตีเส้นแบ่งช่องกระดาษตามแผนภูมิและข้อมลลำดับการเขียนลงในแบบบันทึกคอร์เนลล์ที่นักเรียนสร้างขึ้น
4. ครูเล่านิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า และให้นักเรียนบันทึกทุกอย่างลงในช่อง Note-taking Column และให้นักเรียนพิจารณาเลือกคำสำคัญจากเนื้อเรื่องมาเขียนในช่อง Recall column
5. หลังจากครูเล่าจบแล้วให้นักเรียนสรุปสาระสำคัญ ข้อคิดที่ได้จากนิทานในช่อง Summary เป็นคำพูดของตนเอง
6. ครูถามนักเรียนว่านักเรียนได้สาระสำคัญของเรื่อง หรือข้อคิดอย่างไร นักเรียนตอบว่ากระต่ายมีความประมาทจึงทำให้แพ้เต่า ทั้งๆ ที่กระต่ายวิ่งเร็วกว่าเต่าอยู่แล้ว
7. ครูชมเชยว่านักเรียนเก่งมากที่สามารถจับหัวใจของนิทานเรื่องนี้ได้ และอธิบายเพิ่มเติมว่า คนเราหากมั่นใจอยู่ในความประมาทเสียแล้ว แม้แต่ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็ยากที่จะเอาชนะได้ นักเรียนต้องจำนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายไว้ให้ดี จะได้ไม่ประมาทเหมือนกระต่าย

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The ass in the lion's skin
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ ลาตัวหนึ่งไปพบหนึ่งสิงโตจึงนำหนังสิงโตมาสวมแล้วเที่ยวหลอกล่อสัตว์ต่างๆ ให้ตกใจกลัวแม้กระทั่งเจ้าของของมันเอง แต่เจ้าของจำมันได้เพราะหูของมันชี้ออกมา จึงนำไม้มาตีมันให้รู้จักตัญญูรู้บุญคุณเจ้าของบ้าง

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความกตัญญูจากนิทานว่า ถึงแม้จะเป็นลาต้องมีความกตัญญูต่อเจ้าของที่เลี้ยงดูไม่ควรกลั่นแกล้งให้เจ้าของตกใจกลัว

เนื้อหา

Vocabulary: ass, found, lion's skin, stupid, creature, put, woods, meadow, scare, life, flock, heard, excitement, terror, remarkable, pretty soon, owner, master, stick, recognize, pick up, beat, lesson, foolish

สื่ออุปกรณ์ : ภาพลาสวมหนังสิงโต, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูแจกนิทาน The ass in the lion's skin, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ข)
2. ครูติดภาพลาสวมหนังสิงโตบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูถามนักเรียนว่าสัตว์นี้คือตัวอะไร นักเรียนตอบว่าสิงโต ครูถามว่าทราบได้อย่างไรว่าเป็นสิงโต นักเรียนตอบว่าสังเกตจากขนที่แผงคอ ถ้าเป็นสิงโตต้องมีขนที่แผงคอ ครูตอบว่าสัตว์ตัวนี้ไม่ใช่สิงโต เราจะมาศึกษาจากนิทานกันว่าสัตว์ตัวนี้คือตัวอะไร
3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column

4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The fox & the sick lion
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ สิงโตเจ้าป่าตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำ ปล่อยให้ตัวเองกำลังป่วยต้องการให้สัตว์ต่างๆ มาเยี่ยมในถ้ำ สัตว์ต่างๆ ต่างเข้าไปเยี่ยมคารวะในถ้ำ ยกเว้นสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งหาได้ปฏิบัติเช่นนั้นไม่ สิงโตจึงส่งหมาในไปถามสุนัขจิ้งจอกว่า ทำไมสุนัขจิ้งจอกจึงไม่ไปเยี่ยมสิงโตที่นอนป่วยอยู่ในถ้ำ สุนัขจิ้งจอกตอบหมาในกลับไปว่า ข้ามีความเคารพต่อเจ้าป่าจะหาสิ่งใดมาเปรียบ แต่ที่ข้ามิอาจไปเยี่ยมเจ้าป่าได้เป็นเพราะว่าเมื่อเข้าไปถึงยังปากถ้ำข้าพบแต่รอยเท้าของสัตว์ต่างๆ เข้าถ้ำ แต่ไม่มีรอยเท้าใดออกมาจากถ้ำเลย

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความเมตตาจากนิทานว่า ถึงแม้จะเป็นเจ้าป่าสัตว์น้อยใหญ่ในป่าต่างกลัวเกรงอยู่แล้ว ควรมีใจเมตตากรุณาแก่สัตว์อื่นๆ บ้างไม่ควรล่าสัตว์ต่างๆ เข้าไปเป็นอาหารในถ้ำ

เนื้อหา

Vocabulary: fox, sick, lion, stay, cave, sent, out, word, animal, call on, many, ask, pay respect, jackal messenger, tell, mouth, notice, footprint, show, went in, came out

สื่ออุปกรณ์ : ภาพสุนัขจิ้งจอกกับสิงโต, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The fox & the sick lion, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ช)

2. ครูตีภาพสุนัขจิ้งจอกกับสิงโตบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูบอกนักเรียนว่านิทานในวันนี้เป็นเรื่องราวระหว่างสุนัขจิ้งจอกกับสิงโตที่ต่างฝ่ายต่างแสดงปัญหาในการที่จะทำให้ชีวิตของตนอยู่รอด เรามาติดตามเรื่องราวของสัตว์สองตัวนี้จากนิทานในวันนี้กันเถอะ
3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The bull & the goat
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ วัวตัวหนึ่งกำลังถูกสิงโตไล่ต้อนมันกำลังมองหาที่ซ่อนในที่สุดมันพบถ้ำพอที่จะหลบสิงโตได้ ขณะที่มันกำลังจะเข้าไปหลบในถ้ำมีแพะตัวหนึ่งมายืนขวางทางเข้าที่แคบ และได้กอดเขาของมันให้ต่ำลงเพื่อขัดขวางไม่ให้วัวเข้าไปหลบในถ้ำได้ วัวไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับแพะ แต่วัวหันหลังมาพูดกับแพะว่า เจ้าแพะถ้าข้าไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายเช่นขณะนี้ ข้าจะสอนให้เจ้ารู้จักความแตกต่างระหว่างวัวกับแพะ และอย่าทะนงตัวไปว่าเจ้าสามารถทำให้ข้าวิ่งหนีได้ สิงโตต่างหากไม่ใช่เจ้า

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความเมตตาากรุณาจากนิทานว่า แพะควรมีจิตใจเมตตาช่วยวัวให้พ้นจากภัยของสิงโต ไม่ควรจะคิดขัดขวางวัว ใดๆ ที่ตัวเองไม่ได้เป็นศัตรูของแพะ

เนื้อหา

Vocabulary: bull, goat, chase, lion, look for, place, hide, found, cave, came, appear, narrow, entrance, horn, lower, enter, time, waste, squabble, stupid, danger, teach, difference, between, lesson, pride

สื่ออุปกรณ์ : ภาพวัวกับแพะ, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The bull & the goat, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ข)
2. ครูติดภาพวัวกับแพะบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูบอกนักเรียนว่านิทานในวันนี้จะเป็นเรื่องของสัตว์ตัวหนึ่งที่กำลังถูกสิงโตไล่ ครูให้นักเรียนคิดคำตอบไว้ในใจว่าสัตว์ตัวไหน

จะถูกไล่ต้อน ครูบอกนักเรียนต่อไปว่าเราจะมาอ่านนิทานจะได้ทราบว่าคำตอบที่นักเรียนคิดไว้ถูกหรือไม่

3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The two crabs
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ แม่ปูตัวหนึ่งตำหนิลูกสาวปูที่เดินถอยหลังอย่างที่ปูทั่วไปเดินกัน ปูลูกสาวตอบแม่ปูว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่หนูรู้เกี่ยวกับการเดินล้วนมาจากแม่ทั้งนั้น ถ้าแม่ว่าหนูเดินไม่สวยทำไมแม่ไม่เดินเป็นตัวอย่างให้หนูหัดเดินตาม

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตจากนิทานว่า แม่ปูควรมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ไม่ควรจะไปต่อว่าลูกสาวปูเรื่องการเดิน ในเมื่อแม่ปูสอนลูกสาวปูให้เดินอย่างไร ลูกสาวปูยอมเดินอย่างนั้น

เนื้อหา

Vocabulary: mother, crab, scold, daughter, walking, backward, instead of, crawl, silly, fashion, learn, please, set, better, example, otherwise

สื่ออุปกรณ์ : ภาพปูสองตัว, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The two crabs, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ช)
2. ครูติดภาพแม่ปูและลูกสาวปูบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูบอกนักเรียนว่านิทานเรื่องแม่ปูกับลูกปู จะให้ข้อคิดอะไรแก่นักเรียนครูยังไม่บอกนักเรียนในตอนนี้นี้ แต่จะให้นักเรียนอ่านนิทานก่อน
3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column

5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The travelers
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ ชายสองคนเดินไปด้วยกันตามถนน ชายคนแรกพบขวานอยู่บนพื้นเขาเก็บขึ้นมาแล้วพูดว่า “ฉันพบขวาน” ชายคนที่สองกล่าวว่า อย่าพูดเช่นนั้นสิเราสองคนมาด้วยกัน ท่านควรพูดว่า “เราพบขวาน” เพราะว่าเราเป็นเพื่อนกันเดินทางมาด้วยกัน ชายคนแรกตอบกลับไปว่า ไม่ได้ ขวานเป็นของฉันแต่เพียงผู้เดียว พวกเขาได้เดินต่อไปอีกระยะหนึ่งได้พบกับชายร่างใหญ่ น้าตาตุน่ากลัว มองดูรู้ว่าชายคนนี้ต้องเป็นเจ้าของขวานแน่ๆ และชายผู้นั้นกำลังโมโหอยู่ด้วย ชายคนแรกเห็นดังนั้นจึงร้องขึ้นมาว่า “เรากำลังเจอปัญหาแล้ว” ชายคนที่สองตอบว่า “ท่านพูดผิดแล้ว ท่านควรจะพูดว่า ฉันกำลังเจอปัญหา ในเมื่อท่านไม่แบ่งปันในยามสุข ฉันจะไม่เผชิญทุกข์กับท่านหรอก”

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความกตัญญูจากนิทานว่า เพื่อนกันควรมีความกตัญญูต่อกันรู้จักร่วมทุกข์และร่วมสุขกัน

เนื้อหา

Vocabulary: road, traveler, together, when, saw, axe, lie, ground, pick up, fellow, because, companion, should, share, first, mine, little, father, big, rough, looking, owner, angry, trouble, wrong, share, prize, danger

สื่ออุปกรณ์ : ภาพชายสองคน, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The travelers, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ช)

2. ครูถามนักเรียนว่านักเรียนมีเพื่อนใหม่ นักเรียนตอบว่ามี ครูพูดต่อว่าทุกคนมีเพื่อน การที่เราจะรักษามิตรภาพให้มั่นคงและยั่งยืน เราจะต้องมีคุณธรรมในการคบเพื่อน จากนั้นครูติดตามภาพชายสองคนบนกระดาน แล้วครูพูดว่านิทานในวันนี้เป็นเรื่องราวของเพื่อนสองคน ครูอยากให้นักเรียนติดตามจากนิทานว่า เขาทั้งสองจะสามารถรักษามิตรภาพได้ยั่งยืนหรือไม่
3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The vain jackdaw
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ มีกาตัวหนึ่งคิดว่าตัวเองดีเหนือกว่ากาตัวอื่นๆ มันจึงเก็บขนของนกยูงมาประดับตามร่างกายของมัน และเดินเข้าไปปะปนอยู่ในหมู่ขนนกยูง ทำท่าทางเป็นนกยูงไปด้วย แต่พวกนกยูงจำได้ว่ามันไม่ได้เป็นนกยูง พวกนกยูงจึงเข้ารุมจิกตีกาจนขนของมันหลุดแทบไม่มีเหลือ หลังจากถูกนกยูงไล่ตี ความเจ็บช้ำ และความละอายแก่ใจของกาเองมันจึงหอบสังขารกลับไปหาหมู่กาดังเดิม แต่พวกกาไม่ยอมรับมันเข้าพวกแล้ว มีกาเจ้าปัญญาตัวหนึ่งพูดกับมันว่า ถ้าเจ้ามีความละอายใจอยู่บ้าง เจ้าคงไม่เจ็บตัวอย่างนี้หรอก

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตจากนิทานว่า ตัวเป็นกาอย่าได้คิดเป็นนกยูงควรมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่ควรหลอกตนเองและดูหมิ่นเพื่อน

เนื้อหา

Vocabulary: vain, jackdaw, fancy, name, crow, decide, too, rest, friend, flew, around, peacock, feather, enough, dress up, among, proudly, flounce, belong, tore, claw, bill, until, pinfeather, battle, bruise, crawl, either

สื่ออุปกรณ์ : ภาพกากับนกยูง, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The vain jackdaw, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ช)
2. ครูติดภาพบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูถามนักเรียนว่านักเรียนรู้จักสัตว์ในภาพใหม่ เป็นสัตว์อะไร มีนักเรียนหลายคนตอบว่านกยูง มีนักเรียนบางคนแย้งว่ามีนกชนิดอื่น

ด้วยแต่ไม่ทราบเป็นนกอะไร มันมีขนแบบนกยูง ครูกล่าวต่อไปว่า เดี่ยวเราจะได้ทราบจากนิทานว่า นอกจากนกยูงแล้วยังมีนกอะไรอยู่ในเรื่องอีก

3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The man & his goose
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ ชายคนหนึ่งมีห่าน ห่านของเขาเป็นห่านวิเศษเพราะมันสามารถออกไข่ทองคำให้เขาทุกวัน แต่ชายคนนั้นกลับไม่พอใจที่ห่านออกไข่ทองคำให้เขาเพียงแค่วันละหนึ่งฟอง เขาจึงตัดสินใจจะฆ่าห่านเพื่อเอาไข่ทองคำในท้องห่านออกมาให้หมด เขาจึงฆ่าห่านและผ่าท้องห่านแต่ผลปรากฏว่าภายในท้องห่านไม่มีอะไรเลย

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความกตัญญูจากนิทานว่า ชายเจ้าของห่านควรมีความกตัญญูต่อห่านที่ตนเลี้ยงเพราะมันออกไข่ทองคำให้วันหนึ่งฟอง ไม่สมควรจะคิดฆ่าห่านเพราะโลภอยากได้ไข่ทองคำมากๆ จนในที่สุดเจ้าของห่านสูญเสียทุกอย่างทั้งไข่ทองคำและห่าน

เนื้อหา

Vocabulary: man, goose, very, remarkable, lay, golden, satisfy, decide, cut, treasure, at once, kill, so, nothing, at all, serve, right

สื่ออุปกรณ์ : ภาพห่านกับผู้ชาย, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The man & his goose, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ข)
2. ครูติดภาพห่านกับผู้ชายบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูให้นักเรียนดูที่ไข่ในมือของผู้ชายว่า เป็นไข่ห่านแต่เป็นไข่ทองคำ ครูถามนักเรียนว่า ถ้าที่บ้านของนักเรียนมีห่านที่ออกไข่เป็นไข่ทองคำ นักเรียนจะอย่างไร ให้คิดคำตอบไว้ในใจอย่าเพิ่งบอกครู เดี่ยวเราจะติดตามจากนิทานว่าชายผู้นี้ปฏิบัติต่อห่านของเขาอย่างไร

3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง

แผนการจัดการเรียนรู้
เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
และคุณธรรมโดยใช้นิทานอีสปและใช้วิธีการบันทึกแบบคอร์เนลล์

แผนการเรียนรู้เรื่อง	The gardener and his dog
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 4, 5
เวลา	1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ วันหนึ่งสุนัขของชาวสวนกำลังวิ่งเล่น กระโดดอยู่รอบๆ บ่อน้ำ และมันพลัดตกลงไปในบ่อน้ำ ชาวสวนผู้มีเมตตาวิ่งตรงมายังบ่อน้ำเมื่อได้ยินเสียงน้ำกระฉอกเพื่อช่วยสุนัขของตน ในจังหวะที่ชาวสวนกำลังดึงสุนัขขึ้นมาถึงปากบ่อ สุนัขอกตัญญูได้กัดเข้าที่มือของชาวสวน ชาวสวนร้องโวย แล้วพูดกับสุนัขว่า นี่หรือเป็นสิ่งที่เจ้าทำกับคนที่ช่วยเหลือเจ้า และเลี้ยงดูเจ้า เจ้าจึงหลุดพ้นจากความลำบากนี้เกิด พูดจบชาวสวนจึงปล่อยสุนัขให้หล่นลงไปบ่อ

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์ในข้อความได้
2. ตั้งคำถามจากประเด็นที่สนใจได้
3. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้

จุดประสงค์ปลายทาง

1. บันทึกความรู้ ข้อมูล จากนิทานโดยใช้แบบบันทึกคอร์เนลล์
2. ได้รับคุณธรรมด้านความกตัญญูจากนิทานว่า สุนัขควรมีความกตัญญูรู้คุณต่อเจ้าของที่ให้อาหารและที่อยู่ และแม้เมื่อยามที่สุนัขตกอยู่ในอันตรายเจ้าของยังมาช่วย ผู้ที่ไม่มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณจะได้รับผลกรรม

เนื้อหา

Vocabulary: gardener, run, jump, well, fell in, kind, heard, splash, pull out, top, ungrateful, wretch, bit, help, treat, feed, trouble, drop, again

สื่ออุปกรณ์ : ภาพสุนัข, แผ่นใสอธิบายคำศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกนิทาน The gardener and his dog, คำถามท้ายเรื่อง (แสดงในภาคผนวก ฉ) และแบบบันทึกคอร์เนลล์ (แสดงในภาคผนวก ข)
2. ครูติดภาพสุนัขบนกระดานเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูถามนักเรียนว่าที่บ้านของนักเรียนเลี้ยงสุนัขหรือไม่ นิทานในวันนี้เป็นเรื่องชาวสวนที่เลี้ยงสุนัข เดียวเรามาติดตามจากนิทานว่าสุนัขในนิทานมีนิสัยอย่างไร

3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียนโดยใช้แผ่นใส แล้วให้นักเรียนบันทึกลงในแบบบันทึกช่อง Note-taking column
4. ครูให้นักเรียนอ่านนิทาน เมื่อมีคำถามที่นักเรียนสงสัยครูอธิบายเนื้อเรื่องให้นักเรียนสามารถอ่านต่อไปได้ ครูให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำสำคัญของเรื่องในช่อง Recall Column
5. ครูให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากนิทานเป็นคำพูดของตนเองตามที่เข้าใจแล้วเขียนในช่อง Summary
6. นักเรียนตอบคำถามท้ายเรื่อง